SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 177 / Eylül 1996 / 5,- DM

KÜRT GERÇEK BİR AKTÖR GİBİ SAHNEYE ÇIKIP OYNAMA ŞANSINA KAVUŞUYOR

● Şimdiye kadar uluslararası gerçekliğin bir piyonu gibi olsa da; Kürt, gerçek bir aktör gibi sahneye çıkıp oynama şansına kavuşuyor. Piyon aktörleşebilir. Onun önemli zemini ve olanakları gelişeceğe benziyor. Tam da 'Kürt, Kürdistan' diye yapılan değerlendirmelerden ve yoğunca oynanan oyunlardan sözedilirken, onların figüranlarından ve bir de perde arkasındaki aktörlerden bahsediliyor.”

● Tarihin bu dönemi, kördüğümü yüksek bir çözülmeye uğruyor. Biz bunun lehte ve yaşamsal bir tarzda olmasına büyük özen göstereceğiz ve her zamanki iddiamızla başarıya dönüştüreceğiz. En zor koşullarda, umudun da, olanakların da en az olduğu dönemlerde, biz bu yaklaşımla bugüne gelmesini, herhalde bu kadar yüksek başarı olasılıkları kadar, olanakların da geliştiği bir dönemden yüksek başarılarla çıkmasını bileceğiz.”

Başkan APO değerlendiriyor

Yazısı 12. sayfada

Kazanma şansı yüksek olan bir dönemden geçmekteyiz

1990'lı yılların tarihsel gelişimini belirleyen bellibaşlı olaylardan en önemlisi, Sovyetler'in dünya dengelerinden çekilmesiydi. Eski dünyasal dengenin ağırlık merkezindeki iki temel güç ABD ve Sovyetlerdi. Bunlardan birinin varlığını yitirmesi, bütün dengeleri altüst etti. Bir denge durumundan bir dengesizliğe geçildi. Şu anda dünyamız, en başta da bölgemiz gelecekte uzun bir dönemin belirleyicisi olarak, bir geçiş sürecini yaşıyor. Dünyamızı yeni bir denge arayışındaki dünya olarak tanımlamak mümkündür. Yalnız dünyanın bir bölgesinde ya da dengenin oluşmasında bir taraf olarak Sovyetler'in olduğu alanlarda değil, dünyanın her tarafında güç dengeleri yeniden oluşmaktadır. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan boşluklar, bugün çeşitli güçlerce doldurulmak istenmektedir. Bu du-

● Devamı 2. saydada

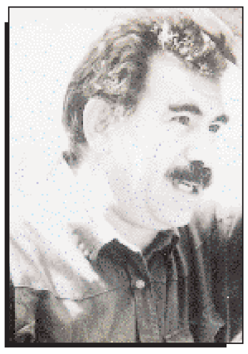

Başkan APO'nun Tüm ARGK Birimlerine Talimatı

Sonuna Kadar, Zafere Kadar Direneceğiz!

Değerli yoldaşlar!

Özel savaş rejiminin ulusal kurtuluş savaşımımıza karşı yıllardır sürdürdüğü özel savaşı tam bir tıkanma ile karşı karşıya bulunmaktadır. Bu tıkanma salt bir ekonomik tıkanma değil, aynı zamanda askeri düzeyde bir tıkanmadır. Hükümet kullanabileceği bütün potansiyelleri, bütün ekonomik, siyasi destekleri kullandı. Buna rağmen artık bu yaşadığımız günlerde bir daralmanın içine girmekten kendini alıkoyamadı. Başta iç dengeleri olmak üzere bütün işler bu haldeyken, Erbil işgali adeta yeni sürecin ikinci krizi gibi ve tamda Kürdistan merkezinde ve giderek dalga dalga büyüyecek bir gelişmenin atılımını teşkil etti. Erbil'deki gelişmeleri kapsamlı değerlendirmek gerekiyor. Bilindiği üzere bizim Güney'deki yaklaşımımız; ulusal çözüm, güçler arasındaki ulusal çözümü dıştalayan ve aralarındaki çatışmayı körükleyen yaklaşımları sınırlandırmaktı. Ama bu gerçekleşmemekle birlikte şimdi daha değişik bir durum ortaya çıkıyor. Ortaya çıkan, birçok yeni gelişmeyi beraberinde getirecek saflaşmalardır. Özellikle Irak rejiminin kendisini kurtarmak, yaşatmak açısından adımlar atması gerekiyor. Yine İran'ın kendi Kürtleri ile sınırlarında aldığı tedbirler ve Irak Kürtleri'nin geliştirmek istediği ilişkiler önemli bir aşamaydı. Irak rejiminin de yine bazı Kürt güçleriyle geliştirdiği

● Devamı 7. sayfada

Şehit Jiyan yoldaşın yarım kalan günlüğü

Bacağımı;
Yasak sınırları geçerken mayında.
Yüreğimin altındaki kurşun yarasını;
Gül bahçemdeki dikenlere
baskında;
El ve ayak parmaklarımı
Umut yürüyüşünde,
karlı Kela Memê Dağı'nda;
Gözlerimi
Mevzime düşen havan
parçalarından

Kaybettim…
Savaşı sevmiyorum, ama
Güzelliklerin yaratılması için de
Delice savaşmak istiyorum!..

● Yazısı 22. sayfada

Yeni savaş hamlemizde şehitlerimiz güç

Yadigar, Hacı, Ferhan ve Rojin hevallerin anı yazıları

● 10-11. sayfalarda

MİLİTANLIK FIRTINADIR

“Savaşta hiçbir zaman katı bir kurala, önceden verili bir formüle bağlı kalınamaz. Her kural, karar ve durumun değişmesine göre savaşın boyutu değişir ve gelişir. Kuralların ve formüllerin değişmez olarak görüldüğü her şart altında, savaş geliştirilemeyeceği gibi, yeni taktiklerin de geliştirilmesi düşünülemez.”

● Yazısı 14. sayfada

12 Eylül Cumhuriyeti Çözülürken

MEZOPOTAMYA'DA İNSANLIK CUMHURİYETİ İNŞAA EDİLİYOR

Yazısı 8. sayfada

Serxwebûn'dan...

Kazanma şansı yüksek olan bir dönemden geçmekteyiz

● Baştarafı 1. sayfada

rum ister istemez yeni savaşlar, yeni dostluklar, yeni ittifaklar, yeni düşmanlıklar anlamına gelmektedir. Ortaya çıkan otorite boşluklarını, kimin otorite olduğunun bilinmediği alanları doldurmak isteyen güçler arasında çatışmaların çıkması doğaldır. Bu geçiş sürecinin diğer adı, çeşitli düzeylerdeki savaş olmaktadır. Birçok alanda savaşın açık biçimleri, politik-diplomatik biçimleri ve bağımlı ülkeleri savaştırma yolu dahil her türlü yöntem kullanılmaktadır. Herkes bu geçiş sürecinin ortaya çıkardığı fırsatlardan yararlanmak istemektedir.

Son gelişmelerden de anlaşılan önemli noktalardan biri, bölge politikasında çeşitli güçlerin her zaman hareket kabiliyetleri olduğu gerçeğidir. Bunun en iyi örneği Saddam'dır. Saddam en zor dönemde, kimsenin kıpırdayamaz dediği bir süreçte, dünya ve bölge çelişkilerini iyi görmüş ve bu fırsatları değerlendirerek hamle yapmıştır. Dünyanın bu durumu, birçok gücün en zor dönemde bile hareket etmesine imkan vermektedir. Aynı durum PKK için de söz konusudur. Bugünkü dünyada bölgede PKK'yi etkisiz kılmak, sıkıştırmak, hele hele yok etmek hiç mümkün değildir. PKK bugün Ortadoğu'da siyasi ve askeri olarak önemli bir güç olmuştur, bölgedeki ilerici güçler ve halklar için ittifak değeri yüksek olan bir güçtür. Bölge devletleri de PKK'nin bu gücünü, bu ittifak değerini görmektedirler. Kaldı ki, bölgedeki siyasal durum her güce her zamankinden daha elverişli bir hareket kabiliyeti sunmaktadır.

> ***“Barzani YNK'nin İran'dan destek almasının iyi bir anti-propagandasını yaptı, saldırısının zeminini böylece iyi hazırladı. Hatta buna hemen hemen birçok çevre inandı, alet oldu. Birçok çevre YNK'nin İran'dan destek aldığı söyleyerek, asıl hamle yapan gücün, kendisini güçlendirmek isteyen gücün üzerindeki dikkatleri dağıttı.”***

Saddam ve KDP'nin işbirliği sonucu Güney Kürdistan'a Barzani'nin hakim olmasıyla birlikte Ortadoğu ve Kürdistan'da önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Bölgedeki son gelişmeler birçok gerçeği de ortaya çıkardı. Bunların en başında ise, emperyalizmin ve ABD politikalarının Ortadoğu ve Güney Kürdistan'da iflas etmesidir. Mevcut durumda emperyalizm bölgede tutarlı ve istikrarlı politikalar üretememektedir. Kürdistan'daki siyasi, askeri, ulusal ve sosyal düzeydeki derinleşmeye karşılık hâlâ eski, statükocu, inkarcı politikalarda ısrar eden emperyalizm bu gelişmeler karşısında panik içindedir. Özellikle ABD'nin kendi Kürt politikasını TC'ye endekslemesi, Türkiye politikasıyla uyumlu hale getirmesi, onu Kürdistan politikasında çıkmaza sürüklediği gibi, aynı zamanda bölgedeki Arap ve Fars halklarıyla da karşı karşıya getirmektedir. ABD Kürt politikasında Türkiye'ye endeksli olmaktan kurtulamadığı müddetçe, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da çıkmaza girecektir. Güney Kürdistan'daki gelişmeler bunun en açık ispatıdır. Bu yanlış politikanın bir sonucu olarak, ABD'nin uzun bir süreden beri Ortadoğu'da politika yürütemediği, mevcut politikasında bir iflası yaşadığı bilinmektedir. Yine de bu, ABD'nin Güney Kürdistan'ı gözden çıkardığı anlamına gelmez. Böylesi bir değerlendirme içine girmek yanılgılı olur. Zaten ABD'nin son günlerdeki atakları ve çağrıları, Güney Kürdistan'da tekrar etkinlik sağlamak yönündedir.

Bölgemizdeki son gelişmelerde de görüldüğü gibi, dünyaya tek başına egemen olmak, politikaları tek başına belirlemek isteyen ABD'nin artık bunu Ortadoğu'da gerçekleştirme gücü kalmamıştır. Zaten diğer emperyalist Batı devletleri de ABD'nin bölgede tek başına egemen güç olmasını istememektedirler, bu konuda itiraz seslerini her geçen gün biraz daha yükseltmektedirler. Bunun en açık örneği olarak, ABD'nin Saddam'a yönelik son saldırısında Batı'nın tavrı açık bir biçimde olumsuzdu. Geçmişte de İran'a yönelim konusunda ABD birçok kararlar aldı, fakat buna Batı'nın diğer büyük güçleri karşı çıktı. Bundan dolayı da ABD politikası Ortadoğu'da bir türlü etkili olamadı ve sonuçsuz kaldı.

ABD emperyalizminin Ortadoğu'da hayata geçirmek istediği politikaları artık 1991'lerdeki gibi, bütün müttefikleri tarafından desteklenmemektedir. Hatta en yakın müttefikleri olan Arap devletleri bile ABD'nin Ortadoğu politikasını eleştirmektedirler veya karşı çıkmaktadır. Araplar biraz daha ulusal bir politika yürütmeye çalıştılar. Demek ki, ittifak içinde olanlar aynı zamanda çelişkiler içinde de olabiliyorlar.

Saddam'ın bu son hamleyle birlikte hareket kabiliyetinin ortaya çıkması, başta bölge olmak üzere, bütün dünyada yeni bir gerçeği ifade ediyor. Özellikle Saddam bu anlamda çelişkilerden en iyi biçimde yararlanmıştır. ABD'nin fazla bir şey yapamayacağını görmüştür. Ve bunun sonucu olarak Saddam, KDP ile işbirliği yaparak, kendisi açısından önemli bir hamle gerçekleştirmiştir. “ABD Saddam'a göz yummuştur” gibi bir durum yoktur. Böylesi bir yaklaşım, ABD'nin bütün her şeye hakim olduğu, bütün politikaları belirlediği biçimindeki idealist bir yaklaşımdır. Evet Amerika süper bir güçtür, ancak dünyayı yönlendiren tek güç değildir. Kendisini dengeleyen ya da her dediğini yaptırmasına engel güçlerin varlığı söz konusudur. ABD, dünyanın her tarafında ve özellikle Ortadoğu gibi bir bölgede kendi düzenini yerleştirme gücünde değildir.

Doğan fırsatları çok iyi değerlendirmiş olan Saddam, özellikle Barzani'yi de yedeğine alınca, ABD ve dolayısıyla Çekiç Güç boşa çıkmıştır. Çünkü Çekiç Güç bölgedeki Kürtleri koruma temelinde konumlanmaktaydı. Fakat işin içine Barzani'nin bilinen istemleri girince, Çekiç Gücün Kürtleri koruma gerekçesi de ister istemez ortadan kalktı. Ancak ve ancak KDP Amerika'yla anlaşırsa Çekiç Gücün bir anlamı olabilir, Çekiç Güç yeniden canlandırılabilir. Bunun dışında Çekiç Güç'ün herhangi bir anlamı kalmamıştır. Öte yandan Saddam, böylesi bir hamlenin Türkiye tarafından da destekleneceğini biliyordu. Nitekim Tansu Çiller, The New York Times gazetesine yaptığı açıklamada, *“Irak'ın kendileri tarafından Kuzey Irak'a müdahale için çağrıldığını”* resmen belirtmiştir. Zaten TC, Körfez Savaşı'ndan sonra sürekli olarak Saddam'ın Güney Kürdistan'da tekrardan hakim olmasını istiyordu. Yine Saddam böyle bir hamleye kalkışırken Batı'nın da ABD'ye çok fazla bir destek vermeyeceğini ve ABD'nin de yönelimlerinin çok sınırlı olacağını gördü. Bütün bunları değerlendiren Saddam bölgede politik hamleler yaparak ABD'nin politikasını boşa çıkardı.

Elbette ki, ABD'nin Saddam'ı karşılıksız bırakacağını düşünmek yanılgılı olur. Bu çerçevede ABD'nin Irak'a yönelik bombalama eylemleri gerçekleşti. Bu olmak zorundaydı. Çünkü ABD 1990'lardan sonra bölgedeki hakimiyetini, dünyadaki liderlik gücünü-etkisini, Kuvveyt'i işgal etmesinden sonra Irak'a yönelik bombardımanıyla göstermişti. ABD'nin Irak üzerindeki otorite ve etkinliği, bir anlamda emperyalist sistemin 1990'larda “yeni dünya düzeni” denilen süreçteki hakimiyet isteğinin sembolü oluyordu. ABD'nin “yeni dünya düzeni” hakimiyetinin sembolü olan bir yerde, Saddam'ın hamlesi karşısında sessiz kalması beklenemezdi. Nitekim ABD bu bombardımları yapmamış olsaydı, büyük gösterişlerle, büyük propagandalarla dünyaya hakimiyetini ilan ettiği 1991'deki savaşı şimdi kaybetmiş olurdu veya öyle bir görüntü ortaya çıkmış olurdu. Bu da ABD için büyük perestij kaybı anlamına gelirdi. Yine, belirleyici olmasa da, ABD'deki başkanlık seçimleri de Irak'ın bombalamasındaki etkenlerden biridir. Fakat ABD bölgede süper güç olduğunu, dünyaya hakim olduğunu göstermek için bu bombardımanları yapmak zorundaydı. ABD'nin Irak'a böylesi bir yönelimini sadece bölgesel politikalarla da izah etmek yanılgılı olur. ABD'nin Irak politikası, genelde dünyaya hakim olma politikasının önemli bir parçasıdır. ABD şimdi Ortadoğu'ya yığınaklar yapıyor, yapmak zorundadır. Çünkü kendisinin egemen güç olduğunu dünyaya kanıtlamak ve kararlılığını göstermek zorundadır. Yine bölgede gelişebilecek İran ve benzeri hareket veya güçlere, bunların hamlelerine karşı da kararlık ve egemenlik politikasının bir sonucu olarak bölgeye yığınak yapmaktadır.

> ***“Elbette ki, ABD ve Batı'nın politikalarının iflas ettiği bir yerde bunlara dayanan YNK'nin iflas etmesi gayet doğaldır. Burada ortaya çıkan temel sonuç, Batı'ya dayanarak bir Kürdistan politikasını yürütmenin mümkün olmadığıdır. Çünkü Batı'nın Kürdistan konusunda hâlâ net bir politikası, net bir çizgisi yoktur. Türkiye'ye endeksli, Türkiye'yle uyum içinde olan bir Batı hiçbir zaman doğru bir Kürt politikası üretemez.”***

TC'nin sadece Kuzey değil, Güney Kürdistan politikası da inkardır

KDP-Irak desteğiyle mevcut durumda bütün Güney Kürdistan'a görece hakim oldu. Barzani-Saddam ittifakına ve ardından Barzani'nin Güney Kürdistan'a görece hakim olmasına Türkiye'nin fazla bir itirazı olmadı, desteklemek zorunda kaldı. Barzani YNK'nin İran'dan destek almasının iyi bir anti-propagandasını yaptı, saldırısının zeminini böylece iyi hazırladı. Hatta buna hemen hemen birçok çevre inandı, alet oldu. Birçok çevre YNK'nin İran'dan destek aldığı söyleyerek, asıl hamle yapan gücün, kendisini güçlendirmek isteyen gücün üzerindeki dikkatleri dağıttı. Aslında YNK İran'dan ciddi bir destek almadı. Gerçekte yaşanan şuydu: İKDP gerçekleştirdiği bazı eylemler sonucu Güney Kürdistan'a, yani KDP'ye sığınmak zorunda kaldı. Bundan dolayı da İran, İKDP'ye gözdağı vermek için Güney Kürdistan'da kısa süreli bir harekat düzenlemişti. Bu harekat kısmen de olsa, KDP ile çatışma halinde bulunan YNK'ye destek vermişti. Bunun dışında İran'ın YNK'ye verdiği ciddi bir destekten bahsetmek mümkün değildir. Zaten İran'ın Güney'e girmesinin kendisine sağlayacağı fazla bir avantajı da olamazdı. Uluslararası koşullar kendisi açısından hiç de elverişli değildi.

Şu soru sorulabilir. Neden Saddam Güney Kürdistan'a girdi? Her şeyden önce Saddam avantajlıydı, çünkü Güney Kürdistan'ın Irak'ın bir parçası olduğunu ve kendisinin buna hakkı olduğunu söylüyordu. Onun böyle bir hamleye girişmesinin uluslararası bir meşruiyeti de söz konusuydu. Birçok Batı ülkesi, yine Arap ülkeleri, Saddam'ın Güney Kürdistan'da KDP'yle birlikte giriştiği harekatı destekliyor ve meşru görüyordu. Zaten Saddam'ın kendisi de bunu böyle ortaya koyuyordu ve bu konuda Saddam etkili oldu.

Sonuç itibariyle Saddam-KDP ittifakı karşısında YNK fazla tutunamadı. Talabani kaçmak zorunda kaldı. Belli bazı direnişler gösterse de YNK tasfiye oldu, yenildi.

YNK bu duruma nasıl geldi? O, şimdiye kadarki politikalarının iflası sonucu, bu yenilgiye uğradı. YNK sürekli ABD ve Batı'ya dayandı. Sorunun bölge sorunu, kendi gücüne dayanma, özgücüne güvenme sorunu olduğunu bir türlü göremedi. ABD ve Batı'nın sürekli kendisini koruyacağını, kollayacağını düşünüyordu. Bütün politika ve taktiklerini buna göre planlıyordu. Bunun sonucu olarak da kaybetmekle yüz yüze kaldı. Sadece YNK değil, en başta ABD ve Batı'nın bölge politikaları iflas etti. Elbette ki, ABD ve Batı'nın politikalarının iflas ettiği bir yerde bunlara dayanan YNK'nin iflas etmesi gayet doğaldır. Burada ortaya çıkan temel sonuç, Batı'ya dayanarak bir Kürdistan politikasını yürütmenin mümkün olmadığıdır. Çünkü Batı'nın Kürdistan konusunda hâlâ net bir politikası, net bir çizgisi yoktur. Türkiye'ye endeksli, Türkiye'yle uyum içinde olan bir Batı hiçbir zaman doğru bir Kürt politikası üretemez. TC'nin Kürt politikası biliniyor, yetmiş yılı aşkındır inkara dayanan bir politikadır. Sadece Kuzey Kürdistan'da bir inkar ve imha değil, TC'nin Güney Kürdistan politikası da inkara dayanmaktadır. Saddam'ın Güney'e hakim olmasını, Kürtlerin burada hiçbir haklarının olmamasını istemek, inkardan başka bir şey değildir. İşte bütün bunlardan dolayı kendisini Türkiye'den kurtaramayan bir ABD ve Batı, bundan sonra da Kürdistan'da ve bölgede bu tür çıkmazları ve sorunları yaşayacaktır.

Güney Kürdistan sorununu KDP tek başına çözemez

KDP, Talabani denetimindeki Erbil, Süleymaniye gibi önemli kentleri ele geçirerek Güney'in bütününe hakim oldu. Fakat KDP'nin bu hakimiyeti sadece askeri bir hakimiyettir. Çok sağlam desteklere ve dayanaklara sahip bir hakimiyet değildir. Özellikle Soran bölgesinde kısa sürede siyasi etkisinin fazla olacağını sanmıyoruz. Soran bölgesinde yaşayan halk da, KDP'nin hakimiyetini kolay kolay sindiremez. Yine KDP Güney Kürdistan'daki bütün ulusal güçleri dıştalamıştır. Güney'de tek başına bir ulusal politika belirlemeye, ulusal politikayı kendine göre yürütmeye çalışıyor. Ancak şu var ki, Kürdistan sorunu çok kapsamlı ve oldukça karmaşıktır. Kürdistan sorununda politik ve sosyal temeli yıpranmış bir KDP'nin Kürdistan sorunun çözümünde önemli bir yeri olan Güney Kürdistan'da politika yürütecek kudreti yoktur. Bir zaafiyetleri de buradan kaynaklanmaktadır. Nitekim son zamanlarda KDP bu zaafiyetini kısmen de olsa görmüştür. Aslında KDP en zayıf bir pozisyonda yakalanmıştır. Bundan dolayı da, Ankara'da ABD ve Türk yetkilileriyle görüşmüştür. Nitekim ABD'nin Kürt politikasını bundan sonra da KDP üzeri yürüteceği anlaşılıyor. Zaten KDP'nin kendisinin böyle bir desteğe ihtiyacı vardır. Yine Talabani'yle de tekrar görüşmelerin yapılması mümkündür. Fakat bütün bunları yaparken de, yine KDP kendisini daha etkili kılmak isteyecektir.

Saddam, Barzani'yi en zayıf anında yakalayıp kendisine çekmiştir. Barzani aslında bundan kurtulmak istemektedir. KDP, Saddam'la işbirliğinin aslında 1974'ten daha geri, hatta ihanete kadar götürecek bir durumun ortaya çıkabileceğini kısmen de olsa görmüştür. Çünkü KDP Kürdistan'da güçsüz durumdadır. Eğer bütün ulusal güçleri etrafına alan bir politikayla fedarasyonu, Kürt sorununu çözmeyi sömürgecilere dayatsaydı, KDP elbette ki daha güçlü olurdu. Ama mevcut durumda hepsini dıştalayarak, Güney'e tek başına hakim olması kendisini güçlü değil, aslında sömürgeciler karşısında daha da güçsüz duruma düşürmüştür. Nitekim Parti Önderliği, fedarasyonu, sömürgecilere bir çözümü dayatmanın sadece

Serxwebûn'dan...

KDP'nin tek başına yapacağı bir iş olmayacağını, bütün ulusal güçlerin bu iş içinde olması gerektiğini vurgulamıştır. Bütün ulusal güçlerin, en başta da PKK'nin, hatta YNK'nin de böyle bir federasyonun içinde olması gerekiyor. Çünkü böylesi bir federasyonlaşma, ancak ve ancak öncelikle kendi fedarasyonunu yaratma, ondan sonra karşı tarafa dayatma durumu ile bir sonuca ulaşabilir.

> ***“ABD'nin kendi Kürt politikasını TC'ye endekslemesi, Türkiye politikasıyla uyumlu hale getirmesi, onu Kürdistan politikasında çıkmaza sürüklediği gibi, aynı zamanda bölgedeki Arap ve Fars halklarıyla da karşı karşıya getirmektedir. ABD Kürt politikasında Türkiye'ye endeksli olmaktan kurtulamadığı müddetçe, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da çıkmaza girecektir.”***

TC, Güney'de PKK karşıtı politikayı Türkmenlerle yürütmek istiyor

Türkiye KDP'yi sıkıştırabilir, KDP'nin PKK'yle savaşmasını isteyebilir, ama fazla bir sonuç alacaklarını beklemek mümkün değildir. Kendisini Soran bölgesinde hakim kılamayan, hâlâ zayıf bir hakimiyet durumunda olan KDP'nin, tam da sömürgeci güçlerle işbirliği anlamında teşhir olduğu böylesi bir sürecin sıcaklığı ortada dururken, aynı yaklaşımla sömürgeci güçlerle, TC ile işbirliği yapıp PKK üzerine yürümesi, “bütün sömürgeci güçlerle birleş, diğer ulusal güçleri ez, hakim ol” politikası olur ki, bu da ulusal düzeyde ihanettir. Ve bunun bütün ulusal düzeye, bütün halka yansımasından dolayı, KDP'nin kısa vadede böyle bir yönelim içine girmesi zordur. Kaldı ki, savaş iki unsurdan meydana gelir: Bunlar maddi ve manevi unsurlardır. Manevi unsurları olamayanların savaşları kazanmaları mümkün değildir. KDP'nin PKK'ye yönelik yakın dönemdeki bir savaşımı manevi unsuru olmayan, manevi unsuru tümden yitirmiş, böyle bir temeli olmayan bir savaş olur ki, bu da KDP'nin yenilgisiyle sonuçlanır. Çünkü ne ideolojik, ne ulusal, ne siyasi, ne moral haklılığı vardır, ne de herhangi bir gerekçesi vardır. Bunların olmadığı bir savaşta, elbette ki kazanan PKK olacaktır. Zaten objektif koşullar da buna müsait değildir.

Böylesi bir durum hemen Türkiye'nin isteğiyle oluşacak değildir. Nitekim Türkiye bu gerçeği görerek Türkmen politikasını gündeme getirmiştir. Türkmen politikasının altında yatan gerçek, diğer güçlerle bir şeyler yapamayacağının farkına varmasıdır. “Türkmenler vardır, belli konularda müdahale hakkım vardır, bazı konularda bize danışılması gerekir” diyerek Türkmen gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Nitekim aynı tarzla TC geçmişte Kıbrıs'ta garantörlük elde etmiş ve bunu daha sonra kendine göre bir müdahale zemini olarak kullanmıştı. Aslında buna benzer bir politikayı şimdi Güney Kürdistan'da yapmak istiyor. İşin gerçeği biraz böyledir, yoksa Türkmenlere sahiplenme sorunu değildir. Nitekim belirtilen sayıda Türkmen de yoktur, ama Güney'e karışma politikasında bir zemin olarak kullanmak istiyor. Bunu ABD'ye, diğer güçlere dayatıyor. İşte “Orada bir fedarasyon olacaksa Türkmenler de dengede yer alsın” biçiminde, Türkmenler kendilerine bağlı olacak ve bunları PKK'ye karşı kullanacak. Böyle olunca Güney Kürdistan'da PKK karşıtı bir politikayı yürütmek, gerçekleştirmek kendilerine göre daha kolay olacaktır. Oysa ne Saddam böyle bir düzenlemeye fazla yüz verecek, ne de KDP. Zaten bu politika gerçekçi değildir. Nüfuz olarak Türkmenler öyle bir konuma sahip değildirler. Ancak Türkiye'yi de bütünüyle karşılarına almamak için Türkmenlere bazı sözler, haklar verebilirler. Ancak bunun fazla etkili olabileceğini düşünmek mümkün değildir. Politikadaki çaresizliğin, politikadaki bölgedeki sıkıntılarının yeni bir arayışı olarak değerlendirmek gerekiyor.

> ***“TC, tampon bölge oluşturmak için manevi unsurlardan yoksundur. Bundan dolayı da daha işin başından itibaren çok zayıf bir biçimde alana girmiş olması kendisine kaybettirir. Özel savaş rejiminin böyle bir işgal girişimi yerle bir olmaya mahkumdur. Hatta Botan'dan Garzan'a kadar olan hat boyunca büyük bir bozgunu yaşaması anlamına gelir. Bu da kendisi için tarihin en büyük felaketi olur.”***

Özel savaş tampon bölge oluşturamaz

Türkiye'nin 1990'lardan beri Güney Kürdistan'ı işgal etme projeleri sürekli gündemde olmuştur. Bu politikanın en ısrarlı savunucusu ise bilindiği gibi Ecevit olmuştur. Hemen belirtmek gerekir ki, Türkiye Güney'de bir tampon bölge gerçekleştiremez. Bunu gerçekleştirmesi TC'nin işi kolaylaştırmaz, aksine daha da zorlaştırır. Çünkü savaş içeride sürdüğü zaman “benim iç sorunum, benim ulusal bütünlüğüm” diyordu. Ancak şimdi böyle bir şeyi söylemek hakkından yoksundur. Kaldı ki, ABD dışındaki bütün devletler TC'nin Güney Kürdistan'da tampon bölge oluşturmasına karşı çıkmıştır. Başta bölge devletleri olmak üzere, bütün dünyanın karşı çıktığı ve artık “benim topraklarım” diyemeyeceği bir bölgede tampon bölge oluşturmak, işgalden başka bir anlama gelmez. TC, tampon bölge oluşturmak için manevi unsurlardan yoksundur. Bundan dolayı da daha işin başından itibaren çok zayıf bir biçimde alana girmiş olması kendisine kaybettirir.

Özel savaş rejiminin böyle bir işgal girişimi yerle bir olmaya mahkumdur. Hatta Botan'dan Garzan'a kadar olan hat boyunca büyük bir bozgunu yaşaması anlamına gelir. Bu da kendisi için tarihin en büyük felaketi olur. Nitekim eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş gibi tecrübeli birisinin bile, Türkiye'nin oluşturmak istediği tampon bölgeden kaygılı olduğunu, böyle bir şeyin mümkün olamayacağını, büyük bir bozgunla karşılaşacaklarını itiraf etmesi önemlidir. Buradan da anlaşılacağı gibi, Kuzey Kürdistan'da savaşamayan bir TC'nin Güney Kürdistan'da tampon bölge oluşturmasının, böylesi bir yerde savaşa kalkışmasının, kendisi açısından bir son olacağını belirtmek gerekir. Kaldı ki, kendileri de bunu görerek böylesi bir işgal girişiminden şimdilik vazgeçmiş gibi görünüyorlar. Nitekim zaman zaman Güney'e girebilir, bazı tepeleri işgal edebilirler, zaten bunu sürekli yapıyorlar. Ama Güney Kürdistan'da sürekli bir işgal girişimi her açıdan kendilerine pahalıya mal olacaktır. Ekonomik masraftan moral çöküntüsüne kadar önemli tahribatlar yaşayacakları açıktır.

Biliniyor, 1995'te “Çelik Operasyonu” adı altında oldukça kapsamlı bir harekat düzenlediler. Çok büyük bir savaşla değil, çok kısa bir savaşla, 15 gün gibi kısa bir süre içinde yerle bir oldular ve sonuçta kaçmak zorunda kaldılar. Çünkü yabancı topraklarda, kendilerine hiçbir halk desteğinin olmadığı, üstelik coğrafyasının gerilla açısından Kuzey'den daha elverişli olduğu, ARGK gerillalarının daha da etkin bulunduğu bir alanda, bırakalım savaşı kazanmayı, kısa bir süre tutunmaları bile mümkün değildir. Nitekim Çelik Operasyon'undan daha büyük hezimete uğramaları işten bile değildir. Kaldı ki, Çelik Operasyon'unu gerçekleştirdiği dönemde TC, birçok ülkelerden destek de almıştı. Şimdi o desteği de alacak durumda değildir, hiç kimse böyle bir desteği vermekten yana değildir.

TC'nin bölge güçlerini Kürtlere karşı bir araya getirme politikası hayalcidir

TC çok yanlış, çok geri bir politika içindedir. 20-40 yıl öncesine ait politikaları şimdi uygulamak istemektedir. Geçmişte Irak, İran, Suriye ve Türkiye anlaşıp ortak bir Kürt politikası izliyorlardı, şimdi tekrar bunu canladırmak istiyor. Halbuki bunun gerçekleşmesi mümkün değil. O zamanlar dünya belli bir dengeye, bir statükoya kavuşmuştu. Ortadoğu'da bir denge vardı, öyle fazla bir güç çekişmesi yoktu. Çünkü her gücün yeri belliydi. Bu yönüyle güçler, çok fazla çıkar çekişmeleri içinde olmadıkları için ortak bir Kürt politikasına yanaşabiliyorlardı. Ama şimdi dünya altüst oldu, Ortadoğu altüst oldu, adeta dünyanın çivisi çıktı. Yeni denge arayışları var, herkes yeni süreçte avantajlı duruma geçmek istiyor. İrili-ufaklı bütün güçler Ortadoğu'da söz sahibi olmak istemektedir. Böyle bir geçiş sürecinde herkes bir diğerini biraz iterek kendi pozisyonunu güçlendirmeye çalışmaktadır. Herkesin kendisine yer açmak için çatışma içinde olduğu bir dünya ve bölgede yaşıyoruz. Her güç biliyor ki, dengeler yerine oturduktan sonra ortaya çıkacak statükoyu zorlamak güçtür. Onun için herkes şimdiden avantaj sağlamak peşindedir.

Nitekim hiçbir Ortadoğu ülkesi, Balkanlar dahil Türkiye'nin de etkin olmasını istememektedir. Fakat spot TC'nin bölge ülkelerine dayattığı Kürt politikası eski inkar ve imha politikasıdır. Bugün bölge güçlerini Kürtlere karşı bir araya getirme politikası hayalcidir, gerçeklerle alakası yoktur. Dünyadaki, bölgedeki gelişmeleri görememektir. Bundan dolayı TC'nin bu tür politikaları başından itibaren başarısızlığa mahkumdur. Bütün bunların yanında bir de Kürdistan artık eski Kürdistan değildir.** Kürdistan halkının yakalamış olduğu askeri, ulusal, siyasi, cephesel, moral ve kültür düzeyi artık bu eski politikaların yerleşmesine izin vermez.

Eski politikaları hayata geçirme isteği, gerçeklerle alay etmektir. Bu bölge devletleri için geçerli olduğu gibi, bütün emperyalist devletler için de geçerlidir.

Gelinen aşamada hiçbir güç eskisi gibi Kürt politikasını yürütemez ve yürütemeyecektir. Artık Saddam da, Kürt sorununda belirli adımlar atmadan hiçbir şeye hakim olamaz. Yani Kürdistan sorununu eskisi gibi çözemez. PKK'nin varlığı da, Kürdistan'daki gelişmelerin ulusal-siyasal düzeyi de buna müsaade etmez. Nitekim geleneksel Kürt politikalarının eskisi gibi yürüyemeyeceği görüldüğü için Part Önderliği, Kürtlerle bölge halkları arasında fedarasyonun en gerçekci çözüm olacağı, herkesin bunun üzerinde yoğunlaşması gerektiği mesajını vermiştir. Zaten en doğrusu da budur. Bugün Kürt sorunu Ortadoğu'da sömürgeci güçlerin hepsini zor durumda bırakan bir alan olmaktadır. Bundan dolayı bölgede Kürt halkıyla fedarasyonlaşma en gerçekci durumdur. Bütün bölge devletlerinin istikrara kavuşması, ancak Kürt halkıyla fedarasyonlaşma temelinde mümkündür. Son gelişmelerin ortaya çıkardığı bir gerçek de budur.

Gelinen aşamada Ortadoğu ve Güney Kürdistan'da PKK'siz bir ulusal çözümün olmayacağı son gelişmelerle bir kez daha ortaya çıkmıştır. Yine PKK'nin diğer Kürt örgütleri içinde bir güç olduğu ortaya çıkmıştır. PKK Güney Kürdistan'da daha da etkili olacaktır ve bu etki her geçen gün biraz daha ortaya çıkacaktır. Çünkü PKK ulusal bir politika izlemektedir, ulusal politikayı yönlendirmekte ve Güney Kürdistan'daki bütün gelişmeleri etkilemektedir. Bunu bölge devletleri de, Güney Kürdistan halkı da görmektedir.

Kürt kurumlarına saldırı bir NATO kararıdır

PKK'nin ortaya çıkardığı siyasal gelişmelerin sadece Türk sömürgeciliğini değil, emperyalizmi de ciddi bir biçimde zorladığı her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Bunu emperyalizmin Kürt ulusu ve öncüsü PKK'ye karşı gösterdiği şiddet ve saldırılardan anlıyoruz. Son olarak emperyalist sistemin Brüksel'de Kürt kurum-kuruluşlarına saldırmalarının sözde nedeni Kürtlerin “uyuşturucu kaçakçılığı, insan ticareti, haraç toplama, kara para aklama” gibi faaliyetlerde bulunmaları olarak gösterilmiştir. Bundan dolayı Belçika'da Sürgünde Kürdistan Parlamentosu, MED-TV, Kürdistan Komite vb. birçok yasal kurum basılarak, içindeki yurtsever Kürdistanlılar gözaltına alındı.

Olayı veya operasyonun kapsamı Belçika devlet ile sınırlı değildir. Bunun bir NATO kararı olduğu ortaya çıkıyor.

Kürdistan artık sömürgecilerin, dolayısıyla sömürgeci devletleri denetleyen emperyalist sisteminin kontrolünden de çıkıyor, Kürt ulusu giderek bağımsız ve özgür bir güç haline geliyor. Bu da Ortadoğu'daki mevcut statükonun parçalanması ve yeni statükonun şekillenmeye başlaması anlamına geliyor. İşte bu dönemde partimize yönelik saldırıların bu düzeye çıkması ve yoğunlaşması, yaşanan bu gelişmeler nedeniyledir. Kürtlerin ulusal özgürlüklerini sağlama ve kendi iktidarlarını kurma aşamasına saldırılıyor. Ortadoğu'da eski statükonun değişip yeni statükonun oluşması sürecine saldırılıyor. Çıkar ve politikalarını Ortadoğu'daki eski statükoya dayandıran güçler, bu statükonun parçalayıcısı olan PKK ve Kürdistan halkına saldırıyorlar. Kürt ulusal kimliğine ve özgürlüğüne karşı olan ve Kürtlerin sömürgecilik altında kalmasını isteyenler, sömürgeciliği parçalayıp Kürt ulusal kimliği ve özgürlüğünü sağlayan PKK'ye saldırıyorlar.

Dikkatli bakınca, emperyalist sistemin Kürt ulusuna ve öncü gücüne saldırmaya adeta mecbur oldukları anlaşılıyor. Çünkü kendi politikaları darbe yiyor. Buna karşılık PKK'nin politikaları ise gelişme sağlayıp zafere doğru gidiyor. Saldırıların bu denli yoğun olması ve Batı devletlerin televizyon, komite, hatta parlamento kapatmak zorunda kalması, Kürt ulusunun sağladığı gelişmelerin ne denli büyük olduğunu, PKK ve Kürt ulusunun zaferini gösteriyor. Hemen burada, mevcut baskılarla Kürt ulusunun geriletilmesinin çok zor olduğunu belirtmek gerekiyor. Çünkü TC devleti şimdiye kadar Kürt halkı üzerinde her türlü baskıyı uyguladı ama geriletemedi, tersine baskılar arttıkça PKK'nin gelişmesi daha da büyüyüp hızlandı.

Emperyalizmin ve NATO'nun PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı takındığı bu son tutum, Kürt ulusal iradesine, Kürt ulusunun kendi egemeni olmasına ve böyle bir siyasal güç haline gelmesine karşı bir tutum oluyor. Kürt ulusunun kurumlarını kapatmak, saldırmak ve tamamen yasak ilan etmek, “ben seni yok edeceğim” demektir ki, bu da savaş anlamına gelir. Kuşkusuz bu kendine özgü bir savaş durumudur ve geçmişten beri Kürtlerle çeşitli Avrupa devletleri ve NATO topluluğu arasında bu vardır. Gerçekte var olmasına rağmen görünmeyen bu tarihi durum, şimdi PKK'nin geliştirdiği ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında açığa çıkıyor. PKK bütün görünmeyenleri, bilinmeyenleri ve gizli olanları açığa çıkarıyor ve bu çerçevede büyük bir aydınlatma hareketi oluyor.

Kürtler, dünyanın kendilerini yok saymasına son vermek, kendilerine karşı yürütülen bu savaş durumunu sona erdirmek ve dünyada herkesin sahip olduğu haklara daha uygar ve siyasal yöntemlerle ulaşabilmek için 20 Mart 1993'te, 14 Aralık 1995'te tek yanlı ateşkes ilan etti. Sadece bunlar değil, daha bundan kısa bir süre önce Başkan APO'nun ZDF televziyonuna yaptığı açıklamalar PKK'nin ve Kürt ulusunun bütün iyi niyetini göstermektedir. Aslında bu ateşkes ve çağrılarla Kürtler, sadece TC'ye karşı değil, bütün dünya siyasal güçlerine karşı da ateşkes ilan etmişlerdi. Mevcut ateşkes ve çağrılar, başta dünya nizamı kurmak isteyen devletler olmak üzere bütün dünya güçlerini kapsıyordu. Fakat Kürtlerin bu istemlerine hiçbir olumlu karşılık verilmedi. TC, bir yandan Kürt halkı üzerindeki katliamlarını daha da artırken, diğer yandan da uluslararası komplolar tezgahladırlar.

Kendilerini demokrasi ve barış havarisi ilan eden Batılı devletlerin adeta bunu görmezden gelerek ve işi parlamento ve televizyon basmaya kadar vardırması, herhalde izahı çok zor bir şey olsa gerek. Bu durum, onların barış, demokrasi ve insan hakları sözlerinin ne kadar içi boş söylemler olduğunu, bunların ne denli emperyalist çıkarlar doğrultusunda kullanıldığını göstermektedir.

BİRLEŞİK KUZEY-GÜNEY DEVRİMİNİ zafere taşımak her zamankinden daha olanaklıdır

M. Can Yüce

Irak ve KDP arasında yapılan ittifak ve bunun sonucu meydana gelen gelişmeler, birdenbire Güney'deki dengeleri önemli ölçüde değiştirdi. Erbil, Saddam birlikleri tarafından işgal edildi, ABD'nin Irak'a yönelik füze saldırısı gerçekleşti. TC, Güney'de “geçici tehlikeli bölge” ilan edeceğini açıkladı. Saddam'ın askeri desteğini arkasına alan KDP, saldırılarını yoğunlaştırdı ve YNK'nin elindeki kent ve kasabaları tek tek düşürdü; en son Süleymaniye'yi de düşürerek YNK'yi ağır bir yenilgiye uğrattı. Sonuçta Talabani kaçmak durumunda kaldı.

Gelinen noktada KDP ve Saddam ittifakının Güney'de taktik üstünlük sağladığı anlaşılıyor. Bu gelişmede TC'nin payı ve rolü nedir? ABD'nin tavrının bu gelişmelerde etkisi ne oldu? Talabani'nin yenilgisi, Barzani'nin Güney'in “tek hakimi” olması devrim açısından ne anlama geliyor? Bütün bu gelişmelerden sonra Güney'de nasıl bir politika izlenecek? Hele TC'nin “Güvenlik Kuşağı” oluşturmak adına Güney'i işgale yöneldiği günümüzde, Güney Kürdistan'daki gelişmelerden çok daha büyük bir önem kazandı; bu gelişmeleri doğru izlemek ve doğru kavramak, doğru askeri ve siyasal taktikler geliştirmek açısından bir zorunluluk olmaktadır.

Gelişmeleri daha kapsamlı ve doğru kavramak için olayların arka planını ve gelişmelerin güncel boyutlarını açmakta ve değerlendirmekte yarar var.

Bilindiği gibi Güney Kürdistan üzerindeki hegamonya mücadelesi, Körfez Savaşı sonrasına dayanıyor. 1991'de meydana gelen ayaklanma, kısa sürede ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyonun ve TC'nin desteğini alan Saddam tarafından kısa sürede bastırıldı. Bir anda milyonlarca Kürt yerini-yurdunu terk etmek zorunda kalarak, mülteci durumuna düştü. Milyonların sömürge sınırlarına yığılması Türkiye ve İran'ın kaldıramayacağı bir risk getirmiştir. Elbette bunun bir sorumlusu da ABD'nin başını çektiği emperyalist koalisyon güçleriydi. Bu insan selini Türkiye kaldıramazdı ve giderek bölge egemenlerini tehdit eden bir olgu haline gelmiştir. Gelinen noktada Güney'e müdahale etmek, bu durumu kendi emperyalist çıkarları için kullanmak istediler. Bilinen “Güvenlik Bölge” ve Çekiç Güç uygulaması böyle başlatıldı. Saddam'ın orduları 36. paralelin güneyine çektirildi. Böylece Güney'de fiili olarak klasik sömürge statüsü aşıldı; fiili bir egemenlik ve otorite boşluğu doğdu. Güney, emperyalist şemsiyenin altına alınmıştı, ancak bu şemsiye, fiili egemenlik ve otorite boşluğunu doldurmaya yetmiyordu.

l Barzani'nin de geleceği yoktur. Eğer ulusal çıkarların emrettiği bir noktaya gelmezse, büyük bozgunlar hemen kapıdadır, kendisini bekliyor. İşbirlikçilik belki bir süre sahibine bir şeyler verebilir, geçici zevkler tattırabilir, ancak bunun sonu yoktur.”

Devrim için, ulusal birlik ve ulusal iktidarlaşma için bulunmaz bir fırsat doğmuştu. Bunu devrim için, ulusal özgürleşme ve iktidarlaşma için değerlendirmek gerekiyordu. Peki, Güneyli Kürtler ne yaptı, bu elverişli koşulları ve tarihi fırsatları değerlendirebildiler mi?

Açık ki Güneyli güçlerin ulusal kurtuluşçu ve ulusal birlikçi bir çizgileri, konumları ve gelenekleri yoktu. Sınıfsal yapıları, ideolojik ve politik duruşlarıyla uluslaşma, birlik ve iktidarlaşma amaçlarına yatkın değildirler. Onlar için önemli olan aile ve aşiret çıkarlarıydı; sırtlarını da yabancı güçlere dayandırarak ve onların stratejilerinin taktik uygulayıcıları olacaklardı.

ABD ve diğer Batılı devletlerle işbirliği içine girdiler, geleceklerini onların temel politikalarına bağladılar. Ama en önemlisi Turgut Özal döneminde TC ile çok tehlikeli işbirlikçi ilişkiler geliştirdiler ve sonuçta bu işbirlikçi konumları devrime karşı açık bir saldırıya dönüştü. 1992 Güney savaşında TC ordularının azap askerliğini yaptılar. Bu karşı-devrimci saldırganlığın bir sonucu olarak, daha önce yapılan seçimlerle kurulan parlamentoya “Federe Kürt Devleti”ni kurdurttular.

Başta KDP ve YNK'nin ilişkileri dengeliydi, güç ve etkinlikleri yarı yarıya paylaşıyorlardı. Aralarında kapsamlı tarihsel ve güncel çelişkiler vardı, ancak bu çelişkiler, henüz ciddi bir çatışma ve hesaplaşma düzeyine gelmemişti.

Tabii, Güneyli güçlerin bir meclisleri, bir hükümetleri vardı. Ancak bu Güney'e tamamen egemen olmak anlamına gelmiyordu. Emperyalist devletlerin ve TC'nin ağır etkisi vardı. Ama öte yandan “iktidar olanakları” hızla artıyordu. Gümrük kapıları, petrol belli bir miktarda Güney'e para akıtıyordu. Aralarındaki denge birçok gelişmeyi de kitliyordu. Bunun yanısıra eski “çahşlar”ın içinde hızla savaş ağalığına tırmananlar da vardı. Aşiret çözülmüyordu, feodal yapı dağılmıyordu. Her iki parti, özelliklele KDP, bu aşiretçi kemikleşmenin çatısı rolünü oynuyordu.

Gelirlerin paylaşımı, etkin olma isteği, savaş ağalığı ve bu temelde pekişen aşiretçi yapılanma, Güney'deki çelişkiler şiddetlendirdi ve giderek tehlikeli boyutlara tırmandırdı. Bu partilerin gelecek ufukları yoktu. Halkın özgücünü esas almıyorlardı, bağımsız bir stratejileri ve siyasetleri yoktu. Dengelere ve dış güçlerin verdiği desteğe dayanıyorlardı. Ama Güney'de tümden üstünlük sağlama, gelir kaynaklarına tek başına egemen olma istekleri de engellenemez boyutlara gelmişti. Bu nedenle aralarındaki çelişkiler şiddetlendi. Politik ve diplomatik manevraları artık birbirlerine üstünlük sağlamak için kullanmaya başladılar. KDP-YNK çatışmasına adım adım böyle gelindi.

Güney'de uluslaşma, ulusal birlik, ulusal iktidarlaşma, fedarasyonlaşma için çok elverişli koşullar oluşmuştu. Kürtler böyle bir tarihi fırsatı bir daha kolay kolay yakalayamazlardı. Dolayısıyla bu koşullar ve fırsatlar mutlaka ulusal birlik ve iktidarlaşma doğrultusunda kullanılmalıydı. Yoksa daha büyük yıkımlar, trajediler, kapıda ciddi bir tehlike olarak bekliyordu. Gelecek bugünden güvence altına alınmalıydı. Bunun yolu da halkın özgücünü ve öz iktidarlaşmasını esas alan bir politikaya sahip olmaktan geçerdi. Ama bunun için Güneyli güçlerin böyle bir niyete, perspektife, ideolojik ve politik çizgiye sahip olmaları şarttı. Biliyoruz ki, aşiretçi-feodal ve savaş ağalığı kurumuna dönüşen KDP'nin böyle bir çizgisi ve konumu yoktu. İlkel milliyetçi ve her zaman ihanet etmekten çekinmeyen bir işbirlikçi partinin uluslaşma, ulusal birlik ve ulusal iktidarlaşma derdi olamazdı. Egemen olmak istiyordu. Ancak bu, halkı esas alan bir egemenlik değil, yabancı güçlere dayalı silik bir alt-egemenlik olabilirdi ancak. YNK'nin politik çizgisi de özünde çok farklı değildir. Görece çözülmüş bir toplumsal yapıya, orta sınıflara dayanıyordu. Ancak YNK ve Talabani esas olarak geleceğini dış politika manevarlarına, dengelere ve diplomasiye bağlamıştı. Fakat özgüce dayanmayan bir diplomasinin fazla bir anlamı ve pratik değeri olmayacaktı.

Sonuçta bu güçlerden uluslaşma, ulusal kurtuluş, fedarasyonlaşma ve ulusal birlik için ciddi şeyler beklemek boş bir hayaldi. Bunlardan birinin üstünlüğü tek başına ele alması, anılan ulusal hedeflere ulaşması, hatta bunların programlaştırması bile hemen hemen olanaklı değildir.

Başka ulusal, devrimci, yurtsever, demokratik güçlerin devreye girmesi şarttır.

Elbette KDP-YNK çatışmasını salt bu yerel güçlerin iç çelişkiler ile açıklamak yeterli değil ve dolayısıyla yanılgılıdır. ABD ve müttefikleri Güney'i kendilerinin “nüfuz alanı” olarak değerlendiriyorlardı. Bu alanı Çekiç Güç şemsiyesiyle “koruyorlardı.” Öte yandan bölge devletleri TC, İran ve Suriye de Güney'e kayıtsız değillerdi. Çeşitli biçimlerde ve düzeylerde etkili ve söz sahibi olmak istiyorlardı. Empeyalist devletlerin kendi aralarında ve bölge devletleriyle çelişkileri vardı. KDP ve YNK, bu çelişkileri ve denge hesaplarını değerlendiriyor ve etkinliklerini artırmak istiyorlardı.

1994'te KDP ve YNK güçleri çatışmaya başladıklarında TC, Talabani'nin tasfiye edilmesini, Barzani'nin Güney'in tek hakimi olmasını istiyordu. Hesabı bu kadarla sınırlı değildi. Elbette Barzani'nin hayranı değildi. Daha stratejik hesapları vardı. Barzani'yi Irak'la barıştırıp, Irak egemenliğini Güney'e taşımak ve böylece devrime elverişli olan, devrimi besleyen Güney'in mevcut durumunu sona erdirmek istiyorlardı. Barzani'ye daha çok güveniyorlardı. Özel savaşın derdi Güney'in bir an önce sömürge egemenliğiyle doldurulmasıydı. Belki doğrudan Saddam güçleri, bunu, uluslararası güç dengeleri nedeniyle yapamazdı, ancak Barzani eliyle bir karşı-devrimci otorite kurabilirdi. Hesap, devrimi Güney'de boğmak, Kuzey ile Güney'i birbirinden koparmak ve sonuçta Lozan statüsünü olduğu gibi yeniden gemen kılmaktı. Fakat bu hesabı tutmadı, kendileri daha kapsamlı operasyonlar geliştirdiler, ancak etkili gerilla direnişi, bütün bu askeri harekatları boşa çıkardı. Yine de boş durmadılar, saldırılarını ve operasyonlarını aralıksız sürdürdüler. Sonuçta bütün bu çabaların boşa çıkarıldığını biliyoruz.

Daha önceki çatışmalarda KDP ve YNK güçleri birbirlerine üstünlük sağlayamadılar. Güney'i daha çok yabancı müdahalelere açık hale getirdiler. Aralarındaki savaş, çapul ve etkinlik, işbirlikçiliği tekeline alma savaşıydı. Son derece yıpratıcı, Kürt halkının ulusal istemlerine, bağımsızlık ve özgürlük özlemlerine hizmet etmeyen tam tersine özgürleşme olanaklarını ve fırsatlarını havaya uçuran bir çatışmaydı.

l 1996'da ABD'nin Dublin türü yeni çabaları oldu. Ancak bu girişimleri de başarılı olamadı. Güney'e istedikleri biçimi veremediler, Güney'i devrime kapatamadılar, devrimi Güney'den söküp atamadılar. Bu, başta TC olmak üzere bütün emperyalist güçleri rahatsız eden bir durumdu. Kendi nüfuz alanı saydıkları bu topraklar, kendi iradelerine rağmen devrime hizmet ediyordu.“

Yenişemediler. Emperyalist güçlerin araya girmesi ve kendi çözümlerini dayatması sonucu aralarında bir ateşkes anlaşması imzalamak durumunda kaldılar. Ateşi kesmişlerdi, ancak çatışmalara neden olan sorun ve çelişkiler olduğu gibi varlığını sürdürüyordu. Her an yeniden çatışmalar başlayabilirdi; zaten eller hep tetikteydi.

Böyle bir dönemde ABD'nin inisiyatifiyle Dublin süreci başlatıldı. Bu sürecin özü şuydu: KDP ve YNK uzlaştırılarak, Güney'de iktidar ve otorite olmaları sağlanacak. Ancak bu otoriteleri, tamamen karşı-devrimci bir temelde ve emperyalist çıkarlara, “TC'nin güvenlik kaygılarına” hizmet eden bir nitelikte olacaktı.

İşte tam da Dublin'de böyle emperyalist ve sömürgeci planlar hayata geçirilmeye çalışılırken partimiz tarafından İkinci 15 Ağustos Atılımı'nı başlattı. Bu atılımın amacı, karşı-devrimci planları boşa çıkarmak ve işbirlikçiliği aşmak, tehlikeli bir konumdan çıkarmaktı. Bu atılımın önemli askeri, siyasal ve diplomatik başarıları oldu. Dublin süreci fiyaskoyla sonuçlandırıldı, KDP işbirlikçiliği sınırlandırıldı; Güney'de devrimin gücü ve etkisi tartışmasız bir biçimde geliştirildi, kabul ettirildi. Kuzey ile Güney arasındaki birliktelik daha sağlam ve kapsamlı temellere oturtuldu. Bütün güçler, PKK'nin Güney dengelerinde tuttuğu bu yeri ve konumu açıkça kabul etmek durumunda kaldılar. Sonunda yapılan ateşkes ile PKK'nin Güney'de tuttuğu bu konum resmen de tanınarak, işbirlikçilik belli ölçüde sınırlandırıldı. Elbette KDP, böyle davranmak zorunda kalmıştı; bu, yaşadığı taktik yenilginin bir sonucuydu. Dengeler lehine döndüğü anda yeniden saldırıya geçebilir, kendi egemenlik alanını Botan'a kadar uzatabilirdi.

1996'da ABD'nin Dublin türü yeni çabaları oldu. Ancak bu girişimleri de başarılı olamadı. Güney'e istedikleri biçimi veremediler, Güney'i devrime kapatamadılar, devrimi Güney'den söküp atamadılar. Bu, başta TC olmak üzere bütün emperyalist güçleri rahatsız eden bir durumdu. Kendi nüfuz alanı saydıkları bu topraklar, kendi iradelerine rağmen devrime hizmet ediyordu; devrim bu topraklarda bir bölge devrimi olma yolunda hızla ilerliyordu. Çok karmaşık ve çelişik durumla karşı karşıyaydılar.

Güney'i devrime kapatma, Güney'de devrimi ezme konusunda TC ile ABD arasında stratejik bir işbirliği ve anlayış birliği var. Ancak Güney'e verilecek biçim; Irak egemenliğinin Güney'e taşınıp taşınmaması konularında aralarında taktik çelişkiler vardı. Elbette bu durum, devrimin lehine nesnel bir olanak anlamına geliyordu. Devrim, bu olanaktan yararlanacak, ama esas olarak halkın özgücünü ve bağımsız devrimci çizgisini temel alacaktı; bundan bir milim dahi şaşmayacaktı.

l Erbil'in işgali, TC'nin açık desteğini almıştır. Zaten TC, öteden beri Barzani'nin Güney'e tek başına hakim olmasını istiyordu. Sadam'ın bütünüyle Güney'e geri gelmesi stratejik bir hedef olarak öngörüyordu.”

KDP-YNK çatışması yeniden başladı. Her iki güçte sırtını bu kez daha sağlam bir yere dayandırmak, başlayan çatışmalardan başarıyla çıkmak istiyordu. YNK, bir yandan ABD ile iyi ilişkiler sürdürürken, bir yandan da Batı ile ilişkiler geliştirdi. İran'da YNK ve İslami Hareket aracılığıyla Güney'de etkin olmak istiyor, İKDP'ye karşı askeri operasyonlar yaparak kendini hissettiriyordu. İran'ın bu güç ve etkinlik sağlama gösterisi, ABD'yi, TC'yi ve Irak'ı rahatsız ediyordu. KDP, bu çelişkiyi iyi değerlendirerek, Saddam'la gizli ittifak çalışmalarını başlattı. Benzer gizli ilişkiler TC ile de geliştirdi. Sonuçta bu gizli ittifak son biçimini aldı.

Hiç kuşkusuz KDP, çok tehlikeli bir oyun oynuyordu. Güney'e, egemen olmak için Irak egemenliğini yeniden çağırmak anlamına gelen Saddam'la ittifak, Güney'de var olan özgürleşme ve fedarasyonlaşma olanaklarını tümden yok edebilecek gelişmelerin kapılarını açacaktı. 1991 öncesi statünün yeniden kurulması demek, Irak'ın bütün varlığı ile Güney'e egemen olması demek, Kürtlerin eski koyu karanlık, kölelik günlerine dönmesi, yeni Halepçeler'e konu olması demekti. Ama KDP ve lideri, ailesel ve aşiretsel çıkarlarını ulusal çıkarların üstünde tutuyor, kimi başarılar için Saddam'la kucaklaşıyordu. Yani Kürtlerin geleceğini, Halepçe katliamının baş mimarı Saddam'a havale etmekte bir sakınca görmüyordu. Barzani, bunu “yüksek siyaset” sanıyordu.

Ve Barzani, yeni işbirlikçilik örneği sergileyerek, Saddam ordularını Güney Kürdistan'a çağırdı. Erbil böyle işgal edildi. KDP peşmergeleri, Saddam ordularının önüne düşen azap askerlerini oynadılar. Erbil'in işgali, Saddam ile Barzani arasında geliştirilen işbirlikçilik anlaşmasını bütün çıplaklığıyla açığa vurdu, zaten tarafların kendileri de bu ittifakı doğrulamaktan geri durmadılar. Bu ittifakı, komuoyuna “İran'a karşı meşru bir savunma” olarak sundular. Barzani-Irak ittifakı ve Erbil'in işgali Güney'deki dengeleri birdenbire altüst etti. Saddam yıllar sonra askeri güçleriyle Güney'e girmişti, yeniden egemen olma girişiminde bulunuyordu. Talabani yenilgi sürecine girmişti, tasfiye olma ile karşı karşıyaydı. Barzani, Irak'ın askeri desteği ile önemli bir üstünlük sağlamıştı.

Erbil'in işgali, yani Irak askerlerinin yeniden Güney Kürdistan'ı işgale başlaması, belki de İran ve Talabani'ye karşı bir set olmuştu. Ancak bu olgu, ABD'nin Güney üzerindeki nüfuzunu da tartışma konusu yapmıştı, “Çekiç Güç ne işe yarıyor” gibi soruların sorulmasına neden olmuştu. Yani Saddam, ABD'nin yasağını delmişti. ABD fazla bir şey yapamıyordu. Aslında Erbil işgalini önceden biliyordu. Ancak sessiz kalmayı yeğledi, bir biçimiyle Güney'de karşı-devrimci bir otoritenin kurulmasını, İran'ın frenlenmesini istiyordu. Ama gelinen noktada bu tutumun, ABD'nin kendisine pahalıya patladığı anlaşılıyor. Gerçi daha sonra Irak'ı bombalayacak, ama daha çok Güney Irak'taki hedeflerini vuracaktı. Güney Kürdistan'a etkin bir müdahalede bulunmayacaktır. Bu tutumu, kendisinin Güney'deki etkinliğinin büyük ölçüde zayıflamasına, binlerce CIA ajanının deşifre olmasına, Çekiç Güç'ün anlamsızlaşmasına yol açacaktır. Yani Saddam ve Barzani ittifakı ve Güney'in bu ittifakın denetimine girmesi, ABD'nin bu gelişmeler karşısında bir şey yapamaması kendisine pahalıya patlamıştır. Talabani Güney'i terk etmek zorunda kalırken, ABD büyük darbe yemiştir.

Belli ki, Erbil'in işgali, TC'nin açık desteğini almıştır. Zaten TC, öteden beri Barzani'nin Güney'e tek başına hakim olmasını istiyordu. Sadam'ın bütünüyle Güney'e geri gelmesini stratejik bir hedef olarak öngörüyordu. Bunlar biliniyordu. Son gelişmelerde bu istemlerine bir ölçüde uygun düşüyor. Ama gelişmelerin ilk raundu TC'nin istemleri doğrultusunda yol alsa da bundan sonraki gelişmeler yeni karşılık ve belirsizliğini büyük ölçüde koruyor. Her şey kendi istemleri doğrultusunda gideceği de beklenmemelidir. Güney üzerinde birçok güç etkinlik mücadelesi veriyor. Zemin alabildiğine kaygan, dengeler her an ciddi boyutlarda değişebilir. Saddam, Güney'de bir hamle yaptı, ama her şeyin kendi istediği biçimde gideceği anlamına gelmez.

Bir de en önemlisi Güney'deki devrimci güçler, onların bundan sonraki duruşları ve etkileri, özel savaşı düşündüren esas konu oluyor. Bu nedenlerle özel savaş Güney'in stratejik bir bölümünü işgal edeceğini, bunu “gecici tehlikeli bölge” adına yapacağını ilan etmiş bulunuyor. TC, Güney'in devrimi besleyen konumuna son vermek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Açık işgalden Saddam'ı yeniden Güney'e taşımaya kadar. Ancak Güney'in devrimi besleyen konumuna kısa sürede son vermek öyle kolay değildir.

Talabani gerçeği ve yaşadığı son hezimet hakkında birkaç söz söylemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz. Talabani gerçeğinde de görüldüğü gibi, altı boş diplomasiye dayanarak, politika yapmanın sonu hüsrandır. Batı'ya, ABD'ye çok güvendi. Ama görüldü ki, bunların hiçbirinin anlamı olmuyor. Büyük bozgunların trajik yenilgilerin önü bu tür politikalarla alınamıyor. Bu çok açık. Bu gerçeklik geçmişte de defalarca yaşanmıştır, ama bu deneyimlerden gerekli ders çıkarılmamıştır.

Özgücü ve bağımsız bir çizgiyi esas almak, politik çizgisini bu temelde kurmak ve geliştirmek; diplomasiyi, ittifakları buna göre ayarlamak her zaman kazandırır. PKK deneyimi bunu sayısız kez doğrulamıştır. Ancak başkalarının stratejisinin basit taktik figüranlığına oynamak her zaman koybettirir. Barzanilerin ve Talabani'nin deneyimi bunun çok çarpıcı bir doğrulanması oluyor. Tabii sonunda çeken, yollara düşen, kırılan, tarifsiz acılara gömülen Kürt halkından başkası olmuyor. Kürt halkı artık bu trajik dersi çok iyi özümsemek, tercihi özgürlük ve bağımsızlık çizgisinden yana yapmak, kendisine her defasında trajik sonuçlar getiren partilere karşı kesin tavır almak durumundadır.

Belki de Talabani bu yenilgisini Barzani'nin işbirlikçi tutumuyla açıklayacaktır. Ancak bu, gerçeğin sadece bir parçasıdır. Yenilginin esas nedeni, yabancılara güvenmeyi esas alan, diplomasiye bel bağlayan, varlığını ve geleceğini bunun üzerinde şekillendiren, politik çizgisidir. Tabii ideolojik olarak ulusal birlikçi, uluslaştırıcı bir içeriğe sahip olmaması da yenilginin derindeki en temel nedenidir. Zaten özgüce güvenmemesi de bu ulusal birlikçi bir öze sahip olmaktan uzak ideolojisinden kaynaklanıyor. Kısacası YNK çizgisi, geleceği olmayan, ancak dengelere oynayarak ayakta kalan aşiretçi özelliklere bulaşık bir orta sınıflar koalisoynun çizgisidir.

Barzani, zaferini ilan etti, Talabani ve YNK'ye af çıkardı. Şu anda görece Güney'e hakim olan güç Barzani'dir. Ancak bunun, esas olarak Saddam sayesinde olduğunu unutmamak gerekiyor. Erbil ve Süleymaniye Saddam askerlerinin açık desteği ve fiili savaşmasıyla Talabani güçlerinden alındı. Yani Barzani bugün Güney'in “tek hakimi” gibi görünüyorsa da, bunu Saddam'ın Güney'e yeniden dönüşü ile açıklamak gerekiyor. Barzani, Güney kapılarını Irak sömürgeciliğine açmış, sömürge birliklerine dayanarak Talabani'yi saf dışı bırakabilmiştir. Barzani ve KDP'nin bu tutumunu hiçbir Kürt onaylamıyor. Klasik sömürgeciliğinin yeniden kuruluşuna Güney kapılarını açan bir girişimi ihanet dışında başka bir terimle tanımlamak mümkün değildir.

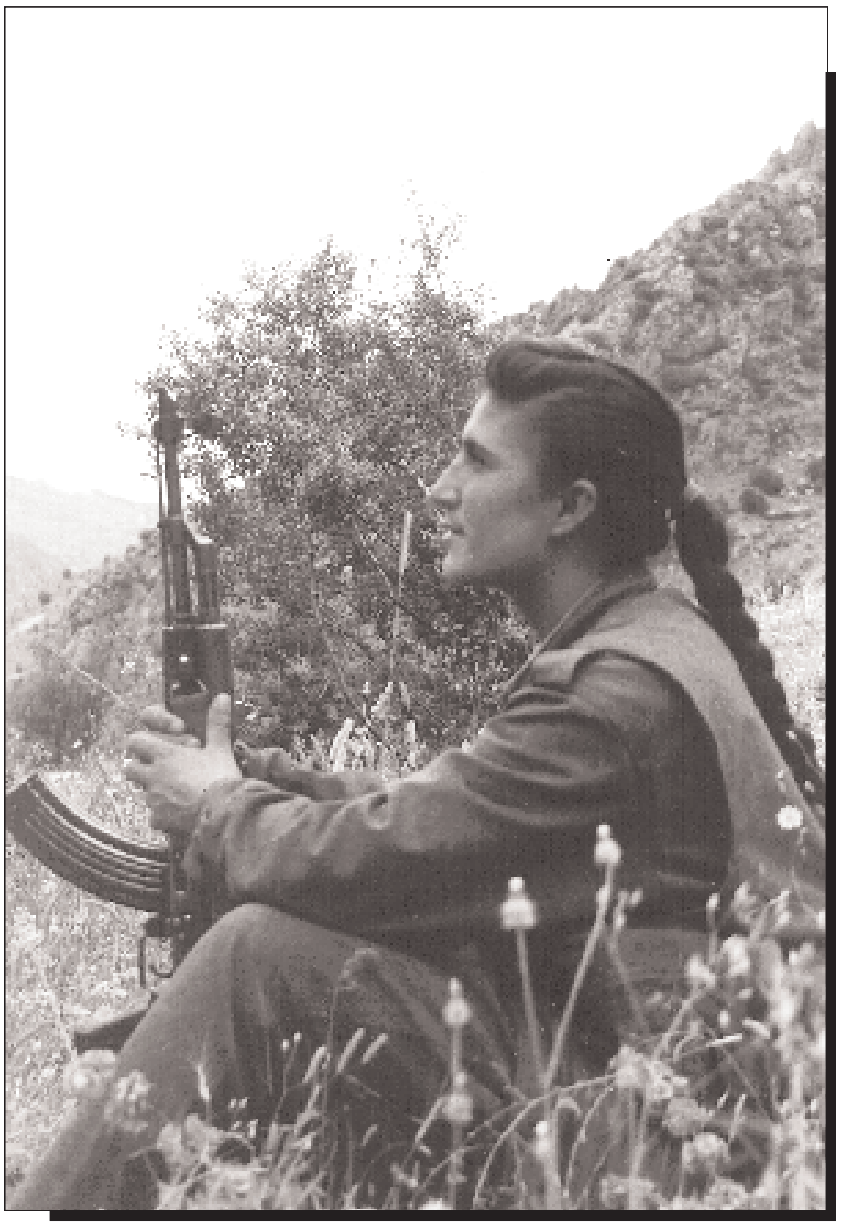

Barzani'nin gücü ve “egemenliği” esas olarak Saddam'a dayanıyor. Saddam'ın geleceği ve Güney'deki varlığı, etkisi, aynı zamanda Barzani'nin güç ve etkinliğini de büyük ölçüde belirleyecektir. Ama öte yandan Barzani ulusal çıkarları esas alan bir politikaya dönebilirse, ulusal birliği gözeten bir tutum sergilerse, yabancı güçlerin istemlerine göre davranacak yerde, beliren olanakları devrimci fedarasyonlaşma yönünde kullanabilirse, Saddam ve diğer güçler karşısında belli bir güç ve hareket yeteneği kazanabilir. Böyle bir olasılık zayıf da olsa var. Eğer kendisi de ayakta kalmak istiyorsa Saddam'a ve diğer güçlere güvenilemeyeceğini bilmelidir. Sadece Saddam kartına dayalı bir politikayla bu Ortadoğu'nun kaygan zemininde ayakta kalamayacağını bilmek durumundadır. Saddam atına oynamak belki şimdi kendisine bir güç kazandırmıştır. Ancak bu, görece her an tepe takla olmaya aday bir durumdur. Tarihi ve güncel gerçekler bunun böyle olduğunu gösteriyor.

Öte yandan halkımız Saddam'la yapılan işbirliğini gönül rahatlığıyla kabul edip sindirecek mi? Barzani'ye “iktidarı”nı sağlamlaştırmak için gerekli desteği verecek mi? Halkımızın Saddam'a, Halepçe kasabına güvenmesi mümkün mü? Saddam, ayağını sağlam yere bastıktan sonra Güney Kürtleri'ni rahat bırakır mı? Onların en sıradan özerklik haklarına rıza gösterir mi? Bu sorunların yanıtları açıktır! Saddam'ın Kürtlere karşı tavrı bellidir. Bugün onların ittifakına ihtiyaç duyuyor, kulaklarına tatlı sözler üflüyor. Ancak yarın ne yapacağı da besbelidir. Yeni Halepçeler Kürtleri bekliyor. Kürtler yeni Halepçeler yaşamak istemiyorlarsa, Barzani'ye, Barzani sayesinde Güney'e giren Irak sömürgecilerine karşı mücadele etmek, geleceklerini kendi ellerine alamak durumundadırlar.

Barzani'nin de geleceği yoktur. Eğer ulusal çıkarların emrettiği bir noktaya gelmezse, büyük bozgunlar hemen kapıdadır, kendisini bekliyor. İşbirlikçilik belki bir süre sahibine bir şeyler verebilir, geçici zevkler tattırabilir, ancak bunun sonu yoktur.

Barzani, kendisini oynuyor, gerçek çizgisini gerçekleştiriyor. Fakat bunun değişmemesi durumunda bunun sonunun hayırlı olmayacağını da bir kez daha vurgulamak durumundayız. Barzani yaptığı bir basın toplantısında, Saddam'la özerklik anlaşmasını imzalayacağını, bunu tartışma konusu bile yapmayacağını, Irak'la bir fedarasyon kurmaktan yana olduklarını, Batı'nın kendisini desteklemesi gerektiğini, tersi durumda Saddam'la oynamaya devam edeceğini belirtmiştir. Saddam'a da, emperyalist devletlere de karşı açık kartlarını açan Barzani'nin sonuçta nasıl bir çizgide duracağı önümüzdeki günlerde netleşecektir.

Gelinen noktada TC, Güney'de bir tampon bölge kurmak kararındadır. Buna “geçici tehlikeli bölge” adını verdiler. Daha öncede “tampon bölge”, “güvenlik kuşağı” vb. adlar altında Güney'i işgal etme istemlerini gündeme getirmişlerdir. Bülent Ecevit, bu konunun ısrarlı savunucusu olageldi. Bu günde Güney'in işgalini en hararetli savunan Bülent Ecevit'in kendisidir.

Bu durumda sormamız gereken soru şu: Kalıcı bir işgal, ilhak ve sınır değişikliği mi, yoksa geçici bir “güvenlik şeridi mi” hedefleniyor? Resmi açıklamalarda “geçici”liğe sürekli vurgu yapılıyor. Ancak bu kimseyi inandırmıyor, ikna etmeye yetmiyor. Zaman zaman sınırların yanlış çizildiğinden, sınırların yeniden düzenlenmesi gerektiğinden sözeder ve bu yönlü bir kamuoyu oluşturma çabası içine girerler. Sınırlar üzerine yapılan bu tartışmalar gizli bir amacı ve planı açığa vuruyor. Yine yetmiş küsür yıldır yanıp tutuştukları, Musul-Kerkük hayalleri var ve bu, hiç kimse için sır değildir. Her fırsatı doğduğunda Musul-Kerkük özlemlerini dile getirir, işgal senaryolarını dillendirirler. Zaten gizli planlarında Musul ve Kerkük “ulusal dava” olarak değerlendirilir. Bütün bu gerçeklikler ve olgular birlikte değerlendirildiğinde kalıcı işgal ve ilhak olasılığı daha bir güçlenmiş oluyor.

Türk özel savaşı, Güney'in mevcut konumunda son derece rahatsızdır. Bu son gelişmelerden de tam tatmin olmuş değildir. Güney'in bu haliyle devrimi, Kürtlüğü besleyen bir alan olduğunu, var olan boşluğun doldurulmaması durumunda bu devrimi ve Kürtlüğü besleyen yapının ağırlaşarak devam edeceğini biliyor ve bu gerçekliği sürekli vurguluyorlar. Güney'deki devrimci durum, Güney ile Kuzey'in devrimci tarzda buluşması özel savaş stratejilerini altüst ediyor. Yani şunu düşünüyorlar: Güney'in var olan konumuna son verilmeden, devrimin Güney ayağı kesilmeden, Güney'i bir karşı-devrim üssü haline getirilmeden devrimci yurtsever mücadeleyi yenilgiye uğratmak, bitirmek mümkün değildir. Öyle ise öncelikle Güney ezilmeli, Güney'in var olan konumuna kesin son verilmelidir. Stratejik değerlendirmeleri böyle. Bu değerlendirmenin bir sonucu olarak bugüne kadar Güney'e irili ufaklı sayısız hareket düzenlediler. Bunların en büyükleri 1992 Güney savaşı ve 1995'te gerçekleştirilen “Çelik Operasyonu”dur. Bu operasyonlar her defasında kamuoyuna başarılı olarak yansıttılar. Ancak kısa bir süre sonra bir öncekinden daha büyük bir operasyon yapma gereğini duydular ve başarısızlıklarını böylece kendi elleriyle doğrulamış oldular. Bugünde aynı noktaya gelmişlerdir.

İlk kez bu kadar açık ve resmen bir “tampon bölge” planında söz ediyorlar. Daha önceleri bu isteklerini açık dillendirmez, daha çok gelişmelere bağlı olarak hareket ederlerdi. Geçen yıl düzenledikleri “Çelik Operasyonu”yla bir tampon bölge oluşturmak istiyorlardı. 50 bin kişilik ordu gücünü bunun için harekete geçirmişlerdi. Ancak başarılı ve etkili gerilla vuruşları ve direnmesi sonucunda bu planlarını gerçekleştiremediler. Uluslararası güç ilişkileri de böyle bir girişime elverişli değildir.

l Türk özel savaşı, Güney'in mevcut konumunda son derece rahatsızdır. Bu son gelişmelerden de tam tatmin olmuş değildir. Güney'in bu haliyle devrimi, Kürtlüğü besleyen bir alan olduğunu, var olan boşluğun doldurulmaması durumunda bu devrimi ve Kürtlüğü besleyen yapının ağırlaşarak devam edeceğini biliyor ve bu gerçekliği sürekli vurguluyorlar. Güney'deki devrimci durum, Güney ile Kuzey'in devrimci tarzda buluşması özel savaş stratejilerini altüst ediyor.”

Ancak bugün Güney'deki gelişmelerin, ABD'nin Irak'ı bombalaması sonucu oluşan yeni denge ve ilişkileri, Güney'deki belirsizlikleri “tampon bölge” planları için uygun ve elverişli bir zemin sunduğunu düşünüyorlar. Bunun bir sonucu olarak bu girişimleri için etkili bir diplomatik faaliyet yürütüyorlar. Gelinen noktada ABD ve İngiltere, bir tampon bölge girişimine sıcak bakacalarını açıklamış bulunuyorlar. Tabii böyle bir girişime karşı çıkan devletler de var. Fransa ve Rusya başta olmak üzere bütün bölge ülkeleri tampon bölge uygulamasına karşı olduklarını açıklamışlardır.

Türk devleti bu kez, Güney'de kalıcı kalmayı planılıyor. Bu planını şimdilik “gecici tehelikeli bölge” olarak tanımlıyor ve öyle yansıtmaya özen gösteriyor. Ancak planları kalıcı bir işgal ve ilhaka dönük gözüküyor. Bütün belirtler ve veriler buna işaret ediyor. Yakın gelecekte Barzani'nin Güney'de denetimi ele geçirmesine ve bunun Saddam'ın desteğiyle olduğunu bilmelerine rağmen, Irak'ın Güney'e egemen olamayacağını, bunun öyle kolay olmadığını anlamış bulunuyorlar. Salt Barzani'ye dayanarak Güney'de karşı-devrimci bir otorite kuramayacaklarını, bunun önünde bir dizi engelin bulunduğunu da çok iyi biliyorlar. ABD'nin de Güney'deki gelişmeleri tam kontrol edemediğini, son gelişmelerde biraz gerilediğini pratikte gördüler. Bütün bunlar, Güney'in devrimi besleyen konumunun devam edeceğini anlatıyor.

En önemlisi devrimci mücadele Güney'de kök salmış, gün geçtikçe gelişiyor. Güney'de fedarasyonlaşma ve ulusal birlik çabalarına ağırlık veriyor. Yani Kuzey'le birleşen Güney, TC için tehlikeli bir alan olma konumunu derinleştirerek sürdürüyor. İşte bu noktada özel savaş, daha kalıcı planları yaşama geçirmeyi bir gereklilik olarak görüyor. Çareyi kalıcı olarak Güney'e yerleşmekte buluyor.

Ancak her şey planlandığı gibi gitmeyecek, ortada binbir zorluk ve engel var. Her şeyden önce İran, Suriye gibi bölge devletleri TC'nin bu hareketini kabul etmeyecek ve tepki göstereceklerdir. Benzer tepkiyi Arap aleminden de beklemek gerekiyor. Irak böyle bir girişimi kabul etmeyeceğini ve buna karşı duracağını açıklamış bulunuyor. Rusya ve Fransa daha şimdiden böyle bir uygulamayı kabul etmeyeceklerini açıklamışlardır. En önemlisi ülkemizin bu dağlık parçası yabancı güçler için her zaman bir bataklık niteliğinde olmuştur. Etkili ve yaygın gerilla vuruşları karşısında özel savaş birliklerinin bu alanda tutulması mümkün değildir. Ayrıca Güney Kürtleri de böyle bir uygulamayı sessizce kabul etmeyecek, sonuna kadar direnecektir. Direnmek zorundadırlar, çünkü gelecekleri bu direnmeye bağlı.

Hiç kuşkusuz böyle bir işgal hareketi, Kuzey ile Güney arasında ilişkilere yeni boyutlar getirecektir. Bu, Güney ile Kuzey'in bir başka biçimde birleşmesi anlamına geliyçor. Dolayısıyla cephesi bu kadar genişleyen bir özel savaşın uzun süre ayakta kalması çok güçtür, hatta olanaksızdır. Özel savaşın Güney cephesinde alacağı ağır bir yenilgi, iç dengelerini altüst edecek, bu, kendisi için sonun başlangıcı olacaktır. Güney cephesinde alınacak bir yenilgi, salt bir mevzii yenilgi değil, stratejik bir yenilye kapıları açacaktır. Bu anlamda işleri o kadar kolay değil. Bir tür kumar oynadıklarının farkındadırlar.

Elbette devrimin de işi kolay değil. Devrim, Güney cephesini korumak ve iktidara taşımak gibi bir zorunlulukla karşı karşıyadır. Kaybetmeye tahammülü yoktur. Güney ayağı kesilmiş bir devrimin önemli bir yenilgiyle yüz yüze geleceği bilinmektedir. Özel savaşın bütün stratejik imha harekatlarını Güney'den başlatıyor. Bu, boşuna değil, Güney'in stratejik öneminden kaynaklanıyor. Hiç kuşkusuz devrimci mücadele de Güney'e stratejik değer vermektedir; yakaladığı kurtuluş ve iktidarlaşma fırsatlarını sonuna kadar değerlendirmektedir. Bütün hazırlıklarını bu temelde yapıyor ve yoğunlaştırıyor.

Belli ki, özel savaş bu kez kaybetti mi başaşağı gidişatını durduramayacak, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Bu, devrimin büyük kazanma şansına işaret ediyor. “Tampon bölge” girişimlerini tersine çevirmek ve birleşik Kuzey-Güney devrimini zafere taşımak her zamankinden daha bir olanaklıdır. Ama bunun için kazanmak ve Parti Önderliğimizin ilan ettiği **ulusal seferberlik** anlayışıyla yüklenmek gerekiyor. Tabii bütün parçalarda en geniş ulusal birliği gerçekleştirmek, bunun için bütün olanakları seferber etmek bir zorunluluktur. En başta da Güney'in son durumu alabildiğinde politikleşmiştir. Tehlikeyle fırsatlar bir bakıma iç içe geçmiştir.

> **l Ülkemizin bu dağlık parçası yabancı güçler için her zaman bir bataklık niteliğinde olmuştur. Etkili ve yaygın gerilla vuruşları karşısında özel savaş birliklerinin bu alanda tutulması mümkün değildir. Ayrıca Güney Kürtleri de böyle bir uygulamayı sessizce kabul etmeyecek, sonuna kadar direnecektir. Direnmek zorundadırlar, çünkü gelecekleri bu direnmeye bağlı.”**

Bir-iki hafta içinde Güney Kürdistan'da güç dengeleri önemli ölçüde değişti. Şu anda Saddam'ın desteğini alan KDP, Güney'de en etkili ve güçlü taraf olarak görünüyordu. Barzani'nin bundan sonra izleyeceği politika önemli ve Güney'in kaderi üzerinde etkili olacaktır. Kimi yazarlar, kimi diplomatlar ve siyasetçiler, Güney'deki son gelişmelerden sonra Kürtlerin yakaladıkları tarihi fırsatlarını tümden kaçırdıklarını belirtiyorlar. Biz bu değerlendirmeye katılmıyoruz. Eğer değerlendirilirse, Kürtler, bu son süreçten kazançlı çıkma şanslarına sahiptirler. Bu noktada Barzani'nin tutumu, PKK'nin tavrı ve pratiği bunda önemli bir rol oynayacaktır. Başka bir deyişle Kuzey ve Güney güçleri ulusal bir politikada bir araya gelebilseler ve kararlı bir özgüç ve bağımsız çizgi izleyebilseler bugün, her zamankindan daha büyük kazanmaya elverişlidir.

Neden?

Güney'de ABD geriledi, gelişmeleri etkileme şansı biraz sınırlandı. Irak, Barzani'yle yaptığı işbirliği sayesinde Güney'de görece bir etkinlik kazanmış durumda, ama bu, hemen bütünüyle egemen olacağı, bütün ipleri eline alabileceği anlamına gelmiyor. Bu alanda, önünde birçok engel var. TC ile Irak ve diğer bölge devletleri arasındaki çelişkiler azalmadı, daha da artmış bulunuyor. TC ile emperyalist devlet arasında belli taktik çelişkiler var. Bunu “tampon bölge” istemleri gündeme geldiğinde çok net bir biçimde gördük. ABD ile Irak arasındaki çelişkiler daha da yoğunlaşmış ve her an yeni bir çatışmaya dönüşme eğilimindedir. Barzani'nin de Batı ile olduğu kadar Irak ve TC ile de çelişkileri var. Bütün bunlar, Kürtlerin büyük kazanmaları için koşulların ne kadar elverişli olduğunu gösteriyor.

Bundan sonra Barzani'nin izleyeceği politika önemli. Barzani neler yapabilir? Bazı olasılıkları sıralamakta yarar var. Bir: Barzani tamamiyle Saddam'a oynar, sıradan bir özerklik anlaşmasıyla Irak egemenliğini Güney'e olduğu gibi taşırmasına ön ayak olur. Böyle bir olasılık, hiç kuşkusuz, dörtbaşı mamur bir ihanet olarak değerlendirilmelidir. Böyle bir tutum kendisinin de sonunu getirebilir. Kürt halkına yeni Halepçelerin kapısını sonuna kadar açacağından kuşku duyulmamalıdır. Böyle bir olasılık var. Ancak bu konuda Barzani'nin önünü kesen bir dizi etken sayılabilir. Kürt halkı, onun devrimci güçleri bunun önünde engeldir. Öyle de olsa bu olasılığı yabana atmamak gerekiyor. İki: Barzani, Saddam'la bütün ilişkilerini keserek, tamamen Batı yanlısı bir politikaya yönelebilir. Gelinen noktada bu çok zayıf görünüyor. Saddam sayesinde kazandığı bugünkü durumunu, yine bir ölçüde Saddam sayesinde koruyacak olan Barzani'den hemen böyle kesin bir dönüş beklenmemelidir. Talabani ağır bir askeri yenilgiye uğradı, ama bitmedi. Önemli bir askeri gücü ve hatırı sayılır bir kitle tabanı vardır. Bu nedenle Barzani'nin yakın gelecekte tümden Saddam'a sırt çevirmesi pek mantıklı görünmüyor. Üç: Barzani, var olan bütün güçler arasında bir denge politikası izleyebilir ki, bugün en kuvvetli olasılık bu görünüyor. Barzani yaptığı bir basın toplantısında böyle bir eğilimde olduğunun işaretlerini vermiştir. Saddam biraz daha ağır bassa da, Barzani, Batı ile Irak, TC ile PKK ve diğer bölge güçleri arasında denge politikası izleyebilir. Başka bir deyişle Barzani, var olan çelişki ve boşluklardan yararlanarak konumunu güçlendirme yoluna gidebilir. Kürt halkı arasında Saddam'a dönük var olan kuşkuları gidermeye çalışabilir. Tabii denge politikası kendisine bir süre inisiyatif olanağı verebilir, ancak bunun şansı yoktur. Böyle kaypak bir zeminde özgücü esas almayan politikaların geleceği ve başarı şansı yoktur.

Dört: Zayıf bir olasılıktır. Barzani bütün işbirlikçi çizgisi ve konumundan vazgeçerek temel ulusal çıkarları esas alan bir yeni politikaya yönelebilir mi? Çok güç. Yani ulusal birliği gözeten, bütün yurtsever güçlerle diyalog ve birliği esas alan, devrimci-demokratik fedarasyon hedefini önüne koyan bir politikaya yönelebilir mi? Çok güç, ancak devrimin kesin zorlayıcılığı, diğer bütün yolların kaybettirdiğinin kesin bilinmesi durumunda böyle bir yönelime zorlanabilir. İsteyerek gelmez, ama buna zorlanabilir.

Irak, Güney'de kazandığı başarıyı derinleştirmek istiyor. Ancak ABD'nin buna izin ve onay vermesi pek olası görünmüyor. Bir de Kürt halkının tutumu önemlidir. Yani Saddam, Güney'de bir hamle yaptı, ancak bunu diğer hamlelerle tamamlaması çok güç görünüyor.

ABD, Güney'de inisiyatif ve prestij kaybetti, bunu telafi etmenin, Saddam'a yeni bir darbe vurmanın hazırlıkları içindedir. Bölgeye yoğun bir askeri yığınak yapmaktadır. Bu, yeni saldırıya işaret ediyor. Yani ABD, Irak'ın güçlenmesinin önüne geçmek için her yolu deneyecektir. Gelişmeler bunu gösteriyor.

TC, son gelişmelerden memnun görünüyor. Saddam'ın yeniden tam anlamıyla egemen olacağını ve böylece Güney'in devrimi besleyen konumunun sona ereceğini düşünüyor. Ancak yine de rahat değil, Irak ve Barzani ile çelişkiler yaşıyor. Tampon bölge oluşturma kararından vazgeçmiş değil, bu konuda diplomatik çabalarını yoğun bir tarzda yürütüyor.

Talabani'nin mücadeleyi bırakacağını sanmak safdillik olur. Uygun bir anda ve belli bir hazırlıktan sonra yeniden harekete geçecektir.

İran ve Suriye, gelişmeleri izliyorlar. Güney'i etkilemek, gelişmelerde söz sahibi olmak için fırsatları değerlendireceklerinden kuşku duyulmamalıdır. Bunun gerektirdiği ittifaklar, ilişkileri geliştireceklerdir. Güney'e yaklaşımlarını bölge çapındaki bloklaşmalar bağlamında ele alıyorlar. Dolayısıyla kayıtsız kalmaları mümkün değildir.

Kısacası ortaya koyduğumuz gibi, Güney üzerindeki savaş, yeni bir aşamaya gelmiş ve sayısız taraf var. Gelişmelerin yönü çok net değil, ama net olan noktalar da var. Bütün gelişmeler ve çelişkiler, olasılıklar birlikte değerlendirildiğinde devrim açısından, kurtuluş hedefleri bakımından olanaklar ile tehlikeler iç içe görünüyor. Devrim açısından çok kritik bir aşamadan geçtiğimiz açıktır. Büyük kazanma şansı kadar, büyük tuzaklar ve tehlikeler de var. Bu noktada çok kapsamlı düşünmek, doğru taktikler geliştirmek ve yürütmek yaşamsal önemdedir.

En başta yaşanan kapsamlı, çok yönlü ve çelişik gelişmeleri doğru değerlendirmek ve kavramak gerekiyor. “Tarihi devrimci fırsatlar yitirildi” gibi karamsar değerlendirmelere kapılmamak önemlidir. Yine durumun ciddiyetini ve kirtikliğini de gözardı etmemek durumundayız.

Yaşanan bütün bu baş döndürücü gelişmeler, özgüç ve bağımsız çizgiyi bir kez daha doğrulamıştır. Talabani ve Barzani pratiği bu durumu kanıtlamıştır. Talabani yenildi, Barzan'i kazandı, ama bu, yabancı bir gücün desteği sayesinde oldu. Böyle bir kazanmanın geleceğinin olmadığını halkımız kendi öz deneyimi ile biliyor. Aslında her ikisi de kaybetti. Güney'de Saddam'a duyulan güvensizlik, işbirlikçi çizginin yenilgili çizgilerine derin inançsızlık var. Bu son gelişmelerde bir kez daha görüldüğü gibi işbirlikçi önderlikler ve politikaları iflas etmiştir. Buna karşılık devrimci-yurtsever çizgiye güven giderek gelişiyor. Yani devrimci çizginin Güney'de gelişme ve güçlenme, gelişmeleri yönlendirme şansı ve olanakları her zamankinden daha fazladır. İşbirlikçi çizgileri aşmak, ulusal demokratik birliği alternatif bir güç olarak dayatmak olanaklıdır. Bunu Soran bölgesinde geliştirmenin olanakları daha bir artmıştır. Aynı şey Behdinan bölgesi içinde geçerlidir. Barzani'nin Saddam gibi kendi celladıyla işbirliği yapma ayıbı vardır ki, bunu kullanmak gerekiyor.

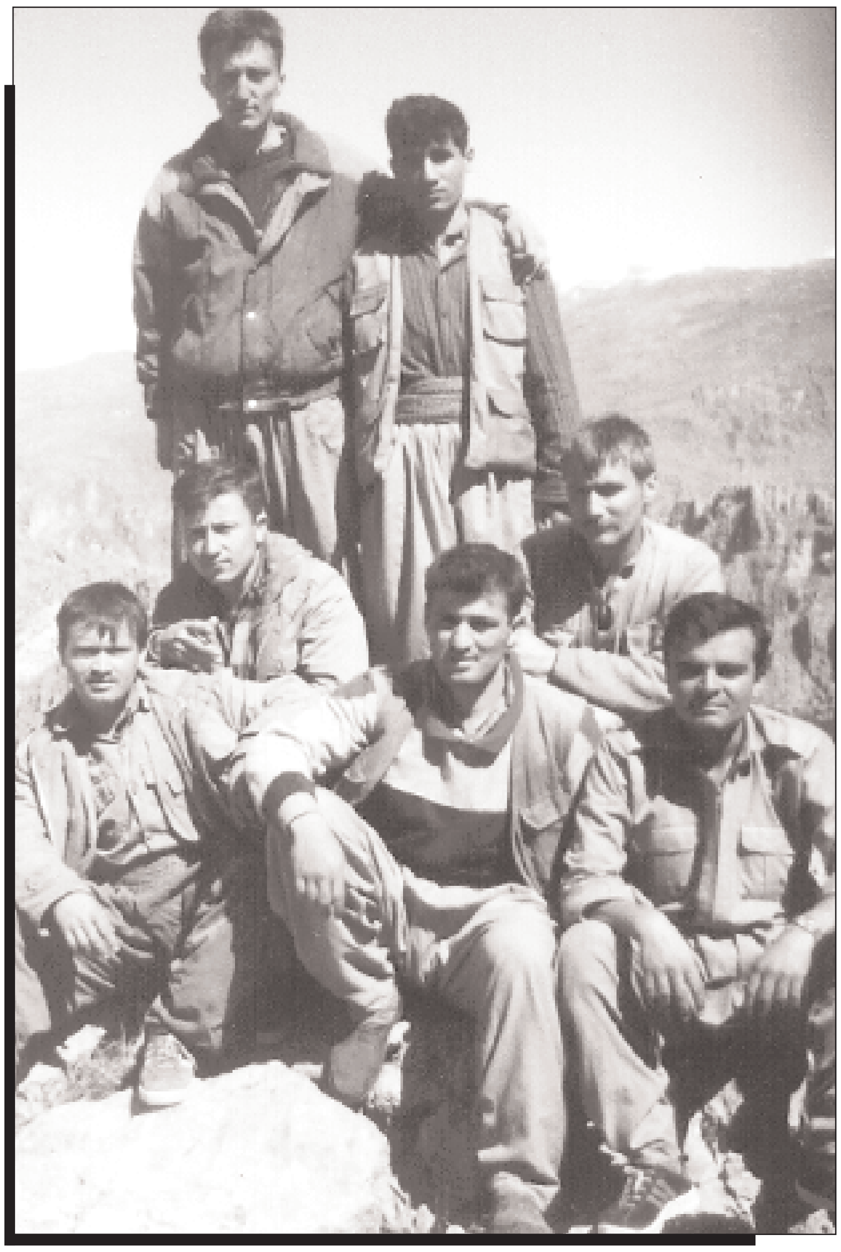

> **l Birleşik Kuzey-Güney devrimini zafere taşımak her zamankinden daha bir olanaklıdır. Ama bunun için kazanmak ve Parti Önderliğimizin ilan ettiği ulusal seferberlik anlayışıyla yüklenmek gerekiyor. Tabii bütün parçalarda en geniş ulusal birliği gerçekleştirmek, bunun için bütün olanakları seferber etmek bir zorunluluktur.”**

Öte yandan Güney için öteden beri dillendirilen devrimci-demokratik fedarasyon programını ve ulusal birlik politikasını etkince dayatmak ve bu doğrultuda etkili bir mücadele vermek dönemin taktiksel görevlerden biridir. Böyle bir çizgiye dayalı olarak var olan çelişkilerden, ortaya çıkan boşluk ve fırsatlardan yararlanmak olanaklı hale gelebilir. Ama bunun için özgücü harekete geçirmek, her şeyden önce sırtını halka dayamak bir zorunluluk olmaktadır. Bir daha vurgulamalıyız ki, özgücü esas almayan denge politikalarının sonu hüsrandır. İşte Talabani ve Barzani'nin durumu ortadadır.

Dönem, Kuzey-Güney devrim hattını korumayı ve daha da derinleştirmeyi dayatıyor. Bunun için Güneyli güçler özel savaşla tehlikeli işbirliği ve ilişkilerden kesinlikle kaçınmak durumundadırlar. Şimdi eğer biraz ayakta duruyorlarsa bunda PKK hareketinin payının çok büyük olduğunu unutmamalıdırlar. Elbette devrim kendisini koruyacaktır. İşbirlik yönelimlere karşı tetikte bulunmayı gözardı etmeyecektir. Ancak sonuna kadar ulusal politikayı, milli ve devrimci fedarasyonlaşma hedefini dayatacak, bunda ısrarlı davranacaktır.

Ama unutulmamalıdır ki, ortaya çıkan tarihi fırsatları değerlendirmenin yolu, işbirlikçi tehlikeyi aşmanın yolu devrimci mücadeleyi Güney hattında egemen seçenek haline getirmekten geçiyor. Geliştirilecek taktikler, böyle bir stratejik yaklaşımın bir parçası olmalı ve ona hizmet etmelidir.

Çok tarihi günlerden geçtiğimiz açıktır. Bu tarihi günlere yaraşır bir mücadele yoğunluğu içinde bulunmak, bütün insani yetenekleri ayaklandırmak, kazanmak için her şeyimizi ortaya koymak durumundayız. Büyük kazanmak mümkündür, yeter ki öncelikle zafer, kişiliklerde kazanılsın! Kürt halkının kazanmaktan, başarmaktan başka bir seçeneğivar olma şansı var mı?

Başkan APO'nun tüm ARGK birimlerine talimatı

Sonuna Kadar, Zafere Kadar Direneceğiz!

Baştarafı 1. sayfada

dayanışma önemli bir aşamaya geldi ve Erbil’in el değiştirmesiyle sonuçlandı. Bu noktada ABD devreye girdi. ABD’nin devreye girmesi dengeleri zorladı. Bölgeyi tümden kaybetmemek için ABD devreye girmek zorundaydı, çünkü buradaki çıkarlarından kolay kolay vazgeçmez. Vazgeçmemesi içinde Kürdistan’daki savaşa, ama mutlaka etkide bulunmak isteyecektir. Yaptığı füze saldırısı bunun adımıdır, ama esas müdahale Türkiye üzerinden gelişecektir. Körfez Savaşı’nda yapmak istediği kalıcı girişim belki bu sefer Türkiye’yi destekleyerek gerçekleştirilebilir. Son işgal senaryoları bunun kuvvetli bir ihtimal olduğunu gözler önüne seriyor.

> *“Hiç şüphesiz başta olduğu gibi günümüzde kararımız sonuna kadar direnmektir, zafere kadar direnmektir. Bu kararlılık bizde stratejiktir ve temel taktik çerçevesindedir. Şimdi bunun hayata geçirilmesinin önemli bir aşamasıyla karşı karşıyayız. Düşman ister girsin, ister girmesin zaten ülkemizin büyük bir bölümünü işgal altında tutuyor.”*

İşgal gelişir mi gelişmez mi; zaten bu sıkça yapılmaktadır. Kürdistan bütünüyle işgal altında, ama Güney Kürdistan daha stratejik anlamda kendi deyişleriyle, 20-30 km’li bir tampon bölgeyi hedeflemek anlamında bir işgal gerçekleşebilir mi? Yine temel ticari çıkarları var, bunları sağlama almak istiyorlar. Bunun için de “işgal çok gerekli” diyorlar. ABD’nin de onay verdiği söyleniyor. Şimdilik henüz pratik adım atılmamıştır, ama atılma ihtimali de yüksektir.

Elbette ki, bu durum dünya çapında yeni bir saflaşmaya yol açacaktır. Büyük ihtimalle bu saflaşma da Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı büyük bir gelişme kaydedebilir. En olumsuz güçlerin bile olumlu noktaya gelmeleri ihtimal dahilindedir. Ama işgal baskın çıkarsa, yani bir işbirlikçi halkayı yaratması da ihtimal dahilindedir. Umarız, gerek alanın açığa çıkmış ileri güçlü kuvvetleri ve bütün halkımız, çeşitli aşiretler ve küçük gruplar durumları gerçekci bir biçimde değerlendirirler. Böylesine tarihi hem başarı, hem de köklü kaybetme ihtimalinin olduğu bir dönemde büyük bir sorumsuzluk içerisine girmezler. Aralarındaki kavgayı en aza indirgeyerek, baş düşmanı olan Türk-faşist işgal güçlerine karşı direnme yolunu seçerler. Şimdiden bazı güçlerin direnme kararı verdiklerini biliyoruz.

Hiç şüphesiz başta olduğu gibi günümüze kadar da bizim kararımız sonuna kadar direnmektir, zafere kadar direnmektir. Bu kararlılık bizde stratejiktir ve temel taktik çerçevesindedir. Şimdi bunun hayata geçirilmesinin önemli bir aşamasıyla karşı karşıyayız. Düşman ister girsin, ister girmesin zaten ülkemizin büyük bir bölümünü işgal altında tutuyor. Bütün insan haklarını ve katliama denk bir ulusal imhayı yürütüyor. Güney Kürdistan’da bunu daha da genişletmek amacıyla girer ve sürdürebilir. Girerse, yine şüphesiz mevzilenme, saflaşma kadar, zorluklarla olduğu kadar olanaklarla da karşı karşıya geleceğiz. Bu tamamen yeni bir dönem olacaktır. Bu yeni dönem başlamıştır. İşgalle birlikte daha da gelişebilir. Eğer işgal gelişmezse, zaten taktiklerimiz 15 Ağustos Atılımı’nın 13. yıldönümü ile sizlere kapsamlı bir biçimde aktarılmıştır.

Kuzey ve Güney Kürdistan’da hangi temel taktiklerle yönelim içerisinde olacağınız açıklığa kavuşturulmuştur. Bazı zorunlu hazırlıklar vardı, bu hazırlıklar birçok eyaletimizde önemli oranda gerçekleştirilmiştir. Her eyaletimizin, hatta her bölgemizin kendine uygun savaş taktikleri somut durumlara göre yeniden gözden geçirilerek, gerçekleşme ihtimali yüksek bir yaklaşımla değerlendirilecektir. Şimdiye kadar yürütüyor, bundan sonra daha da akıcı, başarı şansı yüksek bir temelde özellikle eylemsel bir biçimde yürütülecektir.

Kuzey’de yoğun bir eylemlilik sürecini bütün hedeflere yönelik olarak, basitten karmaşığa, küçük birliklerden tutalım kapsamlı birliklerine; ekonomik hedeflerden tutalım askeri hedeflere, böylesine kazancı yüksek, kaybı en az olan bir tarzı egemen kılarak herkes (ister bir mangalık güç olsun, hatta bir ferdi militanı bile olsun) elinden geleni sonuna kadar yapacaktır. Bu büyük hamle sürecine herkes, tarihimizin belki de en kapsamlı eylemlilik dönemiyle savaş dönemiyle karşılık verecektir. Varsa hazırlık noksanları hızla giderilecektir ve eylemlerdeki yoğunlaşma gücümüzü oldukça dengeli kullanarak gerçekleştireceğiz. Kısaca Kuzey Kürdistan için, gerilla taktiklerimizin ve diğer mücadele biçimlerimizin en derli toplu, kapsamlı, koordineli ve bütün eyaletlerin giderek hızlandırdıkları bir tempoyla yürütülmesi gerekiyor. Bugünlerde bunun daha da hızlandırılması gerekiyor. Çünkü Güney Kürdistan işgali hem onlar üzerindeki baskıyı hafifletir, hem de daha fazla hareketlenmelerini gerekli kılar. Dolayısıyla karar ve uygulama olanaklarını adım adım geliştirerek başarılı olan tarzı sürekli gözden geçirerek, en az riskle yürütmelisiniz. Daha yaratıcı eylemleri kesinlikle gündemleştirmelisiniz. Bir çözüm hamlesidir sonuna kadar herkes payına düşeni yerine getirmek durumundadır. Genel kapsamlı, basitten karmaşığa koordineli bütün ülke çapında bir eylemlilik süreci kaçınılmazdır. Kurtuluş için tarihi olduğu kadar çözümleyici bir uygulamaya sahiptir.

Güney Kürdistan’daki hamlemize gelince, orada hiç şüphesiz Güney devrimini yükseltmeye devam ediyoruz. Dost güçlerle bunu geliştirmek kadar özgücümüzle de bunu geliştirmek kadar özgücümüzle de bunu sürdürmeye devam ediyoruz. Bu işgal karşısında bu çabamızdan vazgeçmeyeceğimiz gibi bunu daha da hızlandıracağız. Güney Kürdistan işgali sadece bir tampon bölge olmakla sınırlı değil, şimdi tampon bölge kalıcı kılınmak isteniliyor. Tıpkı İsrail-Lübnan arasındaki tampon bölge gibi. Nasıl ki İsrail, “güvenliğimiz tam sağlanmayıncaya kadar çıkmayız ve burayı işbirlikçilerle birlikte tutmak istiyoruz” diyorsa, Türk faşist rejimi de Kürdistan sorunu tam halledilinceye, yani katliam tam gerçekleştirilinceye kadar “emniyet” dedikleri, yani ulusal kurtuluş mücadelesini tamamen tasfiye edilinceye kadar bu tampon bölgeyi korumak ve tamamen kalıcı kılmak isterler.

Bununla birlikte ikinci bir amaçları, Güney Kürdistan’daki devrimci fedarasyonlaşmayı ortadan kaldırma hedefleridir. Böyle bir Kürt oluşumunun gerçekleşmemesi için her şeyi yapacaklardır. Böl-yönet politikasından tutalım, bu güçleri eritmeye ve ajanlaştırmaya kadar her yolu deneyecekler. Üçüncüsü ise, Irak petrolü üzerindeki payını sağlamak almak istiyor. Yine Irak ticaretini kontrol altına almak istiyor. Otuz milyar dolar zarardan bahsediyor. Bunların hepsini karşılamak için burada kalıcı kalmak zorundadır. Ayrıca ABD’nin verdiği destek var, İran’ın etkisini kırmak için, Irak rejiminin de kendisine başkaldırmaz bir durumda tutmak için Türkiye’nin burada kalıcı kalmasını destekleyecektir. Belki Avrupa, Rusya, Çin ve birçok ülke ve burada en önemlisi de Arap ülkeleri; İran buna karşı çıkacaklardır. Dünyanın büyük bir kısmının bu işgale karşı durması ihtimal dahilindedir. Ama rejimin başka çaresi de yoktur. Bu adımı atmak, bu savaşı izlemek ve güçleri çok iyi değerlendirerek avantajlarını kullanmaktan geçer. Büyük kazanmak kadar, tehlikeleri peşinen görmek esastır. Umut etkenleri daha fazladır, ama beklenmedik kayıp nedenleri de karşınıza çıkabilir.

Değerli komuta güçleri ve savaşçılarımız!

Tarihin beklediğimiz kördüğümünün çözülmesi ve sonuca gitme hamlesini yakladığımız bu dönemde şaha kalkmanın, beyninizi ve yüreğinizi sonuna kadar ortaya koymanın savaş sanatının ustalıklarını sonuna kadar sergileyebilmelisiniz. Unutmayın ki, bir takımla bir alay bile bozguna uğratılabilir. Düşman tekniği düşmanın başına bela edilebilir. Sayı dezavantaja dönüştürülebilir. Mevcut gerilla gücümüz geçmişte de görüldüğü ellibini de, yüzbini de aşan bir orduyu da burada bir batağa düşürülebilir. Günde tirilyonlarca yapacağı masrafla ekonomi tamamen tükettirilebilir. Yükselen barış sesleri çözümü daha da dayatabilir. Pirince giderken evdeki bulgurdan yoksun kılınabilirler. Bütün bunlar imkan dahilindedir. Ama bütün bunlar savaşın basit gelişeceğini ve hatta eskisi gibi savaşabileceğinizi göstermez. Düşman bütün deneyimlerinden ders çıkarmıştır, zaaflarımızı olduğu kadar güçlü yönlerimizi bilerek saldıracaktır. Ve hatta beklemediğimiz biçimlerde de saldırı noktalarını tarzlarını devreye sokabilir. Ne düşmanı abartıyoruz, ne de küçümsüyoruz. Ama oldukça gerçekçi olmanın ve kendi tarzımızı da yaratıcı kılmanın vazgeçilmez gereğini sizlere bir kez daha söylüyoruz.

Esas itibariyle kendinize güveneceksiniz. Ama dost güçlerin, Güney halkının da büyük bir direnme içerisine girebileceğini ihtimal dahilinde tutmalısınız. Hatta bütün halkların da bu işgale karşı koyma ihtimali yüksektir. Bölge dost güçleri de bizi desteksiz bırakmayacaktır. Ama bunlar ihtimaldir. Bel bağlayarak kendimizi aldatmamalıyız. Esasta gerillanın rolü zorunludur.

Düşman girse bir türlü girmese bir türlü. Bir çıkmazı, bir zorluğu yaşadığı da gözlerden kaçmıyor. Ama ilk hedefte bizleri hedefleyip tasfiye etmek isteyeceğini ve bu konuda teknikle ve sayı gücüyle zayıf bölgelerimizi, imha etmek isteyeceğini bütün güçlerimiz bilmelidir.

Hududun Dicle suyundan tutalım, Zağros sınırına kadar hepsini denetim altına almaya çalışacağız. Düşman kolaylık arzeden bölgelere nokta operasyonları biçiminde adımlar atacaktır. Bunu hem kısa sürekli nokta operasyonlar, hem uzun vadeli kuşatmalar biçiminde yürütecektir. Düşman hemen ani vuracak, hem uzun vadeli bir sürece yayarak (tıpkı Botan’da ve diğer alanlarda olduğu gibi) lojistikten yoksun bırakmak, halk desteğinden yoksun bırakmak için başta tank gücü olmak üzere, hava gücü ve birçok özel savaş birliklerini de kullanacaktır. Güney’de de bazı koruculaştırma çabalarına girecektir, yine lojistik yollarını engelleyecektir. Bir karargah noktamıza belki de indirme ve komanda taarruzları yapabilecektir. Bu açıdan bütün bu olasılıkları göz önüne getirerek hem ani baskınlara karşı, hem uzun vadeli işgal etme ve burayı tamponlaştırmaya karşı bir mücadele, taktik tarzımızın yoğunca ele alınması ve büyük tecrübelerimize dayanmak kadar, yeteneklerimizi de konuşturarak cevap vermemiz gerekiyor.

Güney’i düşman için bir batağa çevirmenin büyük bir olasılığı vardır ve değerlendirmeliyiz. Eğer bizler gücümüzü, imkan ve fırsatlarımızı milimi milimine değerlendiremezsek oldukça büyük zorluklar yaşayacağımız beklenebilir. Yok gerçek savaş taktiklerimizi, buranın artan olanakları ile birleştirirsek istediğimiz gerçek bir savaşçılığı Güney savaşında hayata geçirebiliriz.

Tecrübelerimiz ve imkanlarımız Güney Kürdistan’da bizim daha yüksek başarılarla savaşabileceğimizi de gösteriyor. Ama yanılgılar savaşın gerçeklerine göre olmayan hareketler yaygınlık kazanırsa kesin daralmalar ve imhalarda gerçekleşebilir. Kısaca her şey günü gününe gerilla birliklerimizin kahramanlık yaratan yetenekleri bunu, bu gelişmeyi, bu savaşı bize kazandıracaktır.

Denilebilir ki, ilk defa hem içimizde, hem dışımızda gelişmeler kazanma ihtimalini de arttırıyor. Ama eskisi gibi düşmanın gelip gideceğini sanmamalıyız. Yine eskisi gibi saldıracağını da sanmamalıyız. Daha yıldırım tarzı kadar boğucu bazı tarzları da devreye sokabilir. Bu onun için son şanstır. Kaybederse her şeyini kaybedecektir. Onun için amansız saldıracaktır. İşgal ve ardından geliştirilecek savaş, son savaş olma gibi bir anlama da sahiptir. Mutlaka kazanmak isteyecektir, kazanmasa gidecektir. Çözüm yolları ardına kadar açılacaktır. Ve bölge için de yepyeni bir dönem başlayacaktır.

Umarız Güney Kürdistan halkı da bu konuda gerçekleri kavrar ve hızla bir birlik süreci içerisine girer ve aktif bir direnme tavrına geçer. Bu ihtimal dahilindedir. Buna oldukça güç vereceğiz, güç alacağız. Bu arada birçok teknik hususa da dikkat edeceksiniz. Lojistiğinizi aylarla dayanabilecek ve düşmanın eline geçmeyecek noktalarda saklayabilmelisiniz. Hatta denetim altına alabilmelisiniz. Levazımınızı aylarca sürebilecek kadar doğru saklamalı, hem de kullanmalısınız. Ağır uçak saldırılarına uğramayacak kadar güçlerinizi yer altında ve parçalı olarak mevzilendirmelisiniz. Olası çemberlere girmeye karşı güçlerinizi parça parça değerlendirmeye, hatta geliştireceğiniz özel birlikleri bu güçleri içimize çekerek, kısaca vurabileceğiniz noktalara çekerek imha etmekte büyük bir olasılık dahilindedir. Özel birlikler, hareketli birlikler bunun yanında daha önce söylediğimiz gibi; her yerdeyiz, hiçbir yerde değiliz. Alan denetimini sağlarız ama bu, bir mevzi çatışması anlamına gelmeyecek. Aslında koruyoruz alanları, fakat bu kendi tarzımıza göre de nasıl vurulacağının kestirilemediği düşmanın allak-bullak olacağı bir tarzda yürütülecektir. Düşmanın tekniğini ve sayısını üzerimize çekebilecek açık mevzi savaşına girmeyeceğiz. Ama bu demek değildir ki, birçok alanı da öyle kendiliğinden terk edeceğiz. Hayır! Alanlar genişliğine, derinliğine bu derinlikli yaklaşımla değerlendirilecek, kullanılacak ve elde tutulacaktır. Yani esnek yaklaşımlarımızın yaratıcılığını göstermelisiniz. Ne bütünüyle bırakalım, vazgeçelim, ne de sonuna kadar bir tepeyi koruyalım. Hayır! Bu sığ anlayışların ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Ve bu sığ durumlara düşmemek için sonuna kadar yaratıcı, esnek yaklaşacaksınız. Buna benzer teknik, taktik hususları şüphesiz bizden daha iyi değerlendiriyor ve anı anına deney ve tecrübelerinize dayanarak aylarca sürebilecek bir savaşıma göre ayarlıyorsunuz, sonra “anlayamadık, geç farkettik” gibi gafletlere düşmeye asla fırsat vermeyeceksiniz. Lojistiğinizi kaptırma gibi bir gaflete düşmeyiniz. Tekniğinizi hem geliştirin, hem iyi noktalara koyun, hem de gerçekten sonuna kadar anlam vererek, geçmişteki durumlar şurada kalsın, düşmandan bol bol kopararak değerlendirmelisiniz.

Umuyoruz ki, bütün bu hususlarda günlük olarak bütün komuta merkezlerimiz, birlik komutanlarımız, gerçekten yakalamış oldukları bu savaş fırsatını (hem Kuzey’de, hem Güney’de) mükemmel değerlendiriyorlar ve özledikleri başarıya gitmenin sabırsızlıkları, ustalığı için de gelişmeleri büyük bir duyarlılıkla lehine çevirmenin hesabı içindedirler. İlk defa dilediğimiz gibi bir savaşı çok geniş alanlarda ve gerçek gerilla taktiklerimizle yürütme zeminini ve imkanlarını kazanmakla karşı karşıyayız. Varsa hazırlıktan yoksunluklarınızı hızla giderin. Bazı birliklerimiz yenidir, hızla onların basit silahlarla eğitimini tamamlayıp, onlara da savaşçı rol verebilmelisiniz. Yani savaşmayan bir tek birimimiz kalmamalı. Bunun yanında cephe ve bütün birliklerimiz, savaş esaslarına göre yeniden düzenlemelere; anlayışta olsun, pratikte olsun hızla kendilerini uyarlasınlar. Hiçbir birimimiz gafilce yakalanmasın.

Halkla ilişkilerinizi sonuna kadar yurtseverlik temelinde ve gerçek devrimci gelişmelerle bağlantılı olarak yürütün. Dost güçlerin dayanışması olacaktır. Onlarla da irtibat ve ittifaklarınızı çok ustaca geliştirin. Eminiz ki, onlarla bundan çok yararlanma görecekler ve gerçek çözüm yolunun da bu tutumdan geçtiğini göreceklerdir. Bunlara da sonuna kadar hazırlıklı olun. Ve gerçekten bu yönlü yaklaşımı gösterin. Orası ihanet, ajan kişiliklere karşı da dost güçlerle birlikte amansız tavır koymayı esas alalım!

Tüm değerli ARGK ve komuta, savaşcı yapısına!

Sizleri bu temelde gerek 15 Ağustos Atılımımızın bu şanlı 13. zafer yılında ve gerekse bütün Kürdistan’daki ulusal kurtuluş savaşımının ve güçlerinin; birlik, dayanışma ve direnmeyi ve savaşmayı sonuna kadar emreden bu tarihin nazik koşullarında, nazik olduğu kadar tehlikeli olan, imkanların bol bolduğu bu dönemde kaybetme kadar kazanma imkanlarının oldukça yüksek olduğu bu dönemde sonuna kadar sorumluluklarına görev ve yetkilerine sahip çıkmaya başarmak için esasta kendi kişiliklerine, birliklerine, halkına güvenmeye, ama dost güçlerin fırsat ve olanaklarını da yerli yerinde değerlendirmeye çağırıyorum.

> *“Ama eskisi gibi düşmanın gelip gideceğini sanmamalıyız. Yine eskisi gibi saldıracağını da sanmamalıyız. Daha yıldırım tarzı kadar boğucu bazı tarzları da devreye sokabilir. Bu onun için son şanstır. Kaybederse her şeyini kaybedecektir. Onun için amansız saldıracaktır. İşgal ve ardından geliştirilecek savaş, son savaş olma gibi bir anlama da sahiptir.”*

Başarı şansı yüksek olan bir dönemden geçmekteyiz. Başarı için sonuna kadar inançla olmak kadar yeteneklerinizi göstermenizi bekliyoruz.

Selam ve sevgilerimizi sunuyorum.

5 Ağustos 1996

12 Eylül Cumhuriyeti Çözülürken

MEZOPOTAMYA'DA İNSANLIK CUMHURİYETİ İNŞAA EDİLİYOR

TC'nin kuruluşunun 73., 12 Eylül askeri darbesinin 16. yıldönümüne giriyoruz.

Şimdiye kadar geçen süreçte 12 Eylül askeri cuntasına neden ihtiyaç duyulduğu, böyle bir rejimin neden iktidara geldiği, amacının ne olduğu vs. üzerine çok duruldu. Özellikle Parti Önderliği Türk tarihine, kemalizm gerçekliğine açıklık getirmek, yine 12 Eylül'ü bilimsel bir yorumla dile getirmek için binlerce sayfalık perspektif ve çözümleme önümüze koymuştur.

Kısaca tekrarlarsak: 1970'li yıllar emperyalizmin bunalım sürecidir. Bu bunalımı atlatabilmek için, kendi dayanaklarını ve karakollarını güçlendirmesi gerekir. O halde acilen kendine bağımlı ülkelerde cunta iktidara gelmelidir. Türkiye de bunun bir parçasıdır. 12 Eylül emperyalizm için politik bir ihtiyaç olduğu kadar, Türk burjuvazisi için de bir iç ihtiyaçtır.

> *“12 Eylül, sadece askeri, siyasi bir darbe olarak ele alınmaz kuşkusuz. Bundan öte, faşizmin Türkçesi kemalizmi topluma, insana taşırmanın, içselleştirmenin cuntası olarak ele alınmalıdır. 12 Eylül faşizmi halkları temel insani özelliklerinden arındırmanın zirvesi olarak tanınmalıdır. Çözülmememesinin nedeni biraz da burada gizldir.”*

İçte burjuvazinin saltanatını, 70 yıllık cumhuriyeti sarsan gelişmeler yaşanmaktadır. Türkiye cephesinde sol gelişmeler vardır, toplumda devrimci muhalefet eğilimi artmaktadır. Bundan da önemlisi dörtbin yılın sömürgesi Kürdistan, devrime gebedir! Her defasında umudu ezilen, umudu sindirilen Kürdistan halkı, kendine bir umut bulmuştur. Bu halkın son umudu olan PKK, daha kuruluşunun hemen ardından kitleselleşmekte, feodal kompradorlara göz açtırmamaktadır. PKK'nin yarattığı gelişme, Kürdistan'dan Türkiye'ye, Ortadoğu'ya sıçrayacak düzeyde ideolojik-politik derinliğine sahiptir. Bu hareketi ezmek, hem emperyalizmin hem de TC'nin kabülüdür. Onlar açısından; Kürdistan halkı umutlu olmamalıdır, başını mezardan kaldırmamalıdır, o ölüdür, o gömülmüştür. Yok eğer beton mezarları parçalamak mı istiyor, umutlanmak, moral güç kazanmak mı istiyor, o halde bu son umutta bitirilmelidir, yabancılaşma tam ve eksiksiz oturtulmalı, ufuk karartılmalı, kimlik tamamen imha edilmelidir. Mezar, bu kez daha derin kazılmalı, beton daha çok dökülmelidir. Özcesi, Mezopotamya insanlığa mezar edilmelidir!

Bu amaçla 12 Eylül askeri darbesi gerçekleştirilir. Bu darbe, kemalizmin kendi gerçek özüne kavuşmasıdır; kemalizmin kendini gerçek faşist yüzünü dışa vurmaktan başka çaresinin kalmadığı, kendini korumak amacıyla başka seçeneği olmadığı içindir ki, böyle bir darbeyi iktidara taşırmıştır. Bu darbe, TC'nin ayakta durması için son “çare”dir. 12 Eylül'den sonra M. Ali Birand'ın şu sözü bunu kanıtlıyor: ***“Eğer Türkiye gerçekten ayakta duracaksa, durabilecekse, 12 Eylül döneminden başarılı çıkmak zorundadır. Zira 'son' koz oynanmaktadır.”***

Gerçi TC'nin tarihi geçmişine bakıldığında da bu tarihin, darbeler tarihinden ibaret olduğu görülecektir. Hiçbir ülkede bu kadar askeri darbe herhalde yapılmamış ve 12 Eylül örneğinde görüldüğü gibi, bu kadar uzun boylu iktidarda kalmamıştır. Ama gerçekliğinde bunlar oluyor. Çünkü gerici temellerde doğmuş ve yükselmiştir. Nitekim çöküşü de gerici temellerde gerçekleşiyor. Bunun için zayıftır, sürekli bunalım ve kaoslarla yüz yüzedir, sallantıda olan bir rejimdir. Dolayısıyla kendini ayakta tutmak, tasfiyeyi engellemek için darbelere ihtiyacı vardır. Darbeler olmazsa, bir gün bile ayakta duramayacağını, tekelci-kapitalist tahakkümünü devam ettiremeyeceğini bilmektedir.

Başkan APO bu gerçekliği şöyle ifade etmektedir: ***“Şiş göbek cumhuriyeti, çürümesine engel olmak için 1970-'lerden itibaren patlayacak göbeği bir askeri zorla, zırhla korumaya alma dönemine girilir. Bizzat kendileri söyler; 'bu anayasa geniş geliyor, daraltmak gerek' diye. Daraltmak demek, toplumu zırh içine almak demektir. Göbek patlarsa ölür. Ona göre, yeni bir kılıf yaratılır. İşte buna başka bir cumhuriyet adı verilir: '12 Eylül cumhuriyeti' veya '2. cumhuriyet'.”***

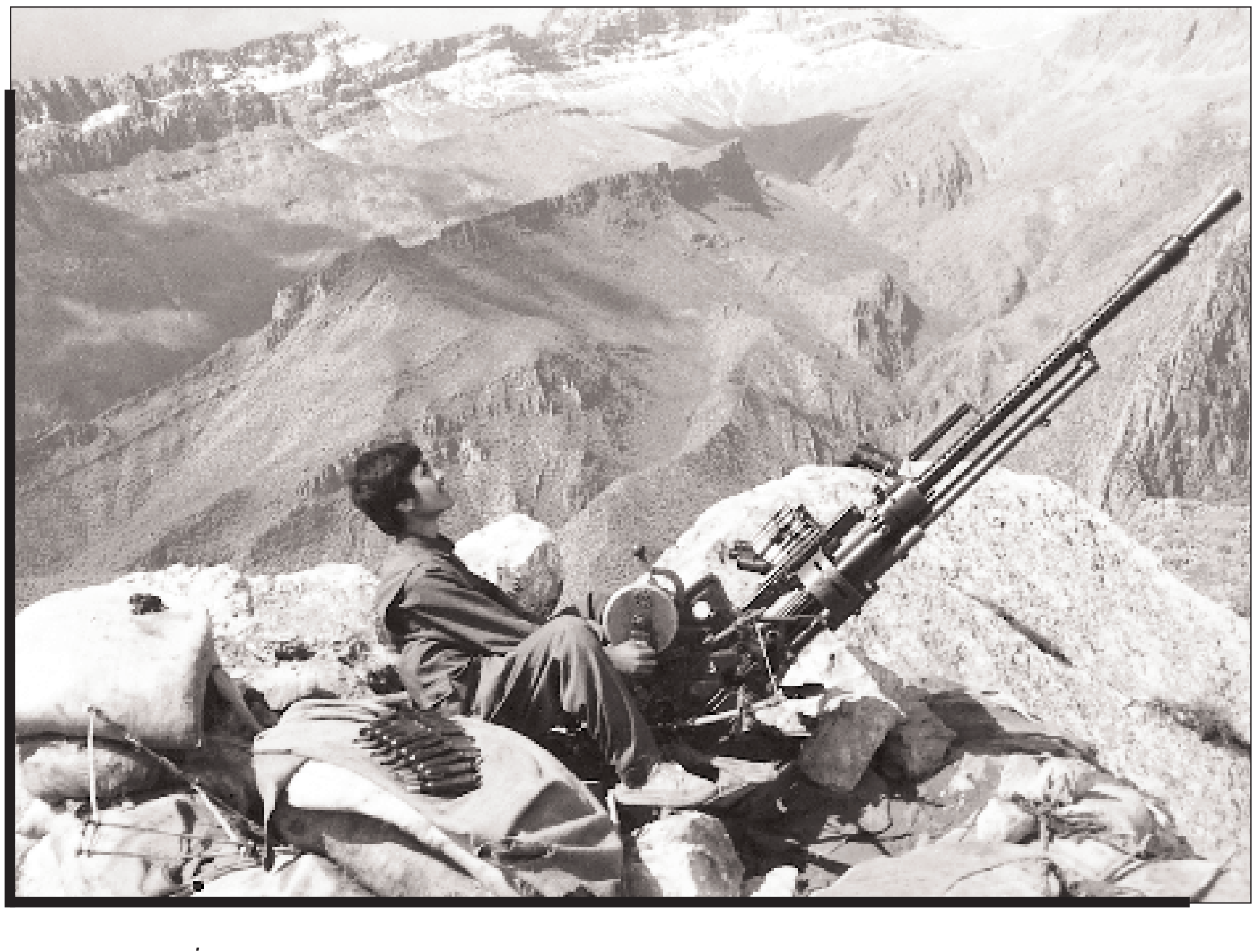

Mevcut 12 Eylül gerçeği, TC gerçeğidir, kemalizm gerçeğidir. “12 Eylül cumhuriyeti” denilmesi bu çerçevededir. Yoksa cumhuriyet değildir. Cumhuriyet, çoğulcu bir rejimdir. Bu ise, dikta rejimidir, faşist bir askeri rejimdir. Geleneğini tarihten bugüne, önce vahşice bastırarak, ardından asimilasyonla sürdüren sömürgecilik, her ne kadar 12 Eylül'le halkımızı yok oluşa sürüklemeye devam ettirmek istediyse de, karşısında PKK hareketinin direnişini gördü ve bunu başaramadı. Ne Rus, ne Vietnam, ne Küba halklarının yaşadığına benzemeyen, daha teknik donanım ve araç-gereçlerle geliştirdiği özel savaşı bugün bize, halkımıza en tehlikeli tarzda dayatıyor. Bu savaşı, sömürgecilik gerçeğini, faşizmin karakterini görmeden ve onu tanımadan kurtuluşa gidemeyeceğimiz açıktır. Dolayısıyla bu cumhuriyeti iyi tanımamız, iyi bilmemiz gerekiyor.

Tarihimiz biliniyor; geçmişte düşman tanınmamış, yönelimleri gözardı edilmişti. Artık öyle olmamalı, kötü tarihimizden kurtulmak için düşmanımızı bütün yönleriyle tanıyarak, kapsamlı bir biçimde savaşmak gerekiyor. Çünkü tarih, kendimiz ve gerçekliğimiz değişmiştir. Bu değişiklik, halk olarak bizi, düşman gerçekliğini bilince çıkarmaya ve bu temelde savaşı derinleştirmeye zorluyor. 12 Eylül cumhuriyeti tanınmadan, ona karşı gerçek anlamıyla direnen, karşı duran, onun yutmak ve tüketmek istediği her şeyi ayakta tutan, yaşatmaya çabalayan amansız bir kutsal devrimci savaşla bunu başaran PKK hareketinin direnişi de anlaşılamaz.

Başkan APO; ***“Cumhuriyeti öğrenmek zorundayız; çünkü yaşamı bütünüyle kuşatan, çevreleyen bir çekirdektir. Bu cumhuriyeti öğrenmek gerekiyor; çünkü yaşamak istiyorsunuz. Eğer yaşamın bu büyük tutucu kalkanının, halkları, bütün tarihine, yüreğine, beynine kapatan gerçekliği anlaşılıp delinmeden, yaşam tutkularınız sadece heves olarak kalır.”***

İşte bu tutkuların heves olarak kalmaması için, TC'nin kemalist karakterinin bütünüyle açığa çıktığı 12 Eylül askeri-faşist darbesini öğrenmek, ne olduğunu bilmek gerekiyor.

ÖZGÜN BİR FAŞİZM

Öncelikle şunu bilmeliyiz: 12 Eylül askeri-faşist darbesi hâlâ ayaktadır ve daha çok azıtmıştır. Her ne kadar biçimde iktidar koltuğunda genareller oturmuyorsa da, birçok uygulamanın da kanıtladığı gibi iktidar, faşist genareller güruhudur. İktidar mafyadır. Bunlar kanıtlanmış durumlardır. Aslında iktidarda hangi kişinin, hangi elit kesimin olduğu pek anlaşılmıyor gibi görünse de; bu, faşist rejimin kozmopolitizminden kaynaklanmaktadır. Buna geçmeden önce 12 Eylül'ün diğer darbelerden farkını koymak gerekir.

Örneğin 27 Mayıs, 1960 ve 12 Mart 1971 cuntaları iktidarı ele geçirdikten kısa bir süre sonra çekiliyorlar. Yerini sivil burjuva partilerine bırakıyorlar. Fakat 12 Eylül, görünürde çekilse de, her şeyiyle iktidara oturuyor. Yine başka ülkelerde gelişen askeri darbeler vardır. Onlar da irdelendiğinde, belli bir süre sonra demokratikleşmeye yönelik adımların atıldığı, iktidarın sivilleştiği görülecektir. Ancak 12 Eylül hiçbirine benzememektedir. Bunun temel sebebi, 12 Eylül faşist darbesinin karşısında dikilen gücü silip-süpürememesidir. Bu, 12 Eylül'ün zayıflığından çok, PKK'nin karekterinden kaynaklanır. Yoksa 12 Eylül, elinden geleni ardına koymamıştır. Bütün yeteneğini, bütün gücünü hiçbir şeyde görülmediği şekilde sarfetmiştir. Ama yine de, PKK'nin yaratmış olduğu gelişimin önünü alamamıştır. Türk sol hareketlerine büyük darbeler vursa da, PKK'ye vuramamıştır. Onu tehdit eden bu güce karşı azgınlaşarak, kendi faşist zorbalığını ayakları üzerine kaldırma, kurtuluşa doğru yol aldırma ve özgürleştirme savaşımına karşı en tehlikeli, şovenist, lümpen bir tarzda halkların önüne azrail misali dikilmiştir.

Günümüzde emperyalistlerin koyduğu ülke standartlarına uymamasına rağmen, 12 Eylül faşizminin kendi dediğinde diretmesi, mevcut klasik, katı, esnemez yapısını dünya ölçülerine uydurmaması, 12 Eylül faşizminin özgünlüğünü gösterir. Bu özgünlük, aynı zamanda TC'nin özgünlüğüdür. 12 Eylül cumhuriyetinin kendinden başka örneği yoktur. Dünya ve tarihte tek örnektir. Özgün bir faşizmdir. Aslında “Türkün Türk'ten başka dostu yoktur” deyişi, biraz da bunu ifadelendirmektedir. Her ne kadar dışa bağımlılığı varsa da, yeni tip sömürge statüsündeyse de, kendi iç dinamikleri vardır ve bunlar gözardı edilemez. Gözardı edildiği taktirde, değerlendirmelerde yanılgı içine girilir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki ajanlığını üstlense, ona sadık bir rejim olsa da, birçok noktada kendi konumunun önemini kullanarak emperyalizme kafa tutabilmektedir. ABD istemese de, 12 Eylül faşist cumhuriyeti belli ilişkiler, tavırlar geliştirebilmektedir. İç dinamikler gözardı edildiğinde bunlara anlam verilmez. Bu birinci yön. İkinci yön ise, kemalizmin karekteridir. Bunu iyi bilmek gerekiyor. Kemalist canavar ya da bu “Deccal” iyi bilinmeden, doğru bir tavır ve hatta değerlendirme sergilenemez. Yürütülen mücadeleye de yeterli anlam verilemez.

KEMALİZMİN İÇ YÜZÜ

Daha 1932 yılında, ABD'nin Türkiye büyükelçisi **Josephe Grew**, bir raporunda kendi devletini şöyle bilgilendiriyordu: ***“Ve faşizmin Türkçesi kemalizm olacaktır.”*** Josephe Grew, o yıllarda yaşanan durumları çıkardığı sonuçlar temelinde bu belirlemeyle dile getiriyor. Doğrudur. Kemalizm, faşizmin Türkçesi'dir. Ama bu faşizm, bin kat daha tehlikeli, sinsi, komplocu ve ikiyüzlüdür. İnsanlık tarihindeki gerici, zorba, dolandırıcı, faydacı, yalana dayalı bütün olumsuzlukları ve çirkinlikleri en tehlikeli tarzda kendinde sentezlemiştir. Ne kadar insanlık dışı, yaşam dışı, halklar karşıtı, soyguncu, adaletsiz yönetim varsa hepsini kendi iktidarı için mübah saymıştır ve uygulamaktan çekinmemiştir. Bu yönüyle makyavelisttir. Ancak makyavelizmden daha tehlikeli bir biçimde kendi diktatöryası için her şeyi mübah görmüştür. TC bu temelde halkların inkar, soykırım ve diasporası üzerine kurulmuştur. 12 Eylül'le bunu bir sonuca bağlamak istemiştir.

Bütün faşist oyunlarına; çok çarpık ve gerici bir tarzda gelişimine; temellerinin Abdulhamit döneminde, Osmanlı'nın feodal gerici kalıntıları üzerinde almasına rağmen, en sahtekarca tarzda kendini gizleyebilmiştir. İnanılması güç yalan ve demagojilerle kendi faşist özünün açığa çıkmasının önüne geçmiştir. Tarihten sentezlediği çirkinlikleri kendinde yoğunlaştırırken, oldukça gizli ve sinsi davranmıştır. Halklar düşmanı, emekçi düşmanı olma durumunu, kendini “halkçı”, “demokrasinin bekçisi” olarak lanse edip hep gizlemiştir. ***“Bu devlet kendi halkını ve hatta uluslararası alanda kendisiyle ilgilenen çevreleri aldatarak, yanıltarak, çarpıtarak ve hatta delirterek idare etmeyi baş siyaset biliyor. Şimdi bunu herkes farketmiş, Türkiye'de şu anda ilginç bir yönetim biçimi oluşmuştur. Tabii her gün gündem değiştirmekle icra ediliyor. Bu, bir halkı böyle büyük bir mantıksızlık içerisinde yuvarlayarak, yüreğini ve moralini günde bilmem kaç defa yerle bir ederek ve böylece çıldırtarak yönetme sanatıdır. Acaba tarihte bunun bir örneği daha var mı? Neron böyle mi yapıyordu? Tarihte görülen o Tiranlıklar da halklarını bu kadar delirtmişler miydi? Hiç sanmıyorum. Bu kadar gündem değiştirerek, moralini bu kadar yerle bir ederek veya moralle bu kadar oynanarak, en basit mantık kurallarını bile bir yana iterek bir yönetim gerçekliğine ulaşmak Türkiye Cumhuriyeti'nin ve dolayısıyla kemalist ruhun büyük icadıdır, buluşudur. İnanılması güç, ama bir gerçektir”*** diyor Başkan APO.

> *“12 Eylül cumhuriyetinin kendinden başka örneği yoktur. Dünya ve tarihte tek örnektir. Özgün bir faşizmdir. Aslında 'Türkün Türk'ten başka dostu yoktur' deyişi, biraz da bunu ifadelendirmektedir.”*

Kemalizm, gerçekten tam bir gerçekleri saptırmak, yaşamı kökünden zehirleme, insanların, halkların ruhunu kirletme ideolojisidir. Mevcut icadları da buna hizmet etmektedir. Bunun ilk ayağı kozmopolitizmdir.

Kozmopolitizm; devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak, halkların ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik mücadelesini engellemek ve kendi çıkarlarını korumak için hangi kılıf gerekiyorsa, ona bürünmeyi ifade eder. Yurt sevgisi, ulusal duygu, ulusal bilinç söz konusu değildir, bahsedilen "milliyetçilik" bile aldatmacadan, maskeden öte bir şey değildir. Kemalist ruhta bu gerçeklik çok barizdir. "Türkçülük" adına dillenen budur. Aslında ortada "Türkçülük" diye bir şey de yoktur. Aksine, dikkat edildiğinde veya incelendiğinde en çok "Tükçülük"ten dem vuranların Türk olmadığı, bu ad adı altında devlet çıkarlarının güvenceye alınmak istenildiği görülecektir. Ayrıca "Türkçülük"ün de Osmanlı devletini başka bir adla devam ettirmek amacıyla ortaya atıldığı gerçeği vardır. Osmanlı yıkılırken, ***"... bu devlete sahip olacak milleti yaratmak lazımdır"*** sözü, bu amaçla sarfedilmiştir. Yoksa öyle halkların çıkarları söz konusu değildir. Zaten halkı en fazla soyup-soğana çeviren, katleden kendileridir.

Türk devleti, Türk halkına hizmet için değil, bireylere hizmet için vardır. Genarellere, masonlara, emperyalistlere, mafyaya... Zaten kendisi mafyadır, bir mafya düzenidir.

Yine kemalizmde somutlaşan şovenizm, sıradan bir şovenizm olarak da değerlendirilemez. Bu şovenizm Başkan APO'nun belirttiği gibi, **"aşiret şovenizmi"**dir. Çok dar, sığ bir şovenizmdir. Bireylerin çıkarlarına, kimin yönettiği belli olmayan devlete hizmet etmektedir. Bu şovenizm, kemalizmin kozmopolitizmiyle bütünlük halindedir. Aslında kemalizm, ideolojisizliktir. Onun kadar ilkesiz, ahlaki ve siyasi ilkeden yoksun, arabesk bir yapılanmaya sahip olan bir başka bir örnek daha yoktur. Bu, kozmopolitizmin gereğidir. Pragmatist, işbirlikçi ve uzlaşmacı, taklitçi, ahlaki ve siyasi ilkesizlik, yalan düzeni, gaspçılık hep bu kozmopolitizmiyle ilintilidir. Ve sonuçta bütün bunlar, ancak kemalist lümpenizm ile ifade edilebilir. Çünkü bütün eski ve yırtıklar kemalizmde yoğunluk kazanmış, sahtekar bir düzen piyasaya çıkmıştır.

> *"Gerektiğinde en katı İslamcı, gerektiğinde sosyalist, gerektiğinde mason, gerektiğinde en katı ulusçu, hatta mafya olması kaçılmazdır. Pragmatizm gereği, çıkarları, neyi gerektirirse, neye el verirse odur. Zaman zaman aynı anda hem mason, hem İslamcı da olabilir. Yani TC, hem kendini çok iyi gizliyor, hem de böylece kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa, dengeleri de gözeterek, ona göre hareket ediyor."*

Kemalizmin kozmopolitizmi, daha TC devletinin kurulmasının öncülerine dayanır. Üç Tarz-ı Siyaset denilen olguda da kozmopolizm ifade edilir. Şimdi de bu kozmopolitizmden bir şey kaybetmemiştir bu devlet. Gerektiğinde en katı İslamcı, gerektiğinde sosyalist, gerektiğinde mason, gerektiğinde en katı ulusçu, hatta mafya olması kaçınılmazdır. Pragmatizm gereği, çıkarları, neyi gerektirirse, neye el verirse odur. Zaman zaman aynı anda hem mason, hem İslamcı da olabiliyor. Yani TC, hem kendini çok iyi gizliyor, hem de böylece kendi çıkarları neyi gerektiriyorsa, dengeleri de gözeterek, ona göre hareket ediyor.

Eşi benzeri görülmemiş kemalizm gerçeği bunlardan dolayı fazla anlaşılamıyor. Örneğin şu an Erbakan başbakanlık koltuğunda oturmaktadır. Sözde İslamcıdır, Müslümandır. Ama en fazla siyonizmle, emperyalizmle gerdeğe giren yine kendisidir. İslamcılığı da oynamıyor değil, onu da oynuyor. Bir yandan İslam ülkelerine gezi düzenliyor, diğer yandan ise siyonizm ile stratejik anlaşmalar imzalıyor, ilişkiler geliştiriyor. İşte kozmopolitizm budur. Erbakan'ın zaten iktidara getirilmesi de İslam kimliğini kullanmak içindir. Çünkü TC'nin İsrail ile stratejik ilişkilerine karşın, Ortadoğu'daki İslam ülkelerinin birçoğunun tepki göstermesi, TC'yi dışlaması, TC-İsrail ittifağına karşı alternatif ittifaklar geliştirmesi, TC'nin İslamcılığı kullanmasını gerektirmiştir.

Kemalizmin, ya da diğer bir ifadeyle 12 Eylül faşist cumhuriyetinin politikası, ikiyüzlü politikayı da aşan binbir yüzlü, binbir suratlı bir politikadır. Uluslararası dengeleri hesaplayarak çıkarlarını tayin etme ve ona göre biçimle söz konusudur. Kemalizmin kolay kolay çözülmemesi, biraz da bundan dolayıdır.

KEMALİZM KENDİSİNİ İÇSELLEŞTİRMİŞTİR

Doğladır ki, dünyada süper güç diye anılan reel sosyalizmin bile çözülmesine karşın, "bu kadar mücadeleye rağmen, kemalizm neden çözülmüyor?" sorusu kafalara takılacaktır. Bu, kemalizmin çözülmeyeceği anlamına gelmez. Yukarıda da belirtilen nedenler yanında, bir de yakıcı bir gerçek vardır ki, oldukça tahripkar ve lanetli bir olayıdır. O da, kemalizmin kendini içselleştirmesindedir! 12 Eylül cuntası da bu çerçevede gelişmiştir. 12 Eylül, sadece askeri-siyasi bir darbe olarak ele alınmaz kuşkusuz. Bundan öte, faşizmin Türkçesi kemalizmi topluma, insana taşırmanın, içselleştirmenin cuntası olarak ele alınmalıdır. 12 Eylül faşizmi halkları temel insani özelliklerinden arındırmanın zirvesi olarak tanınmalıdır. Çözülmemesinin asıl nedeni biraz da burada gizldir.

Başkan APO, bu durumu şöyle izah etmektedir: ***"Reel sosyalizm bile bazı kusurları nedeniyle hızla çözülüyor da, yetmişbeş yıldır bu kemalizm neden çözülmüyor? Hitler faşizmi bile çözüldüğü halde neden bu çözülmüyor? Çok tarihi ilkeleri olduğundan mı? Kemalizmin böylesi ilkeleri olmadığı açık. Halkların çıkarlarına denk geldiği için mi? Halkların çıkarlarına en karşıt bir rejim varsa, o da kemalizmdir. Bundan da değil. Peki neden? Bunun nedenleri biraz belirttiğim gibi, siyasette görülmemiş bir lümpenizmin güçlü oluşunda aranmalıdır. Kemalizmin başlangıçta dayandığı o grupların lümpenlikleri bellidir. Yine başlangıçta ideolojisizlik ve ilkesizliğin varlığı bellidir. İşkence yöntemleriyle en yakınlarını bile tasfiye etmesi de bellidir. Evet, biz böylesi bir olayın iktidarlaşması ile karşı karşıyayız. Bu iktidarın tecavüz etmediği tek bir insan yoktur. Bu iktidar, insanların ruhunu ve bilincini kirletmiştir. Bu tarihi böyle değerlendirmek abartmak değildir."***

Elbette bizlerde bundan payımıza düşeni almışız. Kemalizm, yine 12 Eylül, adeta kendini bizlerin ruhuna, Türk ve Kürt toplumunun ruhuna üflemiş. Bu nedenle Başkan APO'nun belirttiği çerçevede kişiliğimizde çözümlenen aynı zamanda Türkiye Cumhuriyeti, onun 12 Eylül gerçekliği oluyor. Kişiliklerimizi, halklarımızı tanınmaz hale getiren, derin tahribatlar yaratan, yoksullaştıran bu gerçeklik oluyor.

Başkan APO, bunu şu çarpıcı cümlelerle dile getiriyor: ***"Kendimizi amansız vermemize rağmen, bu kemalist yapılanmayı sökemiyoruz. Çünkü kemalizm, insanın en zayıf ve çarpık yanlarını, faşizme meyil veren, güdülere hitap eden, sosyal gerçekliğin en günübirlik yanını ve günceli kurtarmakla yetinen, yine en anti-demokratik, ruhsal anlamda en boğucu ve daraltıcı, beyinlere ve ruhlara yalanın eğitimini müthiş şırıngalayarak ve aşılayarak bir insan yapma olayı oluyor."***

Rejimin bu şekilde halka yönelimi söz konusudur. Bu yönelimler, eğlence, fuhuş, uyuşturucu ve futbol araçlarıyla gerçekleştiriliyor. Bir futbol, şovenizmin güçlendirilmesi, toplum içine yaydırılması, gündem saptırma amacıyla kullanılıyor. Din olgusu da toplumun radikal İslami muhalefete yönelmesini engellemek, afyonlamak için devreye sokuluyor. Eğlence ise, en çok kullanılan ve ağırlıklı olarak 12 Eylül askeri darbesi sonrasında toplumu yozlaştırma, düşkünleştirme, güdülerin esiri yapmanın aracı oluyor. İlgileri cinselliğe yöneltme, kadını metalaştırma faaliyeti, özellikle 12 Eylül sonrası arttırılıyor. "Cinsel özgürlük" sloganı bu çerçevede geliştiriliyor. Yine sinema, müzik, edebiyat ve medya gibi araçlar, hep buna hizmet edecek tarzda düzenlenip kullanılıyor.

PKK DİRENİŞİ VE 12 EYLÜL'ÜN YIKILIŞI

Mevcut karekteriyle kemalizmin özel savaş etkisi, korku, işkence ve şovenizmden dolayı, Türk halkı patlama noktasında olmasına rağmen patlamıyor. Yoksa bu halk bin defa patlamıştır. Ama 12 Eylül cumhuriyetinin politikaları altında halk paramparça ediliyor; halk kazığa bağlanarak, aç bırakılarak "birlik-bütünlük" sağlanıyor. Her ne kadar günümüzde belli kıpırdanmalar ve şovenizmin belli düzeyde kırılması söz konusuysa da bu, PKK'nin yürüttüğü devrimci savaşın etkisinden kaynaklanmaktadır. Faşizmin şovenist etkisini kırmak, ancak halkların 12 Eylül'e karşı güçlü direnişiyle gerçekleşir.

Bunun için Türkiye halkı, Kürdistan'a bakmalıdır. Kıble Kürdistan'dır. Bugün, en basit örgütlenme, siyaset yapma hakkı bile olmayan, rejimin kara pençeleri arasında kan-revan içinde bırakılan, yaşam ve kişiliği zehirlenen, Türk halkı, Türk gençliği, hakkını aramak için mücadele etmek zorundadır. Kürdistan, bu anlamıyla yoğun derslerle, deneyimlerle doludur. Bu deneyimlerden çıkarılacak en önemli ders, mücadele vermek için dağların iyi kullanılmasıdır. Türkiye halkı da, dağlarda kendi öz benliğini, özgürlüğünü aramalı, bunun mücadelesini vermelidir. Kendisine "öncüyüm" yakıştırmasını yapanlar, bu gerçekliği iyi bilmelidir.

Bugün PKK'yi, daha 12 Eylül azgın zoru karşısında diri tutan ideolojik yapılanmayı eleştiri adına karalamaya çalışan kimi Türk solcuları, o 12 Eylül koşullarında ne halde oldukları, kaç parçaya bölündüklerini, nasıl iflas ettiklerini, neden tutunamadıklarını unutmuş ya da ders çıkarmamamışlardır.

Hatırlatalım: PKK, sosyalist yaratıcı ruhla büyük bir taktik geliştirip hazırlanma sürecine girer. Bilindiği gibi büyük savaşın bütünü, sağlam hazırlıkların sonucunda kazanılır. PKK de böyle bir hazırlık sürecini yaşadığı için bugün bu düzeye gelmiştir. Türk solu parçalara bölünürken, PKK dünyaya model olan bir sosyalist bütünlük, enternasyonal hareket olarak insanlığın umudu olmuştur.

Türkiye solu rahatlıkla "faşizme karşı omuz omuza" diyebilmektedir. Fakat pratik sahada faşizme karşı güçlü bir direniş sergileyemiyor. Yine kendi içindeki 12 Eylül'ü, içselleşen kemalizmi göremiyor. Bu açıdan faşizme karşı herhangi bir güçlü direnişten, savaştan Türk devrimci hareketi açısından bahsedemiyoruz.Bundan bahsetmemiz için **Faşizme Karşı Halkların Birleşik Direniş ve Savaş Cephesinin** oluşturulması şarttır. Bu konuda partimizin çağrılarına doğru karşılık vermelidir. Türk sol grupları buna gelmese de, PKK'nin bunu kendi özgücüyle gerçekleştirebilecek etkinliği vardır. Gerillanın Akdeniz, Karadeniz ve Toroslar'a açılması, bu gücü, bu etkinliği göstermiyor mu?

Aslında PKK'nin şimdiye kadarki pratiği, pekçok gerçekliği açığa kavuşturmutur. Özellikle 12 Eylül askeri cumhuriyetine vurduğu darbeler, onun devrimci, enternasyonal özünün yüksekliğini gösterdiği kadar, 12 Eylül'e karşı nasıl mücadele edileceğini de aydınlatmıştır. 12 Eylül'ün dini kullanmasına karşın, dinin devrimci özünü açığa çıkarıp devrimci yorumunu geliştirerek; onun kadını köleleştirmesine, metalaştırmasına, cinsel bir obje durumuna düşürmesine karşın, kadını özgürleştirip yaşamın bir parçası haline getirerek ve benzeri biçimde 12 Eylül'ün elindeki silahları almakla kalmamış, ona büyük darbeler indirebilmiştir. Böylece PKK, ezilenlerin umut hareketi, moral hareketi olma sıfatını elde etmiştir.

Başkan APO, 12 Eylül'ün, 13 Eylül'de yenilgiye uğratılmayacağını, onu çözmek için önce olgunlaştırmak gerektiğini belirtiyor. Bu da adım adım oldu. Her şeyin bir çırpıda olamayacağı biliniyor. Süreç gerektirir. Nitekim 12 Eylül'ün 16. yıldönümüne girerken faşizmin nasıl batak halde olduğu, bataklılıkta çırpındığı gözler önüne seriliyor. 12 Eylül'e nihai darbeyi vurmak için de büyük azim, irade bilinç ve yürek gerekiyor.

Bilmemiz gerekiyor ki, 12 Eylül'ün, dolayısıyla TC'nin kişilikte yarattığı tahribatlar aşılmadan kemalizm aşılmaz! Kemalizmi aşmak için, ona nihai darbeyi vurmak için, önce onun içselleştirdiği etkileri aşmak; bu temelde güçlü bir askeri, siyasi, ideolojik, kültürel, sanatsal, ahlaki savaş, yine kişilikte savaş yürütmek zorunludur. 12 Eylül böyle yıkılır, insanlık cumhuriyeti ise ancak böyle inşaa edilebilir.

> *"Bunun için Türkiye halkı, Kürdistan'a bakmalıdır. Kıble Kürdistan'dır. Bugün, en basit örgütlenme, siyaset yapma hakkı bile olmayan, rejimin kara pençeleri arasında kan-revan içinde bırakılan, yaşam ve kişiliği zehirlenen, Türk halkı, Türk gençliği, hakkını aramak için mücadele etmek zorundadır. Kürdistan, bu anlamıyla yoğun derslerle, deneyimlerle doludur. "*

Son olarak, Başkan APO cumhuriyet üzerine yaptığı değerlendirmede şöyle demektedir: ***"Mademki kaybetmenin sonucu en kötü bir hayvanlaşmadır, gerçeklere doğru yaklaşılmak zorundadır. Hayvanlaşma bile yetersiz kalıyor. Zaten yakıyorlar, paramparça ediyorlar. Keşke hayvan olmaya da fırsat verselerdi. Bu ideolojiye göre direnenler doğranacaktır. Bir maymun olarak kalmalarına bile fırsat verilmeyecektir. Eğer bütün bunlar doğruysa, o zaman bu savaş yaşamın adı olur. İlk başta fiziki olarak yaşamak için savaşacaksın. Başarırsan insanlaşma yoluna gireceksin. Bunu başarırsan, daha eşit ve özgür bir toplum ve ulusu, onun kültürü ve moralini elde edeceksin. Yaşam da bütün bunların toplamına eşittir. O zaman bu da başarıyla bağlantılıdır. Savaşta başarırsan, bu yaşam belirtilerini elde ediyorsun demektir.***

Bundan hareketle, cumhuriyetin gerideki yıllarını kurumuş midenin şişmesi olarak değerlendirebilirim. Mide çok aç, kaburgalar bile birbirine (1923 yıllarında) girmiştir. Daha sonra o mide şişti şişti ve 1950-60'lı yıllarda orta göbek, 1960-80 yılları arası ise şişgöbek oldu. 1990-2000 yılları arasında da herhalde göbek patayacaktır."

"Ülkemin özgürlüğü için kanımın son damlasına kadar savaşırım"

Yadigar heval, Savur'a bağlı, doğayla bütünleşmiş, üç dağın arasındaki yeşillerle kaplı Barman köyünde dünyaya gelir. Burada dağlar insanları isyana çağırır gibidir. Bağlardan bir haberci gibi gelip yeşilliğe can veren bir nehir geçer köyün yan kıyısından ve toprak bütün cömertliğiyle bağrına basar Kürt insanını. Bahar gelince beyaz gelinliğinden sıyrılan tabiata yeşilin tonları hakim olur ve buram buram kokan çiçekler özgür bir vatana hasret başlarını çıkarırlar toprağın altından. Tarlada çalışan, hayvanlarını otlatan insanlar canlandırır doğayı ve an gelir çiçekler postallar altında ezilir, bombalar patlar dağlarda. Düşman sürüleri iner köye ve başlar zulmün, tutsaklığın ve işkencenin çığlıkları. Evlerden yükselir ağıtlar ve direniş destanlaşır Kürdistan'da. Dağlar direnişe, özgürlüğe ve insanlığa çağırır Kürt evlatlarını.

Yoksul köylü bir yurtsever ailenin ikinci çocuğu olan Yadigar heval, Kürdistan'ın suyunu, dağlarını, toprağını ve bütün güzelliklerini içine sindire sindire büyür. Ailenin tek kızı olan Yadigar heval, sevdalanır Kürdistan'a. Doğanın canlılığı ona da yansır, daha küçük yaşta berivan olur yaylaya akar, ırgat olur tarlada çalışır. Çalıştıkça emeğin yüceliğine ulaşır. İnsan sevgisi yerleşir küçücük yiğit yüreğine. Tarih Kürt kadınına fazla imkan tanımamıştır. Tutsak olan ülkenin, tutsak kadınları olmuşlardır çok zaman. Sevdalarını yiğitliklerini, cesaretlerini, mücadeleci özelliklerini kimi zaman göstermiş, kimi zamanda boyun eğmek zorunda kalmışlardır haksızlıklara. Yadigar heval, militanlaşan, özgürleşen ve tarihin derinliklerinden çıkarılan Kürt kadınının yiğitliğini ortaya çıkaran özgürlük mücadelesinin gelişimini aileden dinlemekte, kavramakta ve kendi yaşamında sergilemektedir. Gelişen mücadeleyle beraber köye gelen özgürlük savaşçılarıyla tanışır. Yaşamları, yaratmak istedikleri özgür vatan ve özgür kadın düşüncesi Yadigar hevali oldukça etkiler. Özgürlük savaşçılarından ümidi, sevinci, kimliği, özgürlüğü ve insanlığı öğrenir. Bu düşünceler beynine yerleşir, ruhunu sarar ve yüreğini ısıtır. Yadigar heval, zulme inat kanıyla bağlanmıştır artık özgürleşen Kürdistan'a ve onun savaşçılarına.

Faşist TC güçleri koruculuğu dayatır köylerine. Yurtsever olan aile buna sonuna kadar karşı çıkar ve düşmanın Kürdistan'a dayattığı tarihi ihaneti kabul etmez. Köyün koruculuğu kabul etmesi ve düşmanın uygulamaları sonucu köyden ayrılmak zorunda kalırlar. İşbirlikçilik ve ihanet kendini dayattıkça Yadigar hevalin yüreği de özgürlük ve bağımsızlık için daha da keskinleşir. Keskinleşen yüreğiyle özgürlüğün keskin kılıcı olur, ihanetin karşısında. Ailesiyle beraber Kızıltepe'ye yerleşmek zorunda kalır. Burada kendisini evlendirmek isteyen babasına *"ben zaten Kürdistan'la evliyim, evliliğim Kürdistan'ın özgürlüğüne kadar da devam edecektir"* diyerek, düzen yaşamını red eder. Cephe faaliyetlerinde çalışan abisinin gerillaya katılması, Yadigar hevali büyük oranda etkilemiş ve kendisi de, halkını bilinçlendirmek, örgütlemek ve düşmana karşı savaştırmak için cephe çalışmalarına katılır. Halka yaklaşımda parti yaşamını ve özveriliğini tutturur, sorunlar karşısında çözüm gücü olabilmedeki başarısı nedeniyle kısa sürede sevilen, sayılan biri haline gelir. Çok çabuk değişip dönüşür ve bu değişim dönüşümü halka taşırmayı amaçlar ve halka isyanı yayıp, özgürlük savaşının ruhunu halka taşır.

Adı, soyadı: **Yadigar YOĞUR**
Doğum tarihi ve yeri: **1974 Mardin-Savur-Barman köyü**
Partiye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1995, Mardin-Kızıltepe**

Demirci Kawa'dan, Mazlum Doğan'a kadar süre gelen direniş meşalesini yakan önderlerin yaşamlarını kendine rehber alarak bunu Kürdistan halkına taşırmakta bir köprü görevi oynar. Yadigar heval, *"düşmanla ülkemin özgürlüğü için kanımın son damlasına kadar savaşırım ve gerekirse teslimiyet zincirini kırmak için canımı esirgemem"* diyerek mücadeleye bağlılığını bu sözleriyle dile getirir. Çalışmalarında emekçi yönü oldukça ağır basar, hiçbir değer üretmeden partinin değerleri üzerine oturan anlayışlara karşı sürekli sert ve caydırıcı bir güç olmasını bilir ve partinin değer yaratma tarzını esas alan bir çalışmanın sahibi olur. Cephe faaliyetlerinde Kürdistan'ın uluslaşması önünde en büyük bir engel olarak duran ihaneti ve işbirlikçiliği yok etmek için bazı eylemleri ve planları başarıyla yerine getirir. Artık gerillaya ulaşmanın hasretiyle yanar ve partiye bu isteğini iletir. 1992 tarihinde en büyük özlemi ve dileği olan gerillaya katılır ve yüreğindeki ümidine kavuşur. Artık hevallerinin yanında yüzyılların kiniyle düşmana karşı savaşmanın fırsatını yakalar. Dağların yiğit kızı Yadigar heval, militanlaşarak halkına bağlılığını ispatlar. Şoreş hevalle birlikte cephe çalışmalarını yürütmek için parti tarafından Kızıltepe'ye gönderilir. Büyük bir istek ve azimle çalışmalara başlarlar. Çeşitli toplantılar düzenlerler ve örgütlenme faaliyetleri için çok yoğun bir çalışmanın içine girerler.

Kürdistan'ın tarihi yarası bir kez daha devreye girer. Onları tanıyan ve saflardan kaçarak düşmanla işbirliği yapan bir ihanetçinin ihbarı üzerine Yadigar ve Şoreş hevaller kaldıkları evde düşman güçlerince kuşatılırlar. Tabii ki, Kürdistan tarihinde ihanete karşı sonuna kadar direnişi esas alan önderler de olmuştur. İşte bu önderlerin direnişçi çizgisini esas alan yoldaşlar kaldıkları evden düşmanla çatışır. Yadigar heval, Şoreş hevalin kurtulması için öne fırlar ve düşmanla mücadele eder. Çatışma sonunda Yadigar heval yaralanır, düşman iki özge canı sağ teslim almak ister. Direnişi yaşamla bütünleştiren partinin yiğit neferleri silahlarıyla ihanetin üstüne mermileri kusarlar. Düşmanın üstüne giderek çatışan yoldaşlar, Kürdistan'daki kelle avcıları özel timlerden dört kişiyi öldürür. Mermileri biten yoldaşlar düşmanın "teslim ol" çağrılarına üzerlerindeki bombaları patlatarak cevap verirler, bombaları patlatırken düşman askerlerinin içine atlayan yoldaşlar orada da sekiz düşman askerini yaralar. Yoldaşlar dağların ulaşılmaz zirvesinde şahinleşerek kızıllaşan Kürdistan toprağına kırmızı gül olup düştüler. Sonsuza dek kucaklaşırlar ülkeleriyle.

Anıları mücadelemizde ölümsüzdür!

Mücadele arkadaşları

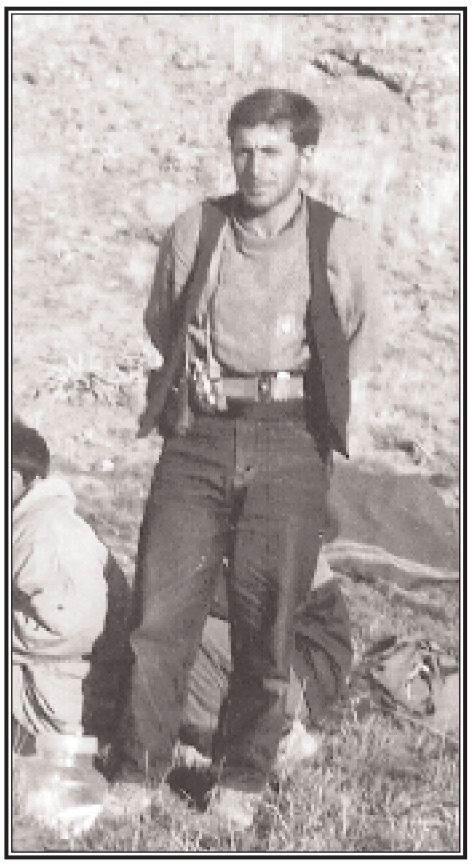

Arkamdan gözyaşı dökmeyin, halay tutun

Adı, soyadı**: Mehmet KIŞ**
Kod adı**: Hacı**
Doğum yeri ve tarihi**: Varto, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi**: 1 Mayıs 1992**
Şahadet tarihi ve yeri**: 23 Temmuz 1995, Tekman-Meydan köyü**

Mehmet KIŞ (Hacı) heval, 1973 yılında ortahalli bir ailenin sekizinci çocuğu olarak, Muş'un Varto ilçesi, Leylek köyünde dünyaya geldi. Çocukluk yıllarının en güzel dönemlerini, yemyeşil olan kendi köyünde geçirdi. İlkokulu doğduğu köyde okudu. Köyün güzelliklerini derinden duyumsadı. Okul zamanlarında okula giderken, yazları kimi zaman ot işinde, ekin işinde çalışırdı. Zaman buldukça dağların serin yaylalarında dolaşarak, yaşamın güzelliklerini öğrenirdi. İlkokulu bitirdikten sonra, abisiyle beraber Varto'da orta öğrenimine başladı. Ailesi okumasını istediğinden, özenle okulunun üzerinde duruyordu. Ortaokulu köye gidip gelerek devam ediyordu. Okul dışında köyde kaldığı sürece elinden geldiğince köyde çalışır, ailesine yardımcı olurdu.

Orta öğrenimini başarıyla bitirdikten sonra, üç yıllık lise öğrenimini, Varto Meslek Lisesi'nde devam etti. Okulda arkadaşlarıyla uyumludur. Arkadaşlık kurma ve insanlarla ilişki içinde olma bilincine varmıştır. O dönemde Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, yüzyıllardır süren sömürüye karşı dünyanın hiçbir devriminde görülmemiş bir direniş örneği sergilemektedir. Sömürgeciliğin olumsuz etkilerini taşıyan Varto'da düşman, her türlü gericiliği, faşizmi, ırkçılığı ve özel savaş yöntemlerini yaşatmaktadır. Bu koşullara rağmen, yurtsever bir ailenin çocuğu olan Hacı heval lisedeyken ulusal kurtuluş düşüncelerini öğrenmiş ve etkilenmiştir.

Derslerinin dışında sürekli kitap okumakta, elinden geldiği kadar kendini yetiştirip hazırlamaktadır. Çalışmalarını sürdürdüğü bu dönemde oldukça başarılı ve dikkatli davranır. Liseyi bitirdikten sonra girdiği üniversite sınavlarını kazanamadı. Köye gidip, köy işleriyle uğraştı. Ailesine yardımcı oluyordu. Hacı heval çok çalışkandı. Sürekli kendisine iş bulup çalışır, işi olmadığı zaman canı sıkılır. 1989 yılında Varto ilçesinde köyün kırsal kesiminde gerillalarla tanışır ve hemen ilişkilerini geliştirir. Yurtsever bir aile çocuğu olduğu için, ailesinden bunu gizlemez.

Çalışmalarını daha da güçlendirerek, 1990 yılında milislik faaliyetlerini yürütmeye başlar. Hacı heval, yoldaşlarla sürekli ilişki içindedir. Yoldaşların her ihtiyacını elinden geldiği kadarıyla karşılar. Köyünde ve çevresinde örgüt faaliyetlerini giderek geliştirmiştir. 1991 yılında, gerilla saflarına katılmaya karar verir. Hacı hevalin faaliyet yürüttüğü, köyde ve çevresinde yeterince milis olmadığı için, O'nun bu isteği kabul edilemez. Hacı heval, sürekli gerillaya katılma özlemi içindedir. Bir an önce gerilla saflarına katılmayı düşünmektedir. Bu isteğini her zaman buluştuğu yoldaşlara söyler. Gerillalar, Hacı hevalin köyünde ve çevresinde çalışmasını istemektedirler. Kendisinin burada daha faydalı olacağına inanıyorlardı. Hacı hevale "senin bu isteğin zamanı gelince yerine gelecektir" derler.

Hacı heval ilişkilerini, özen ve titizlikle sürdürür. Köyünde ve çevresinde, bulunan bazı kişiler, Hacı hevalin milislik faaliyetlerini sürdürdüğünün farkına varmışlardı. Bu durum, Hacı hevali görevinden ve inancından yıldıramadı. Aksine ulusal mücadeleye daha sıkı sarılmıştır.

Gerillalarla yaptığı son görüşmede yine gerillaya katılma isteğini dile getirir. Hacı hevalin isteği kabul edilir. Nihayet arzuladığı gün gelmiştir. 1 Mayıs 1992 yılında Varto'da bir grup arkadaşıyla beraber gerilla saflarına katıldı. Bu O'nun en büyük hedefi ve arzusudur. Çünkü faşizmin getirmiş olduğu çirkinliklere karşı, görevini daha iyi sürdürmesi için, gerilla saflarına katılması gerekiyordu. Bu arzusu gerillalar tarafından kabul edilmiştir. Artık ARGK saflarında yerini almıştır.

Hacı heval, gerilla saflarına katıldıktan sonra ailesine gönderdiği mektupta şunları yazar: *"Abilerim: Ben ve bir grup arkadaş PKK ve Başkan APO'nun önderliğinde süren ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaya karar verdik, kararımı bilinçli olarak verdim. Halkımızın kurtuluşu ve partimizin mücadelesinin başarısı için bu katılım gereklidir. Kurtuluşumuz, ancak silahlı mücadeleden geçer. Benim ve yoldaşlarımın önünde ölüm de vardır. Ama ben bir gün ölürsem, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi için, canım feda olsun. Arkamda gözyaşı dökmeyin. Halay tutun ve bununla gurur duyun."*

Hacı heval, gerillaya katıldığı Bulanık alanında üç ay eğitim gördü. Daha sonra, Erzurum'un Tekman, Hınıs, Karayazı, Hacı Ömer, ilçeleri ve alanında faaliyet yürütmek için, bir grup yoldaşla beraber eyalete doğru yol alırlar. Yapılan bir ihbar üzerine Kunav köyü mıntıkasında TC güçleri tarafından atılan çembere girerler. Üç gün süren bu çemberden yoldaşlarla beraber şehit vermeden, düşmana çok sayıda kayıp vererek kurtulmayı başarırlar. Bu eylem, Hacı hevalin gerilla saflarında ilk girdiği silahlı çatışmasıydı. Bu eylemde büyük bir deneyim kazanmıştı.

Serhat Eyaleti, ARGK için çok önemliydi. Bölge TC'nin Kafkaslar'a açılan kapısıydı. Serhat'ta yerleşmek TC'nin bu oyunlarını bozmak anlamına geleceği gibi, Muş, Erzurum ve Dersim'le bağlantı kurmak, iç eyaletleri kuşatılmaktan kurtarmak ve bütün ülkeyi düşmana karşı savaş alanı haline getirmek demekti. O sıralarda Parti Önderliği'nin talimatı doğrultusunda, peş peşe düşman güçlerine pusu atıldı. Çok sayıda kayıp verdirildi. Daha birçok eylemle yaz atılımı taktiğine önemli oranda hükmedildi. Düşman bu gelişmeleri fark ettiğinde adeta çılgınlık düzeyinde eyalete yöneldi. Düşman güçlerinin saldırılarına karşı, en az kayıpla güçlü sonuçlar alındı. Böylece düşmanın umutla başladığı kapsamlı operasyonları boşa çıktı. Hacı heval, yeni olmasına rağmen, çevik ve çalışkandı. O'nun önemli bir özelliği de savaş ortamına uygun bir yaşamı egemen kılmaya çalışmasıdır. Eyaletin 1992 yılını büyük gelişmelerle geçirmesi sırasında, Hacı heval büyük coşkuyla görevlere yüklendi. Ardından Parti Önderliği sahasında güçlü bir eğitimden geçer.

Hacı hevalin ülkesine, halkına olan bağlılığı çok yüceydi. Bu konumuyla yapıdaki arkadaşlara örnekti. Savaşımızın bütün şiddeti içinde en zor anlarda dahi çoşkulu, ilham ve moral kaynağı olurdu. Savaş alanındaki ustalığı, gücü ve atikliği ile düşmana kan kustururdu. Yer aldığı bütün eylemlerde başarıyla çıkardı. Halk ile iyi geçinen, herkesi harekete geçirmeye çalışan, sempati duyulan, saygı uyandıran, sürekli anılan bir yoldaştı. Bölgedeki her alanda halk O'nu sorardı. Yoldaşlarına bağlılığı çok büyüktü, yetmezliklerini gördüğünde ise yapıcı ve titiz davranırdı. Fedakarlığı her hareketinde görülürdü.

23 Temmuz 1995 yılında Tekman'ın Meydan köyünde yapılan bir ihbar sonucu çıkan çatışmada, beş yoldaşıyla beraber kervanına katılır.

Evet Hacı heval şehit düştü. Canını, çok sevdiği ülkesi ve halkı için feda etti. O'nun şahadeti bütün silah arkadaşlarının ve halkının sömürgeciliğe karşı kinini ve mücadelesini daha da arttırdı. O ve Kürdistan devriminin bütün şehitleri bizimledir. Onların bıraktıkları yerden devam edeceğiz.

Anıları mücadelemize ışıktır!

Mücadele arkadaşı

Çiya Reşk'te şehit düşen ondört yaşındaki ROJİN yoldaşın anısına

Bir Direniş Destanıydı Çiya Reşk

Çiya reşk silsilesinin onurlu gününde
Yiğitler halayındayım.
Apansız düştüm vatan toprağına
Daha henüz ondörtte
Yaman bir kavgadayım

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Çolemêrg dağlarında küçük bir nergizim şimdi
Küçük Rojin derlerdi yoldaşlar bana
Siz bakmayın yaşıma
Minik ayaklarıma az geldi bu dağlar
Koca Kürdistan'ı sığdırdım yüreğime
Siz bakmayın benim yaşıma
Yaman bir kavgada düştüğüme
Savrulduğumda leş kargalarının pençelerine
Kar etmedi parçalanmış cesedim
Soysuzun gözü dönmüşse

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Bir taş oyuğunda Çiya Reşk dağlarında
Küçük bir nergizim şimdi
Damla damla aktım toprağa
Kan suyuyla beslendim her gün
Saf, berrak, katıksız
Kök saldım
Toprağa
Umuda
Bahara
İnceden inceye süzüldüm
Onurlu yaşamaya

Şaha kalkar damarlarım
Düşmanın üstüne üstüne

Silah arkadaşları

"Ben ölümsüz bir gerillayım"

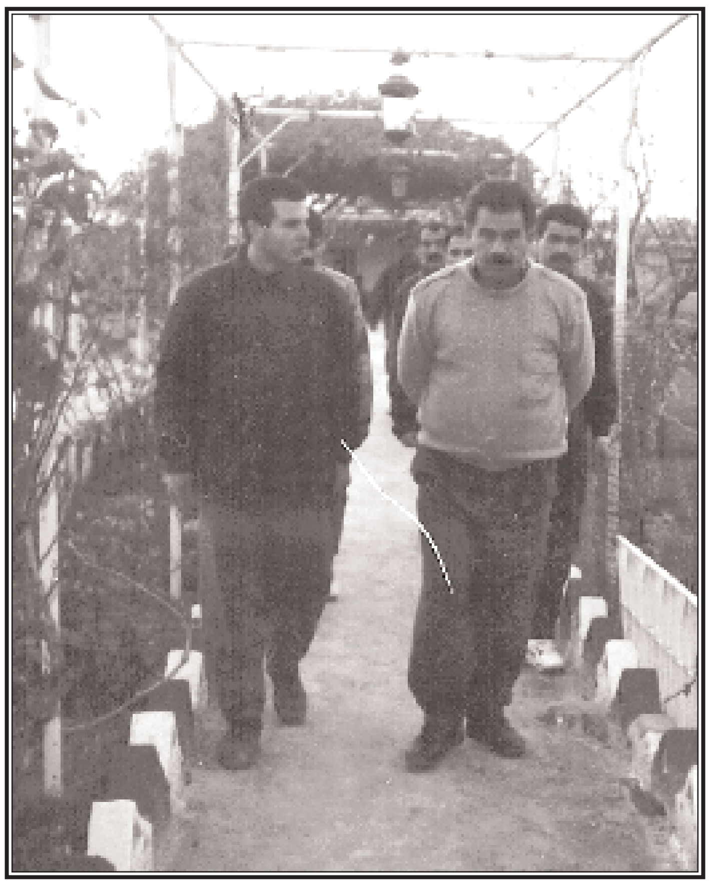

Adı, soyadı: **Kamuran ÇELİK**
Kod adı: **Ferhan Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **1975, Kurtalan**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **3 Ağustos 1996 Vacip Tepesi-Haftanin**

Yine analar gözü yaşlı. Her taraf karartılmış lanetli ellerle. Alın yazısı belli bu. Ayrılık korku ve ölüm sessizliği çökmüş yine Med ülkesinde. Daha yeni doğmuş bebekler, ufacık çocuklar hiç bilmedikleri yolculuktalar. Şimdi kimbilir bu sefer nereye savrulacak güneş ülkesinin sahipsiz çocukları.

Yaşanan göç sahte Avrupa safsatasına ve Türkiye metropollerineydi bu kez. Bu göçten nasibini alan ailelerden biri de **Ferhan** hevalin ailesiydi. 1960'larda artık Kürdistan'da nefes alamayacak duruma gelen bu aile ülkeden bağlarını kopararak, Kürdistan'ın Botan ve Garzan eyaletine bir geçit durumunda olan Kurtalan ovasından yola çıkarak, Türkiye metropollerinden Adana'ya yerleştiler. Ailenin ülkeden kopmasına rağmen yurtseverlik duyguları, eski canlılığını taşımaktaydı. 1970'lerdeki ideolojik aşama sürecinde Ferhan hevalin ailesinin de gerillalarla ilişkileri bulunmaktaydı.

Bunun yanısıra faşist askeri cuntanın 12 Eylül darbesinden sonraki politikaları farklı bir boyut kazanmıştır. Özel savaş ilk etapta Kürdistan'dan göç ettirdiği, metropoldeki Kürt halkına yönelmekteydi. Özellikle gençlik kesiminin ileride kendileri için yaratabileceği tehlikeyi görmesi, buna tedbir olarak bu gençliğin ideolojisiz, hiçbir amacı olmayan, kendi gerçekliğini inkar eden bir gençlik oluşturma çabaları vardı. Ferhan heval böyle bir ortamda dünyaya gözlerini açtı.

Çocukluğunda sürekli hor görülmeyi yaşadı. Bu Ferhan hevalde müthiş bir ezikliğe yol açar ve kendini güçsüz görmesine sebep olur. İlk önceleri bir anlam vermemekle birlikte yavaş yavaş bu durumu bilince çıkarmaya ve çocuk yaştan itibaren kemalist ideolojinin Kürt halkına yaklaşımının farkına varmaya çalışırdı. Elbette ki, düşmanın yaratmış olduğu 12 Eylül'ün klasik gençliği Ferhan hevalin kişiliğini az da olsa etkilemişti. Bu durum 1991 yılında babasının düşman tarafından yakalanarak işkenceden geçirilmesine kadar devam eder. Özellikle düşmanın babasına yönelik işkencelerini gören Ferhan heval düşman gerçekliğini daha da anlama ve kavrama çabasına yönelir. Kendi kendine şunu sorardı: "Neden babamı bu hale soktular?" Tek bulduğu cevap ise Kürt olmaları ve PKK'nin vermiş olduğu mücadelenin yansıması olduğudur. Bunun üzerine şöyle düşünmüştü, "Eğer TC babamı bu hale sokmuşsa Kürdistan'daki halkımıza ne yapıyor acaba?" Ve bunun yoğun etkisi altında. "Eğer ben de bir Kürt insanıysam, benim de bu mücadelede yer almam gerekir" diyerek, 1992 yılının başında ARGK saflarına katılma kararını verir. Ve ardından fiilen katılımını sağlar.

Haftanin Şehit Mahir Kampı'nda bir eğitim devresinden geçer. Eski ve yeni yaşam arasındaki çelişkiyi bilince çıkarır. Uludere alanında pratik sahaya yönelir. Kısa bir süre içerisinde manga komutanlığı görevine getirilir. Daha sonra 1992'de ihanet savaşında en ön cephede yer alır. Bu savaşta elinden gelen hiçbir fedakarlığı esirgemeden, önüne gelen bütün görevleri başarıyla yerine getirir. Güney savaşının sonuçlanmasıyla Haftanin alanından geri çekilme yapan üç taburluk güç içerisinde Ferhan heval de yerini alır. Bu geri çekilmeyle Bestler alanına geçilir. Burada açılan kadro, komuta eğitim devresine katılır. Bu eğitim devresinde aldığı güçle Botan eyaleti hareketli taburunda yerini alır. 1994 yılında Kela Spi tepesine yapılan saldırı eyleminde başından aldığı darbe sonucu yaralanır. Bundan sonra tedavi amaçlı önderlik sahasına geçer. Bir süre tedavisi devam eder. Tedavinin sonuçlanmasıyla önderlik sahasında parti merkez okulunda bir eğitim devresine tabi tutulur. Eğitim devresi sonuçlanmadan kendisinin önerisi üzerine Amanoslara yönelir. Amanoslar'da kısa bir süre kaldıktan sonra daha önceki rahatsızlığından dolayı tekrar tedavi için önderlik sahasına gelir. Ayrıca yeni bir eğitim devresine daha katılır. Fakat Ferhan heval sıcak savaşla bağlarını koparmamak için amansız dayatmalarda bulunur. Bu amansız dayatmaları sonucu Parti Önderliği Ferhan hevalin önerisini kabul ederek, ülke sahasına gönderir. Ferhan heval almış olduğu eğitimle yaşamda her zaman dürüstlüğü esas alır. *"İnsanı insan yapan insanın dürüstlüğüdür"* ve *"her zaman doğruluğu ve dürüstlüğü esas alacağım, şehit düşsem de özgürlük için, yaşamak için, bir halk için öleceğim"* sloganıyla yaşamda bunu temsil etmeyi başarmış ve sloganına bağlılığını kanıtlamıştı. Pratik sahada görevlerine büyük bir coşku, kararlılık ve başarma hırsıyla kendisini katıyordu. Yaşamdaki fedakarlığı, her alandaki cesareti, dürüstlüğüyle herkesin gönlünde en güzel yeri almayı başarmıştı. Siyasi anlamdaki derinliğiyle de dikkatleri çekiyordu. Özellikle kadın gerçekliğini bilince çıkaran ve bayan yoldaşlarına bu anlamda önemli destek ve yardımlaşmayı sağlayabilen bir yoldaştı. Sürekli etrafına dürüstlüğü ve onurlu yaşamayı dayatıcı özellikleri ağır basmaktaydı. O'nun bulunduğu ortamda sahte yaklaşımlar, doğallıktan uzak tavırlar kesinlikle yaşam hakkını bulmazdı. Yaşarken kendisini ölümsüz ilan eden, fiziki varoluşun fazla önemi olmadığını bilince çıkaran ender yoldaşlardan biriydi.

Sürekli yanındaki yoldaşlarını korumak için kendisini defalarca tehlikeye atması ve bu konuda öncülüğü kimseye bırakmaması yoldaşa bağlılığın ne kadar güçlü olduğunu göstermektedir. Şehit düşmeden öncede, *"beni yoldaşlarımın yanına götürün, onların yanında olmak istiyorum, ayağım koptu ben savaştan uzaklaştım mı, beni savaştan uzaklaştırmayın, merak etmeyin ben ölümsüzüm bana hiçbir şey olmaz, ben ölümsüz bir gerillayım"* sözleriyle bir kez daha yoldaşlığa olan derin bağlılığını kanıtlamıştı.

Vacip tepesine yönelik yapılacak olan eylemde kendi dayatmasıyla grup komutanı olarak seçildi. Eyleme gitmeden önce sanki olacakları biliyormuş gibi bir his vardı içinde. Bütün arkadaşlarla görüşüyor, sohbet ediyor ve nasihatlarda bulunuyordu. Her zamanki gibi coşkusu ve moralinden hiçbir şey kaybetmeden sanki son anlarında bazı mesajlar vermek istiyordu. 12:30'da bütün yoldaşlarıyla son kez sıkı sıkıya sarılarak eylem hedefine doğru yöneldi. Yine en önde yürüyordu. Bu sefer içi içine sığmıyordu. Fakat haince kanlı eller tarafından döşenmiş olan bir mayına basar, yoğun müdahaleler yapılmasına rağmen kan kaybından şahadete ulaşır.

Şehitlere bağlılığın onların uğrunda savaştıkları amaçları gerçekleştirmek olduğu bilinciyle Ferhan hevalin anısının andımız olacağına, mücadelesini yüreğimizde ve özgürlüğümüzde yaşatacağımıza dair devrimci yoldaşlık sözü veriyoruz.

Silah arkadaşları

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

KÜRT GERÇEK BİR AKTÖR GİBİ SAHNEYE ÇIKIP OYNAMA ŞANSINA KAVUŞUYOR

Tarihi Kürt düğümünün çözümlenme olasılığı artıyor. Tarihin hem en eski halkı, hem de ülkesiyle, kimliğiyle kendisinin olmaktan çıkmış halkın yaşadığı bir kördüğüm; ister bir şans diyelim, ister amansız bir çabanın sonucu diyelim veya bunların birleşerek günümüze doğru bir çözülmeye gidişi gerçekleşiyor; tam başarıya gidiyor demesek bile, olası bir başarı şansını da yakalıyor diyebiliriz.

Tanrılar mı buna yol açıyor?

Bizi bu noktaya getiren acımasız tarihi gerçekliğimiz midir? Talih mi yoksa talihsizlik mi? Veya çok bilinçli devrimci eylemin kendisi midir?

Şimdiye kadar uluslararası gerçekliğin bir piyonu gibi olsa da; Kürt, gerçek bir aktör gibi sahneye çıkıp oynama şansına kavuşuyor.

> ***"Bundan ürkmek kadar, cesaretli olmak ve aynı zamanda tarihin en büyük imkanının gerçekleşme sınırına geldiğini görmek gerekiyor. Büyük bir ihtimalle ve en önemlisi de halklar açlığın, yoksulluğun verdiği acıyla mecnun gibi devlete karşı ayaklanacaklar. İyi planlayıcı önderler, buranın çok geniş olan ateş gücünü örgütleyebilirlerse kazanma ihtimali yüksek bir halk savaşı çıkacaktır."***

Piyon aktörleşebilir.

Onun önemli zemini ve olanakları gelişeceğe benziyor. Tam da "Kürt, Kürdistan" diye yapılan değerlendirmelerden ve yoğunca oynanan oyunlardan sözedilirken, onların figüranlarından ve bir de perde arkasındaki aktörlerden bahsediliyor.

Açık söyleyeyim, bu oyunu bütün yönleriyle biz de kavramış değiliz. Fakat yaşadığımız mücadele deneyimi bize her zaman oyunun hissiyatını, nasıl seyredeceğini, en değme bilimsel çözümlemelerden daha fazla göstermiştir. Ve yine ona dayanarak söyleyebiliriz ki, bu oyun bizi iyi sarıyor. Verdiği his daha ileri, daha görkemli bir perdenin açılmasıyla oynanabilir.

Perde ilginç açıldı.

Tarihte de öyle oldu. İki nehir arası aşağı Mezopotamya hep bir imparator, bir kral, bir despot çıkarır. Kuzey'e doğru gelir, Mezopotamya'nın yukarısına doğru… Ve ardından bazı savaşlar başlar. O savaşlar daha sonra büyük emperyalist savaşlara doğru gider.

Bu son Erbil girişi de öyle bir başlangıca benziyor. Aşağı Mezopotamya'daki kral diktatör, çal borusuyla girdi Erbil'e ve işbirliği edenleriyle orayı tuttu. Ardından dünya egemeni de, süper tekniği devreye sokarak vurdu ve sonra dünya konuşmaya başladı.

Konuşmalar değişiktir. Dünya hakimi diyor ki, *"Başta petrol olmak üzere, çok önemli çıkarlarımı güvence altında tutmak zorundayım."* Ama bahane "Zordaki Kürt'ü imhaya terk edemem" biçimindedir. Hangisi doğru? "*Kıstırılmış Kürdün imdadına geliyorum*" derken büyük çıkarından vazgeçmeyeceğini de anı anına söylüyor.

Dünyanın diğer ilgili güçleri de kendilerine göre sesleniyorlar. Yine her zaman olduğu gibi İran'daki kral durur mu? Yine Anadolu'daki vazgeçer mi? Tarihte hep böyle olmuştur. Şimdi de öyle; oldum olası ilgileri yüksek ve borularını öttürmeye çalışacaklar. Tabii çoktan borular çaldı. İran günümüz deyişiyle Zağros eteklerine kadar kontrol edecek; Anadolu despotu, günümüzün faşist TC'si, dağların eteklerine kadar yayılmayı devlet çıkarının vazgeçilmez, hatta ekonomisinin artık içinde bulunduğu durumun, ticaret yollarının tamamen aleyhine sonuç vermesiyle birlikte yaşamsal görecek ve oraya göz dikecek. Güney'deki kral da "evvel ahir" diyecek, "burası benim yaşam alanım. Çölden bıkmışım, burada biraz cennet var. Onsuz edemem." Ve böylece de dünya güçleriyle bölge güçleri girdi birbirine. Tarihte çokça olduğu gibi yeniden başladı bir oyun, bir savaş.

Sürekli tekrarlanan bir oyun. Bizi en çok ilgilendiren bu kadar aktörü de, figüranı da tek tek değerlendirmek değil. Şimdilik ne buna gerek var, ne de gücümüz var. Ama tarihte ilk defa böyle uzun süren ve yenilmeyen bir savaşımın sahibi olarak, adına özgürlük savaşçıları denilen grubun ve PKK adı altında geçinenlerin yürüttükleri bir savaş var. Zaten Kuzey'deki faşist imhacı güçler, "*Ben bunu yok etmek için oraya kadar geleceğim*" diyor. Ölümü bu direnişte, bu özgürlük savaşında görüyor. Kurtuluşunu da bunları yenmekte görüyor.

Güney'e girerlerse amaçları çok açık. Bir defa özgürlük savaşçılarının imhası temel amaç oluyor. Bir de çok ciddi ekonomik sorunları var. Bugün söylüyordu baştaki kadın, "*Otuz milyar dolar kadar çıkarım sarsılmıştır. Alenen onun tedbirlerini alacağım.*" Bu, şu anlama geliyor: Ekonomisinin bütün iflas faturasını Güney'de kalmakla, çeşitli çevrelere ödettirecek. Petrol var orada, ticaret yolları var; ona el atacak. Arap'a da, Farsa da, "*Benim şu kadar çıkarım*" diyecek. Amerika'ya da "*Seninle her türlü işbirliğe evet. Ama bu kadar çıkarım var*" diyecek. Avrupa ile de fingirdeşecek, sonunda otuz milyarı alacak. Sözde güvenliğini tam sağlayacak. Kürdü de bu ara tam hizaya getirecek, bitirecek ve böylece de yeniden o büyük tarihi rollerinden birini oynamış olacak.

İnanılmaz bir şey, ama en maceracı siyaset kaltağı bunu kafasına koymuş. "*Ya bitecekler ya bitecekler*" dediği şimdi burada, "*Ya olacak ya olacak*"tır. "*Paralar ya gelecek ya gelecek. Kürt ya bitecek ya bitecek.*" Eskiden bunu PKK için söylüyordu, şimdi bütün iflas ettiği noktalar için söylüyor. "*Ya olacak ya olacak*" diyor. Tanrılar bile buralarda çok kudretliydiler, ama bunun kadar iddialı değildiler.

Şimdi sonuç şu olacak: Eğer bu adımı atarsa öyle fazla endişem, korkum yok, ama oldukça heyecan duyuyorum. Satrançta rakip en tehlikeli bir adım atarsa, oyunda tamamen mat edilebilir. Böyle bir mat etme adımında olabilir. Zaten oyunu kaybediyor, kazanması için, kendisini müthiş riske ediyor. Kesinlikle o adımı atıyor. Tutarsa kurtulacak. Bütünüyle yetmiş yıllık TC mi diyelim, son onbeş yıllık, 12 Eylül faşizminin sahipleri mi diyelim, genelde egemenlik tarihinin son temsilcileri mi diyelim, onlar bu son adımla en büyük zafere koşacaklarını sanıyorlar. Ama en riskli ve en maceracı adımları oluyor. Zayıf da olsa, tabii ki, başarı şansları vardır. Ama başarısızlık şansları da her zamankinden daha fazla. Bugünlerde ha bu adımı atacak, ha atmak üzere... Belki de birkaç gün içinde anlaşılacak. Atarlarsa ne olur, atmazlarsa ne olur? Şimdiye kadar atar gibi oldu. Biraz daha attığı adımlar da özgürlük savaşçılarının sağladığı başarı şansını ortadan kaldıramadı. Tam tersine zorlandı ve oldukça kaybetti.

Yeni gelişen durum Güney Kürdistan'daki karmaşanın daha çok özgürlük savaşçılarının lehine olacağını gösteriyor. Güney, büyük bir devrimsel gelişmenin içine itilecek. İki klasik ilkel milliyetçi önderlik artık aşılıyor. Güney'in kralı da gittikçe gücünü kaybediyor ve bu yeni bir devrimsel gelişme için ideal ortamı sunuyor. Büyük bir ihtimalle bunu sağlam bir kalkışa dönüştürebilir. Zaten ısrarla yürütülen çabalarla, rolünü tam oynarsa, bunlar her an tam bir patlamaya dönüşebilir, bu bir. İkincisi; Kuzey'e yönelik çalışmalar hız kazanıyor. "*Hudut kemeri*" diye tabir edilen yer gelişmesini sürdürüyor. Girmezlerse bu daha da büyük gelişmelere dönüşecektir. Elbette ki, bu karşı tarafı zorluyor. Bundan sonra büyüyen Güney Kürdistan devrimi, büyüyen Kuzey Kürdistan devrimine büyük katkı sunacak. Eğer görevlere doğru yaklaşılırsa bu özel savaş rejiminin yıkılışı için bile kendi başına başarı şansını son derece yükseltecektir.

Zaten korktuğu için bu süreci durdurmak istiyor. Hem Güney'deki devrimci yükseliş sürecini, hem de Kuzey'deki devrimci gelişimi durdurmak için adım atacak, atmazsa devam edecek.

Atarsa ne olur? Girdi diyelim, kemerden bahsediyor. Kemeri neresine bağlayacak? Sözde bazı işbirlikçilere uzanacak. Ordusuna güveniyor; tankları dizecek, büyük dünya gücünün desteğini alacak. Ama dünyanın büyük güçleri buna pek yanaşmıyor. Öyle anlaşılıyor ki, biraz tek kalmak zorunda. Bütün Arap Yarımadası, Araplar karşı. Afrika ülkeleri buna hiç anlam vermeyecek, öyle çok zayıf da olsa karşı duracaklar. Asya tamamen, İran başta olmak üzere, Rusyası, Çin'i, Hindistan'ı, zayıf da olsa karşı etkisini göstereceklerdir.

Avrupası bile ABD desteğinden rahatsız olacak, o da fazla arkasında olmayacak. Okyanus ötesindeki Amerika'nın bazı destekleri bunu nereye kadar kurtarabilecek?

Sözde hızlı vuracak ve sonuçta bir şeyler kurtarırsa, onunla kendini burada tutmaya çalışacak. Kendi sınırları saydığı yerlerde bile bütün belirtiler bizim lehimizde. Zaten daha önceleri de müthiş operasyonlar düzenlediler. Fazla bir başarıyı sağladıkları da söylenemez. Güney gibi bir yerde hiç de sağlam bir zemini yok. Tam bir arı kovanı gibi; hepsi başına üşüşeceğine göre bu güç, burada ne yapabilir? Çılgınlık buradan ileri geliyor.

Şimdi rüya büyük, hayal büyük: "*Giderim bütün kaybettiklerimi alırım, petrolü alırım, ticareti alırım.*" Yani Güney şimdi Anadolu'nun tek kurtuluş kapısı oluyor. Anadolu düzeni, oradaki faşizm, onların boğulan ekonomisi ve hatta siyasal güvenleri yıkılıyor. Onun tekrar kendine gelebilmesi için bu kapı var; Habur kapısı. Güney'deki güçler iflas etmiş. Orada halklar açlık içinde, bir kuruşları yok. Bağdat ve Erbil sokaklarında insanlar aç ve perişan. Bu otuz milyarı nereden çıkaracak? Bir hayal çıkarına çalışıyorsa… Arapların kendileri büyük oranda açlar. Zaten hepsinin şavaştan başka yapacak bir şeyleri yok. İran'ın kendisi bu işi hiç bırakacağa benzemiyor, o da savaşa kalkışacak. Kadın Anadolu halkına, "*Bir koyar, yirmi alırız*" diyor. Artık yirmi de koysa bir alamaz. Bu sefer oradaki halk da büyük ihtimalle kaynaşacak. Ve bu da belki Kürdistan'da kördüğümün çözümü olacak. Kesin bu olacak demiyorum, ama büyük bir ihtimal olarak düşünülebilir.

Eğer buradaki bu güç çıkmaza girerse, batağa saplanırsa, hatta kaçmak istese bile onu kaçırtmamak en temel devrimci bir görev olmalıdır. Canavarın başını bu bataklıkta kesin olarak boğmak gerekiyor. Orada gövdesi kalsın, bacakları orada çırpınsın, ama başını burada tam koparıncaya kadar tutmak lazım. Biraz da öyle olacağa benziyor. Dediğim gibi, kaçmaya çalışsa da büyük askeri, politik ustalıkla şimdiden yolları kesmek gerekiyor.

Bundan ürkmek kadar, cesaretli olmak ve aynı zamanda tarihin en büyük imkanının gerçekleşme sınırına geldiğini görmek gerekiyor. Büyük bir ihtimalle ve en önemlisi de halklar açlığın, yoksulluğun verdiği acıyla mecnun gibi devlete karşı ayaklanacaklar. İyi planlayıcı önderler, buranın çok geniş olan ateş gücünü örgütleyebilirlerse, kazanma ihtimali yüksek bir halk savaşı ortaya çıkacaktır.

Kürdistan'da gerçek bir ulusal kurtuluş savaşımıyla bu klasik önderlikleri aşarak, onları da buna mecbur etmek işten bile değildir. Hatta düne kadar güç olmamak için, devletleşmemek için her şeyi birbirine layık gören bu güçler, bu sefer belki de birleşme zorunluluğu duyarak, çok tehlikeli yaklaşımlarını aşarak, gerçek bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gereklerine uyma yoluna girebilirler. İster kendiliğinden gönüllü, isterse zorla bu noktaya getirilerek, gerçek bir ulusal kurtuluş mücadelesini burada oturtmak mümkündür. Güney'de kırk yıldır bu deneyim yaşanıyor. Kuzey'in güçleri de orada birleşti. Ve harmanlayıp hepsi böyle büyük bir ulusal kurtuluş mücadelesine dönüştürülecek. Öyle ki, bu savaşın gelişmesi Güney ve dolaysıyla Doğu'ya, bütün Ortadoğu'ya doğru devrimin taşırılması, Kürdistan'ı en şaaşalı bir devrim ülkesi haline getirebilir.

Hâlâ inanamıyorum. Bunun adını koymakta fazla istekli değilim; özel savaş mıdır, o kaltak mıdır, Amerikan generali midir gelsin, bakalım! Gelse bir an önce hesabımızı artık buna göre yapsak. Ve çok ilginçtir, bugün düzen gazetelerinde başlık şöyledir; "gireceğiz ve kalacağız!" Keşke öyle olsa. Çok tuhaf... Girse de kalsa; biz de, kendisinden kurtulsak... Bizi keşke bitirse de kurtulsak veya bitirerek kendisinden biz kurtulsak. Ve her ikisi de tarihin sıfır noktasına gelme, yeni bu işin "*ya bitecek ya bitecek*" noktasına gelmesidir. Varsa gücümüz, ya öyle kazanıp yaşayacağız, ya kaybedip öleceğiz. Her ikisi de bizim için kurtuluştur. Bütün tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki; ikisi de mükemmeldir.

Elbette ki, biz burada taktik açıdan değerlendirme yapmayacağız, uzun boylu stratejik değerlendirmeler de yapmayacağız. Ama ilk defa piyon, aktör durumuna gelebilir. Kürdistan savaşımı, stratejik olarak kendi yönetimini, önderlik tarzını kurabilir. Piyonluktan çıkar, büyük aktöre veya kahramana dönüşebilir. Bunlar hep olasılıktır. Kendini kullanmak isteyen bütün güçleri kullanabilir. Geçen gün bir yazar da "*şimdi o seni nasıl kullanacak?*" dedi. Ben de, "*hepsini kullanacağım*" dedim. Adam şaşırdı. "*Keşke yapabilsen*" dedi. O noktaya da geliyoruz. Büyük ihtimalle hepsini kullanabiliriz. Bu da uluslararası çapta müthiş bir stratejik gelişme olur.

Yüzyılların düşmanları şimdi kullanılacak duruma gelecekler. Başta ABD olmak üzere, birçok sömürgeci imha gücü, Saddam dahil olmak üzere hepsi ulusal kurtuluş mücadelesinin dolaylı veya direkt yedek gücü olarak rol oynayacaklar, bu bir. Taktik açıdan özellikle günlük örgütsel ve eylemsel olanak o kadar fazla ki... Yine teknik araçlar çığ gibi yığılacak. Birçok halktan yavaş yavaş insanlar gelecek. Devletlerin buraya silahları akacak; hepsini örgütle ve savaşa, eyleme geçir, götür! Eskiden onbeş yılda yapamadığımızı (bu 15. Ağustos'un 13. yılıdır) iki-üç ayda yapabiliriz. Ordunun büyütülmesi, eylemlerin büyütülmesi, bu komuta gücünün geliştirilmesi, bir çırpıda büyük çözüme doğru gidebilir.

Müthiş taktik olanaklar var. Nedir taktik olanaklar? Örgütleme, araç-gereç temin etme, eylemleri geliştirme. Gerçekten inanılmaz bir zenginlikle bu olanaklar karşımıza çıkıyor.

Dağları bu defa müthiş kullan!

Halkı katmakta olağanüstü boyut kazan! Bu aynı zamanda Kuzey'deki güçlere de rahat bir nefes aldırtma olur. Yine Güney'deki çok değişik güçleri savaşa sokmak olur. Devletleri günlük olarak sokarsın işin içine. Çünkü strateji ilk defa taktiğe uygun hale gelecek. Ve strateji mükemmel, lehte ve hep devletler dahil olmak üzere birçok dünya gücünü kullanmaya doğru götürecek. İç güçler, taktik güçler, ilk defa stratejiye göre yerli yerine oturtulacaklar. İlkel milliyetçilik ve önderlikler de oraya oturacaklar.

İşte, bunun şansı, bunun imkanı, olasılığı karşımıza çıkıyor. Elbette ki her şey anlatıldığı gibi gelişmeyecek. Meşhurdur Kürt işi, tehlikelidir. Her an yan bükebilir; içimizde, dışımızda stratejik hatalar yapabilir. Bunları da ihtimal dahilinde tutuyoruz.

İşbirlikçilik meşhurdur bizde. Düşman etrafında hızla yer almalar, bizi kuşatmalar çıkabilir. Bölge ülkelerinde saf değiştirmeler hızla gelişebilir. Bunu da ihtimal dahilinde tutuyoruz. Oyunları çok zor olan bir savaşla karşı karşıyayız. Günlük olarak birçok şey değişebilir. Aylık olarak kesinlikle değişebilir.

Dönem lehte veya aleyhte birçok şeyi değiştirecektir. Ama PKK'nin savaşım tecrübesine dayanarak söyleyebilirim ki, biz bu işte en karlı olarak çıkacağız. Tam bir zafer olur mu? Bu bir olasılıktır; ama mevzilerimizi geliştirme, savaşım olanaklarını arttırma, hatta hem Güney'de hem de Kuzey'de başa getirme kesinlikle hazırlanabilir. Mevcut niceliğimiz-niteliğimiz, bütün bu savaşta baş aktör olmayı bile sağlayabilecek özelliklerle doludur. Olanaklar dahilindedir. Güney savaşımı kendisini müthiş büyütür, zemini geliştirir, olanağı büyütür, tarzı geliştirir. Onbeş yılda veremediğimiz savaşı bir bakarsın vermeye başlamışız. Toplayamadığımız destekleri toplayabiliriz. Bunlar bir ihtimal, hiç kimse "*kendiliğinden gelir*" demesin.

Tersi de mümkündür. Düşmanın olağanüstü teknik gücü var, sayısal gücü var. Özellikle hava gücünü, ağır tekniğini kullanır. Bir bakarsın bizi eritti de. Ama Kürdistan dağları ve bizim savaş tarzımız bunun pek kolay gelişemeyeceğini belirtiyor. Zor olacağını da açıkça ortaya koyuyor. Artan tecrübemiz öyle kolay kolay kaybetmeyeceğimizi gösteriyor.

Kaldı ki, savaş günlük olarak yönetme olayıdır. Biz asıl gelişmeleri bu adım atılırsa göstereceğimize inanıyoruz. Şahsen gerçek askeri-politik yönetme olayımızı, bu adımla bağlantılı olarak zirveye çıkaracağımızı sanıyorum. Devletler çapında politika yapmanın, askeri gelişme ortaya koymanın gerçek olanağı ortaya çıkabilir. Bu açıdan sadece tecrübeye dayanarak değil de, yeteneklerimize de dayanarak başarabileceğimizi yüksek ihtimal dahilinde görüyorum.

Olası gelişmeler bütün ipuçlarıyla kendini henüz açığa vurmadığı için, bu değerlendirmeleri bir ihtimaller bütünü olarak görmek gerekiyor. Yani kesin gelişir demiyorum. Önümüzdeki çok kısa bir süre bu tip değerlendirmelerin ne yönde seyredeceğini hepimize açıkça gösterecektir. Her zaman dediğim gibi, biz bütün gelişme olasılıklarına karşı kendini hazırlamış bir hareketiz. Onun stratejik-taktik esaslarına göre geliştirmiş, beslemiş bir hareketiz. Dolayısıyla gelişme hangi yönlü gelişirse gelişsin, biz bunu büyük bir deneyim kadar, yeteneklerimize dayanarak kesin lehe çevirmesini bileceğiz. Bazı kayıplar olabilir, bazı görevlerini yerine getirmeyenlerin (hak etmediğimiz kayıplar da mümkündür) ihanetleri gelişebilir. Ama bunlara rağmen bütün gücümüzün önemli bir bölümünün, bu olası gelişmede de oldukça başarı kazanacağı kesindir.

Dolayısıyla bu gelişmeleri heyecanla bekliyoruz. Ve lehimize çevirmenin imkan ve fırsatlarıyla tamamen değerlendireceğiz.

Savaştır; kaybedilebilir de! Beklenmedik nedenlerle de kaybedebiliriz. Hiç kimse (tarihte ve günümüzde) "*bir savaşı mutlaka kazanacağız*" iddiasında olamaz. Olasılıklar, onlara doğru yaklaşımlar, lehe çevirme işini hızlandırılabilir. İşte böylesine bir lehimize çevirmenin olasılığının güçlü olduğu bir dönemdir diyoruz. Gerçek savaşçı yeteneklerimizin daha başarılı olma yönü ağırdır diyoruz. Eğer bu adım atılırsa, gerisi bu savaşı yönetmemize, güçleri doğru taktik esaslar dahilinde kullanmamıza ve yine startejimizde büyük bir duyarlılıkla (bu sefer çok artan genişlikte) yürütmemize bağlıdır.

> ***"Olası gelişmeler bütün ipuçlarıyla kendini henüz açığa vurmadığı için, bu değerlendirmeleri bir ihtimaller bütünü olarak görmek gerekiyor. Yani kesin gelişir demiyorum. Önümüzdeki çok kısa bir süre bu tip değerlendirmelerin ne yönde seyredeceğini hepimize açıkça gösterecektir. Her zaman dediğim gibi, biz bütün gelişme olasılıklarına karşı kendini hazırlamış bir hareketiz. Onun stratejik-taktik esaslarına göre geliştirmiş, beslemiş bir hareketiz. "***

Tarihin bu dönemi, kördüğümü yüksek bir çözülmeye uğruyor. Biz bunun lehte ve yaşamsal bir tarzda olmasına büyük özen göstereceğiz ve her zamanki iddiamızla (şimdi daha fazla somut gelişmelerle) diyoruz ki, başarıya dönüştüreceğiz. En zor koşullarda, umudun da, olanakların da en az olduğu dönemlerde, biz bu yaklaşımla bugüne gelmesini, herhalde bu kadar yüksek başarı olasılıkları kadar, olanakların da geliştiği bir dönemden yüksek başarılarla çıkmasını bileceğiz.

5 Ağustos 1996

MİLİTANLIK FIRTINADIR

Savaş politikanın değişik araçlarla yürütülmesidir. Savaşın bütün özelliği kullandığı araçların özelliğinden ileri gelir. İşte bunun için savaş politik bir eylemdir. Eğer savaş hiçbir engel tanımayan tamamen başına buyruk bir eylem olsaydı, yani mutlak bir şiddet gösterisinden ibaret olsaydı o zaman savaş politikanın hizmetine girer girmez onun yerini alır ve kendi yasalarını uygulardı. Savaş ne sadece bir zaman geçirme ve eğlence, ne de sadece tehlikeli girişimlere girme ve kazanma tutkusudur. Aksine oldukça ciddi bir olaydır.

Her savaşın kendine özgü kuralları ve kendine özgü yasaları vardır. Savaş yasaları, savaşı yöneten herkesin incelemesi ve öğrenmesi gereken yasalardır. Savaşın genel yasalarının yanısıra, her savaşın kendine özgü yasaları da vardır. Bir yerde, savaşın genel tarzı ve koşulları, olduğu gibi herhangi bir savaşa, yani herhangi bir ülkenin kendi koşullarına uygulanamaz. Böylesine doğrudan bir uygulamada, savaş daha baştan kaybedilebilir.

Bizler bugün Kürdistan'da bir halk savaşı yürütüyoruz. Bu savaşın yasalarını nasıl belirleyeceğiz? Ve nasıl uygulayacağız?

Savaşın tarihsel bir gelişimi vardır. Bu tarihsel gelişim, savaşın genel yasalarını da ortaya çıkarmıştır. Bu genel yasaların yürüttüğümüz halk savaşına olduğu gibi uyarlanması veya hepsinin uyarlanması da söz konusu olamaz. **"Savaş ve savaşı yönetmek bir sanattır"** diyor ve bunu böyle kabul ediyorsak, sormamız gereken temel soru şu olur: Öncelikle bu savaşın genel yasalarını nasıl uygulayabiliriz? Veya bunca yıllık savaş birikimi ve tecrübesine rağmen neden uygulayamadık? Bu savaş yasalarını nerede, ne zaman, hangi koşullarda, nasıl uygulayacağımızı ortaya çıkarıp, gerekirse yeniden yorumlayıp; kendi ülkemizin durumunu, içinde bulunduğumuz süreci ve koşulları iyi tahlil edersek; savaşı nasıl uygulayacağız, nasıl başaracağız sorusuna açıklık getirebiliriz.

Savaşta hiçbir zaman katı bir kurala, önceden verili bir formüle bağlı kalınamaz. Her kural, karar ve durumun değişmesine göre savaşın boyutu değişir ve gelişir. Kuralların ve formüllerin değişmez olarak görüldüğü her şart altında, savaş geliştirilemeyeceği gibi, yeni taktiklerin de geliştirilmesi düşünülemez. Bir taktikler savaşı olan gerilla savaşı için bu gerçeklik daha çok geçerlidir. Yirmi dört saatte bile taktik değişikliğin mümkün olduğu gerilla savaşında, çeşitli şema ve şablonlarla savaşı yürütmeye kalkmak; imhaya, tasfiyeye davetiye çıkarmaktır.

Savaşın doğasında katı ve değiştirilemez hiçbir kural yoktur. Nitekim savaş belirsizlikler alanıdır. Hareketin dayandığı güçlerin büyük bir bölümü bilinmezliklerle kaplıdır. Ve bunlar ancak tecrübe, bilinç ve ileri görüşlülükten kaynaklanan sezgilerle, hislerle ortaya çıkarılabilir. Bundan dolayı savaşın kendi özgün kuralları günden güne değişebileceği gibi, saatten saatte de değişebilir. Yine bundan dolayı savaşın kendisi, bize savaşta katı ve değiştirilemez hiçbir şey olmadığını, her şeyin değiştiğini ve gelişme içinde olduğunu, basmakalıp, dar taktiklerin mücadeleyi felakete sürüklediğini öğretti. Savaşta en doğru hareket kararının verilmesini sağlayan, komutanın siyasi ve askeri durumu ve şartların somut durumunu iyi değerlendirme ve çözüm olma yeteneğidir.

"Savaşta katı ve değiştirilemez hiçbir şey olmadığını, her şeyin değiştiğini ve gelişme içinde olduğunu, basmakalıp, dar taktiklerin mücadeleyi felakete sürüklediğini öğretti. Savaşta en doğru hareket kararının verilmesini sağlayan, komutanın siyasi ve askeri durumu ve şartların somut durumunu iyi değerlendirme ve çözüm olma yeteneğidir."

Savaşın kazanılması için her şart altında geçerli ve vazgeçilmez olan birkaç temel ilke üzerinde durmamız gerekir. Bu ilkeler devrimci bilinç, sonuna kadar mücadele azmi, kesin darbe, hücum ruhu, baskın, inisiyatif ve süreklilikti.

Savaşlar ve askeri harekatlar ülkelerin kaderleri üzerinde önemli etkide bulunurlar. Bir de savaş, eğer uzun yılları kapsıyorsa, savaşın getirdiği acı ve yıkımlar insan kayıplarına da yol açar ve bu durum ulusların ortadan kalkmasına veya boyunduruk altına girmelerine bile yol açabilir. Günümüz Kürdistan'ında sömürgecilerin, kurtuluş savaşımımız karşısında uyguladığı insanlık dışı vahşet politikasına karşı savaş veren bizlerin, savaşın gelişimini ve savaşı derinliğine irdelememiz gerekir.

Savaşlar toplumda bir ayrışma yaratır. Var olana değerleri altüst eder. Eskiyen geri ve yoz değerleri parçalarken, gizli kalmış, sahip çıkılamamış veya sahip çıkma cesareti gösterilememiş yeni değerleri ortaya çıkarır. Ve bu süreçler oldukça hareketli süreçlerdir. Savaş; taraf olan güçlerin birbirlerinin varlığına son vermek için değişik taktikler uyguladığı; mücadelenin gelişimine göre ihtiyaca cevap vermeyen tarz ve uygulamalar dağıtılırken yerlerine yeni tarzların kurulduğu, uygulandığı; bir yandan pusu diğer yandan saldırı; bir yanda ölüm, diğer yanda yaşam gibi duyguların yer aldığı ve bir yandan sevinç, diğer yandan acıların geliştiği, oldukça karmaşık bir süreçtir. Bu gelişim süreci içerisinde var olan bireyin normal sağlayabileceği gelişmeyi sağlayamaması savaşı daha baştan kaybetmeye yol açar. Bunun için savaşın içinde yer alan bireylerin eski yaşam tarzları ve alışkanlıklarını hızla terkederek, savaşa ve sürece denk düşen bir yaşam tarzını kişiliklerinde somutlaştırmaları gerekir. Bu durumu günümüz somutunda örnekler vererek açmak mümkündür. Bugün düşmanın mücadelemize dayattığı ve büyük bir incelikle yürüttüğü özel savaşa denk düşen yaşam tarzı ve alışkanlıkları bazı gerilla birliklerince tutturulamadığı için, büyük kayıplar ve imhalarla karşılaştıklarını görmekteyiz.

Yaşanan bir diğer yanlışlık da düşman güçlerini küçümsemek, kendi gücünü abartmak ya da kendi güçlerini küçümsemek, düşman güçlerini abartmaktır. Eğer bu durum savaş yönetimlerine hakimse, savaşın tamamında yenilgi; yok eğer bir birliğinde veya cephesinde hakimse o birlik veya cephede yenilgi kaçınılmaz hale gelir. Çünkü düşman güçlerini küçümsemek, kendi güçlerini abartmak kof bir cesaret, gereksiz bir güç gösterisi; plansız ve uygun olmayan küçük bir güçle daha büyük bir düşman gücüne saldırıyı kaçınılmaz kılar ve bu da plansız, eğitimsiz, küçük bir gücün düşmanın büyük gücü karşısında ağır kayıplar almasına ve imhasına yol açar. Kendi gücünü küçümsemek ve düşman gücünü abartmak ise korkuyu, saldırmanın gerektiği yerde pasif savunmayı, direnmenin gerektiği yerde çözülüşü, tutunmanın gerektiği yerde geri çekilmeyi beraberinde getirir. Bundan dolayı yaşanan bu iki anlayış, verilen talimatların uygulanmamasını beraberinde getirmiştir. Mücadele süreci bu anlayışlardan dolayı tam kavranılamadığı için, ona denk düşen bir çalışma biçim ve taktik geliştirilemiyor, partinin ve Parti Önderliğinin çalışma temposuna ayak uydurulamıyor, verilen talimatlar dikkate alınamıyor. Son derece günübirlik, keyfi bir tavır sergileniyor. "Üslenmenizi gizli yapın", "sığınak kazın, yeraltını geliştirin" talimatı verildiğinde; yaklaşımlar geçiştirmeci oluyor ve talimat yüzeysel bir biçimde değerlendiriliyor. Örneğin "alan bizim denetimimizdedir; düşman denetimimiz altındaki yerlere kolay kolay giremez, düşmanın giremediği bir alanda yeraltıyla uğraşmaya gerek yoktur, her türlü hareket tarzı sergilenebilir", gibi yaklaşımlarla talimatların tersi yapılmıştır.

Savaşlar ülkelerin kaderleri üzerinde önemli rol oynarlar. Bu nedenle savaşan güçlerin başarıya ulaşmaları ve kendilerine bağlanan umudu zafere dönüştürmeleri önemlidir. Bugün her şeyi elinden alınmış, bütün toplumsal değerleri parçalanmış, ulusal birlikten koparılmış ve yaşam imkanı bırakılmamış olan toplumumuzun, halkımızın da büyük acılarla ve zorluklarla verilen bu savaşta başarıya ulaşması önemlidir. O halde düşmana karşı amansız bir mücadeleyi yürütürken savaşın yöntemlerinden biri olan yanıltmayı, hileyi mutlak anlamda geliştirmemiz (teknik ve nicelik olarak) gerekir. Çünkü karşımızdaki güç bizden oldukça güçlü ve acımasızdır.

Silahlı mücadele tarihimizde oldukça büyük savaşlar verilmesine rağmen savaşın temel yasalarından biri olan hileyi yeterince uygulayamadık. Elbette ki, bu yöntemi kullanmak, düşmanı iyi tanımak ve kendi savaşan güçlerini bu doğrultuda düzenlemekten geçer. Düşmanımızın teknik ve nicelik olarak bizden güçlü olduğunu belirtmiştik. O halde bu savaşı başarıya nasıl ulaştırabiliriz?

Başarıya ulaşmanın temel yollarından biri gerilla savaşımını yetkince uygulamaktan geçer. Gerillanın temel ilkesi olan ***"hem her yerdedir, hem hiçbir yerdedir"*** anlayışını doğru tarzda uygulamak ve kendi gücünün sınırlarını açığa vurmamaktır. Düşman gücü bilinmektedir ve açıktır. Ama bizim öylesi bir durumumuz yoktur. Durum böyleyken bu kuralın bizde aşınması, birliklerimizin düşman denetimi altına girmesine, açık çalışma ve hareket tarzlarından dolayı imhayla karşı karşıya gelinmesine yol açmıştır.

Bu genel belirlemeler sonrasında savaş pratiğimizde yaşananlara bakalım. Hilenin temel ilkesi ***"güçlüyken zayıf görünme"*** olduğu halde bizde gücün bütün sırları olduğu gibi yansımıştır. Ülkenin hemen her yerinde "birimimiz düşman denetimi altına girdiği için darbe yedi" veya "eylem hazırlığı içindeyken düşman baskınına uğradık" şeklinde haberler veriliyor. Bunun nedeni bizim bilinmemizdir, açık hareket etmemizdir. Çünkü biz hiçbir zaman düşmanımızı yanıltmadık; hareket tarzımızın açık oluşu ve açık üslenme, düşmana büyük imkanlar sunmuştur. Herhangi bir yerde taktik olarak açık üslenme yapılıp, farklı bir yerde yeraltı sistemini geliştirseydik, düşmanın buraya yönelimi ve boş çıkması sonucunda hem askerinin morali bozulur, hem de onun zaman kaybına neden olurdu. Bu durum düşman içinde büyük bir korkuyu yol açardı. Çünkü savunma tedbirlerimizi, sayımızı, niteliğimizi bilmediği için temkinli yaklaşırdı. Bu durumun psikolojisi bile zaman kaybına yol açar. Geçmişte "Apocular saldırdı" denildi mi, yer yerinden oynardı. Nedeni düşmanın bizi yeterince tanımamasındandı. Düşman tanısa bile ayrıntıları bilmediği için, güçlerimizle girdiği savaşta uzak durmaya çalışırdı.

Savaşmadan Savaşı Kazanmak

Bizim için belki de en çok "savaşı savaşmadan kazanma" ilkesi önemlidir. Çünkü bizim savaşta kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Düşman uyguladığı özel savaş yöntemleri ve vahşice uygulamalarla halkımızı ülkemizden koparmış, bırakalım toplumu, kişiliği atomlara kadar dağıtmıştır. O halde bize gerekli olan savaşta taktik ustalık kadar kurnazlık, yok etmek kadar var olanı korumaktır. Bunu yaparken, düşmanla amansız bir savaşımı sürdürürken, savaş sanatının inceliklerini uygulamak esas olmalıdır. Bir yandan işbirlikçi-ajan yapıya karşı savaşım, diğer yandan bunlardan arta kalan kaynakları savaşın gelişimi için kullanmaktır...

Savaş alanları ölüm meydanlarıdır. Ve bu meydanda elbette ki kayıplar kimi zaman kaçınılmaz olur. Ancak her kaybı da "savaştır, doğaldır" şeklinde karşılamak doğru bir tutum değildir. O halde savaşta kayıpların önüne geçmek veya kayıpları en asgariye indirmek istiyorsak, savaş sanatının inceliklerini uygulamalıyız. Kaldı ki, geçmiş savaş pratiğimize baktığımızda yaşadığımız kayıplar, kesinlikle düşmanın çok başarılı olmasından dolayı değildir. Temel eksiklik bizlerin savaşa dar, dogmatik, plansız ve öngörüsüz yaklaşmamızdan kaynaklanmaktadır. Yani bir yandan savaşı yürütürken, diğer yandan yaşam olanaklarını yaratmadık. Halbuki vereceğimiz temel savaş bu noktada olmak zorundadır. Yani savaş yaşamla, yaşamın korunmasıyla kazanılır. Eğer biz bunu geliştiremezsek, düşmanın ülkemiz üzerinde uygulamış olduğu yok etme ve parçalama taktiğine katkıda bulunmuş oluruz. Savaş ancak, koşullar başka türlü yaşamayı imkansız kılınca gerçekleştiğine göre, savaşmadan savaşı nasıl kazanabiliriz?

En önemlisi, ülkemizin toplumsal kaynaklarını en az tüketerek savaşı südürmeliyiz, ki bu da savaşı geniş bir sahaya yaymakla mümkündür. Yani mücadeleyi yalnız Kürdistan üzerinde değil, aynı zamanda Türkiye sahasının içlerine yayarak, hem burada ezilen halk kesimini savaşımın içine çekmek, hem de bu alanın toplumsal kaynaklarından yararlanmaktır. Düşman toplumsal kaynakları, güç desteği, yeni savaşçı katılımı, moral desteği, ekonomik kaynaklar olarak bize hizmet edebilir; düşmanın ulaşım, haberleşme yolları, enerji hatları darbelenerek manevi açıdan parçalanmışlığı sağlanır. Diğer bir önemli nokta ise, savaş esnasında elimize geçen maddi ve manevi değerleri koruyarak savaşın hizmetine sunmaktır. Birçok alanda kazandığımız mevzileri yanlış yaklaşım ve hor tüketim anlayışından dolayı elimizden kaçırdık ve neredeyse karşımıza aldık.

Ülkemiz her zaman büyük savaşların merkezi olmuş ve talana uğramıştır. Mevcut durumda düşman her gün ormanlarımızı, köylerimizi, tarlalarımızı, en önemlisi de insanlarımızı yakıp vahşice parçalamaktadır. Düşmanın politikası ve uygulamaları bunlardır ve bunu sürekli yapıyor. Ülkemizin güzelliklerini korumakla yükümlü olanların bizler de, yeni yaşam olanaklarını yaratırken; elbette ki cezalandırılması, vurulması ve atılması gerekeni atarız, ancak korunması ve yaşatılması gerekeni de geliştirmek gerekir. Örneğin koruculara yönelirken hep onları karşımıza aldık ve onlara katı bir kör savaşımı yürüttük. Ama daha uygun bir politika ve yaklaşımla o kesimi mücadele için kullanabilir ve silahımızı, cephanemizi, lojistiğimizi onlardan temin edebilirdik. Hâlâ birçok alanımızda bu yaklaşım tutturulamadığı için, var olan değerler tüketilmektedir.

Bu ilkenin başarılmasının temelinde düşmanı iyi izlemek, takip etmek, denetim altında bulundurmak ve ona göre taktik değerlendirmeyi yapıp nerede ne kadar geri çekilme, nerede nasıl saldırı, nerede nasıl pusu vb. uygulamaları, planlamaları yaşama geçirmek esasları bulunmaktadır. Bunun için istihbarata büyük önem vermek gerekiyor. İstihbarat sadece kitleden değil, aynı zamanda düşman muhaberesinden de öğrenilebilir.

Hem kendini hem de karşısındakini tanıyan asla tehlikeye düşmez; kendisini tanıyan, ama karşısındakini tanımayanın kazanma şansı yarı yarıyadır. Ne kendisini, ne de karşısındakini tanımayanın kazanma şansı yoktur. Kaybetmeye mahkumdur.

> “Hem kendini hem de karşısındakini tanıyan asla tehlikeye düşmez; kendisini tanıyan, ama karşısındakini tanımayanın kazanma şansı yarı yarıyadır. Ne kendisini, ne de karşısındakini tanımayanın kazanma şansı yoktur. Kaybetmeye mahkumdur.”

Düşman bilindiği için, onun yaptığı yığınaklardan, güç toplamından ve hareketliliğinden nasıl bir planlama içerisinde olduğunu çıkarabiliriz. O halde düşmanın bu hazırlıklarını boşa çıkarıp, hem maddi hem de manevi yönden düşmana güç kaybettirilebilir. Buna göre bir planlamayla düşmanı pusular, yanıltma taktikleriyle anlayabiliriz. Ama hâlâ birçok yerde düşmanın aylarca hazırlığı oluyor, ama birliğimiz burnunun dibindeki bu düşman çalışmasını değerlendiremiyor, takip etmiyor ve sonunda darbe yiyor. İşte bu durum büyük imhalara yol açmaktadır.

Bir diğer yaklaşım da güçlerin hazırlığını önceden yapmaktır. Gücümüzün konumladığı arazi üzerinde koordineli ve sistemli yerleşim, düşmanın üzerimize gelmesini zorlaştırır. Nitekim düşman bizim hazırlıklı ve planlı olduğumuz yerlerde kesinlikle değil başarı, kendisinde harekete geçme cesareti bile görmemiştir. Ancak gafil olan, dağınık ve denetimi altındaki güçlerimize kayıplar verdirmiştir.

Savaşmadan savaşı kazanmaktan söz ediyoruz, ancak günümüzde keyfi ve düz yaklaşımlardan dolayı savaştığımız, zorluklara katlandığımız halde kaybediyoruz. Bu nasıl oluyor? Bazen işte “bana söylediği için gittim, yaptım” diyor ve kaybediyoruz. Bir savaşçı ve komutan, şartlar ne olursa olsun savaş-eylem değerlendirmesini önceden mutlaka yapmalı ve eylemini buna göre gerçekleştirmelidir. Bu nedenle eğer savaş yasaları başarıyı, zaferi göstermiyorsa; savaş emri verilse dahi savaşmamak gerekir. Bu durum hem kayıpların önüne geçer, hem de çok değerli olan insan yaşamına keyfi yaklaşımı sınırlar.

> “Savaşlarda, askeri harekatlarda ve eylemlerde araziyi bilmek, onun yükseltilerini, derinliklerini, bitki örtüsünün şeklini bilmek oldukça önemlidir. Savaşta araziyi bilmek, kullanmak başarının yarısıdır. Arazi bilindiği oranda güçlü planlamalar, taktikler geliştirilir. Arazi tanındığın oranda güçlerinin başarı oranı yükselir, düşmanı yıpratma ve yol alma kolaylığı artar.”

Galip bir ordu önce kazanır, sonra savaşır; mağluplar ise önce savaşır, sonra kazanmaya gayret eder. Nitekim savaşı önceden kazananlar, kazanacaklarından emin oldukları yere geçerler ve çoktan yitirmiş kimseleri yenerler.

Savaşlarda, askeri harekatlarda ve eylemlerde araziyi bilmek, onun yükseltilerini, derinliklerini, bitki örtüsünün şeklini bilmek oldukça önemlidir. Savaşta araziyi bilmek, kullanmak başarının yarısıdır. Arazi bilindiği oranda güçlü planlamalar, taktikler geliştirilir. Araziyi tanıdığın oranda güçlerinin başarı oranı yükselir, düşmanı yıpratma ve yol alma kolaylığı artar. Gerektiğinde araziyi savunulur, ihtiyaç olmadığında bırakılabilir. Geçmişte bütün ünlü komutanlar önce araziyi tanıyarak savaş hazırlıklarına girişmişlerdir. Ve üslenmelerini hep arazinin en stratejik, ulaşılamaz yerlerinde yapmışlardır. Türkler herhangi bir ülkeye saldırmadan önce ilkin akıncılarla saldıracakları ülkenin içlerine girip onlara darbeler vururken, bir yandan da ülkenin arazisine hakim olma hazırlıklarını yapmışlardır.

Yıllardır aynı coğrafya üzerinde savaş vermekteyiz. Fakat araziyi tanımamaktan dolayı yapılmayan hazırlıklar, üslenmeler, boşa geçirilen zaman, imhalarla karşı karşıya kalmamamıza yol açmıştır. Hâlâ birçok eyalet ve bölgemizde savaşçı ve komutamız araziyi yeterince tanımamaktadır. Tanımadığı için de gittiği eylemlerde tam hedefine ulaşmak üzereyken hedefini şaşırır, kaybolur veya girdiği çarpışmadan sonra araziyi tanımadığı için alandan uzaklaşmaz, hemen çarpışma yerini yakınında kalır ve imha olur! Bu ve buna benzer örnekleri savaş pratiğimizde yoğunca görmekteyiz.

Kürdistan doğası gerilla savaşı için bulunmaz bir arazidir. Tarih boyunca birçok uygarlığı korumuş ve ona yaşam kaynağı olmuştur. Birçok uygarlığa yaşam kaynağı olan dağlarımız bugün bize dar gelmiş ve düşmanın işine yarar hale gelmiştir. Ve hatta toplu kayıpları bizler bu arazi parçası üzerinde veriyoruz. Bunun nedeni, üzerinde savaşlar verdiğimiz arazi parçasını doğru ele almamamız, ona göre uygun yeraltı ve yerüstü sistemlerini geliştirememememiz, üslenmeyi yaratamamamız vb. durumlardır.

O halde araziyi nasıl kullanmalıyız veya arazi nedir?

Bazı araziler fazla engebeli değildir. Kolayca geçilir, bazıları oldukça engebeli ve sarptır. Kimi arazi dik, kimisi ise geniştir. Eğer bir arazi parçası araziyi bilen güce avantaj sağlıyorsa, o araziyi çok iyi tanımak gerekir. Arazi fazla engebeli değilse ve kolayca geçilebiliyorsa, o arazinin yüksek ve yiyecek teminine uygun bölümü denetim altında bulundurulmalıdır. Bizde çok bilinip söylenmesine rağmen hangi komutanımız üslendiği alanın ayrıntılarını biliyor? Hangisi noktaya varır varmaz yüksek bir yerden genel keşfini yürütüyor? Bunlar kesinlikle yapılmıyor. Nerede su varsa, köy varsa, büyük gölgelik ağaçlar varsa üslenme nokta orasıdır. Üslenme için neresine kolayca ulaşılabiliyorsa, neresi derinse, orasıdır. Birçok alanda yaz ve kış koşulları iyi değerlendirilemediği için, korunmak amacıyla sığındığımız dağlar, hiçbir düşman gücü olmadan, çığlarla bizden kayıplara neden olmaktadır.

Yıllardır talimat olmasına rağmen, bunca yılık savaş pratiğimizde dağlarda tam anlamıyla bir üslenme yaratamadık. Daha hâlâ arazinin stratejik yerlerini, yeraltı sistemini tümden denetimimiz altına soktuğumuz ve savaşın hizmetine sunduğumuz bir yerimiz yoktur.

Savaşlarda arazilerden yararlanmak araziyi işlemekle mümkündür. Yani taktiği araziye göre oturtmak ve uygulamak önemlidir. Bunun için üzerinde bulunulan arazi parçasını her yönüyle, en ince ayrıntısına kadar tanımak, savaş yürüten bizler için zorunludur. Hâlâ birçok birliğimiz, “arazi uygun değil, o nedenle çalışma yürütemiyoruz” diyebiliyor. Yani araziyi istediği gibi bulmak ve yerleşmek istiyor. Hazır mevzisi, tüneli olan, kayaları, ormanları; engebeli, derin vadileri, büyük su pınarları olan yerler isteniyor. Savaş taktiği araziye göre belirlenmesine rağmen, kimi yerde küçük birimlerle, kimi yerde ise büyük birliklerle çalışmamızı yürütürüz. Önemli olan, üzerinde bulunduğumuz alanın arazisini tanımak ve o temelde düşünce, plan geliştirerek, çalışma yürütmektir.

İlkin düşüncede savaşı kazanmak

Savaş stratejimiz uzun süreli halk savaşımı, yani gerilladır. O halde gerillayı iyi tanımak ve gerilla savaşı uygulamak şarttır. Burada uzun uzadıya gerilla savaşımını yeniden ele alıp, ülkemiz şartlarında değerlendirmesini yapmaya gerek yoktur. Çünkü günümüze kadarki silahlı savaşımımız, Kürdistan'da savaşın ancak gerillayla kazanılabileceğini ispatlamıştır. Ve bu konuda ciltler dolusu değerlendirme ve teorik kitap yazılmıştır. Bizim bu noktada temel sorunumuz; savaşımımızda gerillanın uygulanabilmesi ve buna bağlı olarak doğru savaş tarzını yakalamaktır.

Gerillanın uygulanabilmesi sorunu savaş sanatının inceliklerini bilme ve uygulama sorunudur. Yıllardır yürüttüğümüz savaşa “halk savaşı” dedik, ancak yaklaşım ve taktiklerle halkı karşımıza aldık. “Gerilla savaşı” dedik, ancak birçok yerde henüz yeni yeni oturmaya başladığımız dönemlerde düzenli orduların hareket tarzını izledik ve 1992 Güney savaşımında görüldüğü gibi, salt bir cephe taktiği uygulayarak, yersiz kayıplarla yüz yüze geldik. Gerilla savaşımın temelinde gizlilik, hareketlilik ve taktik ustalık yatarken, hiç de gerekli olmadığı halde düşmanın tahakküm ettiği karakollara baskınlar düzenledik ve sonuçta başarısız kaldık. Aslında bizler savaşın içerisinde günlük olarak bulunmamıza rağmen, bu sorunları göremezken ve partinin bu konuda açık talimatları varken bunları neden uygulayamadık sorusunun sormamız gerekir. Elbette ki, temel sorun düşünce yoğunluğunun olmamasıdır.

Yıllardır verdiğimiz savaşta, askeri taktik alanında sorunlarımız olmasına rağmen, bu yetersizliği doğuran temel etken düşüncede savaşı kazanamamaktır. Bu nedenle savaşa kaba ve düz yaklaşım, savaşımızı istenilen düzeye getirmemiş, aksine geriletmiştir. Bundan ikibin yıl önce Sun Tzu tarafından yazılan "Çin Savaş Sanatı'nda ***“başkasını ve kendini bilirsen bir kazanır bir kaybedersin, ne kendini ne de başkasını bilirsen girdiğin her savaşta tehlikedesin"*** denilir. Günümüz Kürdistan savaşında ne kadar kendimizi, ne kadar düşmanımızı tanıyoruz? Hayır! Ne kendimizi, ne de düşmanı yeterince tanıyabiliyoruz. Bizde “düşman ordadır, gider pusu atarım, baskın yaparım, sonuç alırım”, “geleceği varsa, göreceği de vardır” mantığı kayıplara ve savaşı istenilen düzeyde yürütemememize neden olmuştur. Çünkü savaşa düz ve kaba bir yaklaşım hakimdir. Savaş sanatının incelikleri, düşünce yoğunluğu yoktur. Çünkü daha önceden gerekli tatbikat ve uygulamalar yapılmamış, güçlerin muhasebesine gidilmemiş, yani kendi hazırlık düzeyi ile düşmanınkini, kendi konumu ve düşmanınkini, kendi lojistiği ve düşmanınkini değerlendirmeden, avantaj ve dezavantajlar görülmeden atılan her adım başarısızlığa mahkumdur. O nedenle ilkin her yönüyle kendini sağlamlaştırmak; bunun için eğitim, savaşçıyla ilgilenme, tatbikat vb. gereklidir.

Komutan savaş ustası olmalı

Orduların yürütücüleri ve gelişimin yaratıcıları önderler ve komutanlardır. Mücadelemizin bugünkü aşamasında en acil ihtiyaç ve savaşın başarısı ve zafer kazanması komutana bağlıdır. Çünkü savaş fırsatları değerlendirme buna hazırlıklı olma, yaratıcılık ve taktik ustalık gerekir. Yaşadığımız savaşta en çok savaşı geri çeken ve yanılgılara götüren “komuta belasının”, yani komuta krizinin özellikleri bilinmesine rağmen, bizde neden güçlü, kudretli komutanlar çıkamıyor? Ve neden savaşın gelişmesinin önünde birer duvar gibi dikiliyor? Elbette ki, bu sorulara cevap vermek, sorunumuzun çözümünü yakalamak ve doğru tarzı harekete geçirmek önemlidir.

Bizde yaşanan en temel sorun komutanın ideolojik-politik zayıflığı ve otorite adı altında her türlü ağalık ve bastırmacılığı uygulamasıdır. Bundan dolayı savaşçıya yansıyan durum, moralsizlik ve bunalım olmaktadır. Savaşlarda ordu düzeninin, disiplinin önemi bilinmekte ve birlik ruhunun kaybedilmesinde ise kayıplar, tasfiyeler oluşmaktadır. Komutanın temel görevi, yapının ideolojik-politik olarak eğitilmesi ve savaşa hazır militanlar haline getirilmesidir. Ancak bizde yaşanan bunun tam tersi bir durumdur. Neredeyse var olan ideolojik-politik düzey çarçur edilmekte ve bunun gerekliliğine olan inançla oynama gerçekleşmektedir. Halbuki hiçbir dünya devriminde ve ordusunda bu terimlerle karşılaşmadık. Kürdün geriliği ve kişilik yapısı savaşımımızda bu sonuçları doğurmuştur.

Silahlı mücadele, sınıf savaşımının ve ulusal savaşımın en kesin biçimidir. Özelliği kanlı bir mücadele olmasındandır. Yenilginin ve zaferin gidişatını savaşın sonuçları belirliyor. Bunun için savaşta tutucu olan bir ordu komutanı, yenilgiyi ve yıkımı baştan kabul etmiş demektir. Savaşta yaratıcı, çözümleyici ve savaşın gidişatına hakim olamayan bir komutan yenilir ve temsil ettiği gücün imhasına neden olur. Savaşın genel yasalarına bağlı olarak yenilgi ve zaferde savaşa katılmak ve yönetmekte, komutanın bilinçli çabası belirleyici rol oynar.

Savaş ortamı, koşulların hızla değişebileceği bir ortamdır. O halde komutan hızla değişen ve gelişen bir kişiliğe sahip olmasını, koşullara bağlı olarak taktik değiştirmesini, yeni savaş düzeni içine girebilmesini, güçleri buna göre mevzilendirmesini bilmek zorundadır. Aynı biçimde komutan, koşulları kendi örgütsel düzenine göre, kendi lehine çevirmesini de bilendir. Ve bu konuda savaş ustası olmak zorundadır.

Ulus olarak topyekün bir seferberlik ve ulusal kurtuluş savaşına kalktığımız bir süreçten geçmekteyiz. Bu savaş bütün ulusal varlığımız ve geleceğimiz üzerinde belirleyici bir rol oynayacaktır. Savaşsız günlük yaşamın bile Kürdistan'da mümkün olmadığı biliniyor. O halde günümüzde savaş ve ordu gerçeğinde komutanların rolü nedir? Veya komutanlar nasıl olmalıdır? Nasıl savaşmalıdırlar? Yaşam ve savaş tarzlarıyla ne gibi özelliklere sahip olmalıdırlar? Bütün bunlar önümüzde duran ve bizden en doğru devrimci yanıtı bekleyen sorulardır. Basit sıradan görevlerle yetinme döneme cevap veren tarzla militanlık olmaz. Eski tarz ve kişilikte ısrar etmenin ne anlama geldiği, ne olumsuzluklara yol açtığını Parti Önderliği şöyle değerlendirmektedir: *“Militanların,* sıradan ne söylenirse onu yaparım *biçiminde bir askerlik anlayışı değil, bunun asla yeterli olamayacağını bilerek hep kapsamlı planların ve bunun uygulama sorumluluğunu üstüne alarak, bunun görev ve yetkilerini taşıyabilecek komuta özelliklerine mutlaka ulaşması gerektiğini söylüyoruz. Geçmişin bu konudaki nemelazımcılığı* ‘ben sadece silah patlatırım, ayda birkaç eylem yaparım ve dilediğim gibi hareket ederim’ *anlayışı kesinlikle kabul edilemeyeceği gibi, bir savaş suçu olarak görülmek durumundadır. Bahsedilen özellikler düzensizliktir. Plansızlıktır ve gerçekten, bırakalım savaşın geliştirilmesi, genelde devrimci bir faaliyet geliştirilmesinin önünde bile bir engeldir. Bu tip yaşam başa bela olan bir yaşamdır. Devrimci faaliyeti engelleyen, köstekleyen bir yaşamdır.”*

Dönem geçmişin pasif, edilgen, büyük hedeflere göz dikmeyen devrimciliğin dönemi değildir. Elbette ki habire hazırlık da değildir. Hazırlıklar sürekli ve örgütleme her zaman olacaktır. Ama militanın öyle görevleri vardır ki, bunlar fırtına gibi esmeyi gerektiren görevlerdir. Kapsamlı ve yeterli, halka hakim olmayı, halkı ayağa kaldırmayı ve uygun örgütleme, eylemlerle düşmanın üzerine saldırmayı gerekli kılan bir devrimciliktir bu. Bir önderlik, kısacası öncü devrimciliktir. Düşman her türlü çabasını mücadelemizi durdurmak için sarfederken, militanların fırtına gibi esmemesi düşünülemez. Kaldı ki hiçbir halkın sahip olmadığı ve yine hiçbir örgütün de sahip olmadığı imkanlara sahibiz. Partimiz ve Parti Önderliğimiz her türlü gelişme olanağını, yetkinleştirmemiz ve komutanlaşmamız için bize sunmaktadır.

Artık gelinen aşamada Kürdistan'da komutan, kesinlikle fetheden insan olmak zorundadır. Bu niteliklere sahip olmayan biri, komutan değildir. Gerçek bir komutan kendi önüne her zaman açık hedefler koyar. Hedeflerini belirledikten sonra, bunları ne kadarlık bir güçle etkisizleştireceğini saptar. Güçlerini buna göre örgütlendirerek, hedefleri üzerine yürür ve dağıtır. Güçleri az geliyorsa takviye eder, her gün yeni bir alanı savaşa açar, yeni güçleri bulur ve eğitir. Bunlarla savaşı daha da büyütür. Alanı düşmandan temizler, halktan gaspedilmiş olanı yeniden halka kazandırır.

> "Gücümüzün konumladığı arazi üzerinde koordineli ve sistemli yerleşim, düşmanın üzerimize gelmesini zorlaştırır. Nitekim düşman bizim hazırlıklı ve planlı olduğumuz yerlerde kesinlikle değil başarı, kendisinde harekete geçme cesareti bile görmemiştir. Ancak gafil olan, dağınık ve denetimi altındaki güçlerimize kayıplar verdirmiştir."

Bir de savaş içerisinde komutan ile savaşçı arasındaki ilişkinin büyük önemi vardır. Bütün ordularda bu ilişkinin birçok birliği ayakta tuttuğunu görmek mümkündür. Savaşçıyla sürekli ilgilenen komutanın savaştan başarısız çıkması düşünülemez. Geçmiş ülke pratiğimizde en çok yerine getirilmeyen görevlerden biri de komutan ve savaşçı arasında doğru bir ilişkinin geliştirilmemesidir. Saflara katılan çok sayıda savaşçıya savaştırılmamış, ya da gerekli ilgi gösterilmemiş ve bunun sonucu olarak birçok savaşçı kaçırtılmıştır. Birçok alanda savaşçıya sadece ekmeksu temin eden gözüyle bakılmıştır. Herhangi bir eğitim verilmeden çok şey beklenmiş ve bu da gerçekleştirilmeyince bağırılıp-çağırılmış, savaşçının morali kırılmış, mücadele azmi köreltilmiştir. Savaşçılar iyi savaştırılmadığından, iyi yönetilmediğinden düşman bundan yararlanmış ve adeta bunu çeteciliğin temeli haline getirmiştir. Yani bizim savaştıramadığımız insanları düşman bize karşı savaştırabilmiştir. Bunun tek sorumlusu yetmez yöneticilik ve komutanlıktır. Savaşın büyümesi, militanın büyümesiyle iç içedir. Fakat geçmiş mücadele sürecimizde savaşın ve mücadelenin büyüklüğüne göre militan, komutan adeta cüce kalmıştır. Birçok militan savaştaki öncü rolünden ziyade sıradan bir konuma düşmüştür. Elbette ki, bu durum gelişmekte olan savaşın önünde önemli bir handikap olmuştur.

Savaşın sorunlarına cevap verebilecek düzeyde kapsamlılaşmayan ve sıradan görevlerle yetinen anlayışı Parti Önderliğimiz mahkum ederek şöyle demektedir: *"Yüreklerini verseler ordu kurarlar ve kurmalıdırlar. Bir bölgeyi değil, bütün ülkeyi örgütlemeye götürebilirler, götürmelidirler. Bilinçleri de yeterlidir. Bu konuda artık solukları da geniştir. En iyi alanlara yerleştirilmişlerdir. Peki ne diye hâlâ yetersizlik teorileriyle çeşitli tasfiyeci anlayışlarla, bu arkadaşlar olumsuz bir duruma düşebiliyorlar? Kimi* 'ben yalnız asker olabilirim, bir sempatizan gibi savaşırım' *diyor. Bu büyük bir utanmazlıktır. On yıldır parti içinde her türlü gelişmeyi yaşayacaksın, sonra da kalkıp* 'küçük bir askerim' *diyeceksin. Bu askerler gidip Türk ordusunda askerlik yapmalıdırlar.* ***PKK'de askerlik yoktur. Militanlık vardır.*** *PKK'de örgütsel, eylemsel, ideolojik ve politik militanlık yapılır. Tersi en dar çizgi ve görülmemiş bir tasfiyeciliktir. Ne askerliğidir bu?"* Parti Önderliği'nin mahkum ettiği sıradan askerliği, parti militanı olarak bizlerin de kişiliklerimizde mahkum etmemiz gerektiği açıktır. "Küçük asker" olmayı mahkum etmemiz de, ancak ve ancak komutanlaşmakla mümkündür.

Bir de savaşçıyı savaşta tutabilmenin yolu, ona gerekli ilgi, desteği göstermekten geçer. Eğer komutanlık yüksek bir yaşam ve komutan da yaşamı yaratan insan ise, yaşamın en üst biçimini kendi birliği içinde ve ilkin kendi şahsında yaratmalıdır. Öyle bir yaşam ki, bütün toplumda gerillayı bir ilgi merkezi haline getirebilecek düzeyde bir yaşam olmalıdır.

Bütün kuralları hayata geçirmekte komutanın rolü belirleyicidir. O halde komutan tek tek savaşçılarla ilgilenmek, eğitmek ve bütün sorunlarını çözmek ile yükümlüdür. Komutan her şeyden önce yoldaşının bir özgürlük savaşçısı olduğunu unutmamalıdır. Özgürlüğü seven komutan, savaşçıya sonsuz saygı ve sevgi gösterir. Komutanın en büyük eğitimi savaşçısına göstereceği sevgi ve saygıdır. Savaşçının en iyi eğitimi onu en iyi biçimde örgütlemekle mümkündür.

"PKK'de askerlik yoktur, militanlık vardır"

Komutan, savaşa bir sanat olarak yaklaşır. Savaşı alışılagelmiş yöntemlerle sürdürmeye çalışmak, savaşlarda bir yığın zarara yol açar. Savaş değişiklikleri ve gelişmeleri bağrında en çok taşıyan bir politik mücadeledir. Ve kendi içinde binlerce taktiği kapsar. Bu anlamda her yeni gelişme döneminde somut duruma göre bir örgüt ve mücadele biçimi geliştiremeyen bir komutan yenilmekten kurtulamaz.

Uygulamada kuyrukçu, edilgen değil, tersine kararlı ve cesaretli olmak önemlidir. Onun bu kararlılığı, kazandığının dışa vuruşudur. Düşmanın ve hedefin üstüne yürümek durumunda olan komutan, her şeyden önce PKK'nin bir askeri, komutanı olduğunu bilmek ve bunu temsil etmek zorundadır. PKK'nin militanı, komutan kişiliklerle ölçülür. Buna rağmen bir komutanın uygulama esasında ikircikliğe, kuyrukçuluğa düşmesi, onun ne derece başka bir sınıfın mensubu olduğunu gösterir. Bu noktada Parti Önderliği, *"PKK önderliği deyip geçmemek gerekiyor. PKK militanlığı deyip geçmemek gerekiyor. Herkesin bu noktada kendi haddini ve tarihi sorumluluğunu bilerek yaşaması gerekiyor. Ve hiç kimsenin kendi yetmez yöntemlerine, kendi dar ve yüzeysel anlayışlarına sevdalanmasına katarak, dağıtıcı olamaması gerektiğini vurguluyoruz. İşler gelişmez, ilerlemez, aman, dağılır ve biteriz türünde kararsız, ikircikli ve her an yenilmeyle ölçülü mantık ve ruhu tanımıyoruz. Partimizde o ruh yoktur, yabancıdır. Sömürgeci ve ortaçağ patentidir"* demektedir.

Savaşlar beraberinde büyük yıkım ve felaketler doğurabilir. Fakat savaşların bu tür sonuçları bizleri kesinlikle geriletmemelidir. Eğer düşman böylesi bir zayıflığı görürse, güçlerimize daha şiddetli yönelecektir.

Halk militanları, önderleri, öncelikle insanlık ve halkı için en yoğunlaşmış kişilik savaşımını bizzat vermek zorundadırlar. Özellikle PKK gibi bir harekette bu durum daha da can alıcıdır. Böylesi bir kişilik savaşımı olmadan, uzun vadeli Türk sömürgeciliği gibi bir düşman karşısında savaşılamaz. Zaten onun için önderlik *"geniş düşünen beyin, büyük yürek sahibi olun"* diyor. Yoksa Kürdistan'da başka hiçbir şey kazanmamızı sağlayamaz. Ve savaşımımız bunu defalarca kanıtlamıştır.

Bugün Kürdistan'da mevcut savaşımızın istenilen düzeyde olmamasının en belirleyici nedeni, güçlü kişiliklerin olmaması ve bu konuda militanların yeterince emek sahibi olmamaları ve kendilerini yormamalarıdır.

Pratiklerimiz ortadadır ve bunu hiç kimse inkar edemez. Sınırlı bazı adımlar atıldıktan sonra mevcut pratiği yeterli görme, gözünü büyük hedeflere dikmeme durumu söz konusudur. Bu konuda yaşanan tam anlamıyla bir rehavet ve doyma olayıdır. Elbette ki, bu da aşırı bireysellikten kaynaklanmaktadır. Takım veya bölük komutanı olunuyor ve bu noktadan sonra kendini yeterli görüyor, adeta sırtüstü yatılıyor. İşte burada halk ve parti için çalışma yoktur veya yetersizdir. Bu konumda izleyen bir kişilik sonuç itibariyle devrim için değil, bireysel çıkarları için devrim saflarındadır.

> "Komutan, savaşa bir sanat olarak yaklaşır. Savaşı alışılagelmiş yöntemlerle sürdürmeye çalışmak, savaşlarda bir yığın zarara yol açar. Savaş değişiklikleri ve gelişmeleri bağrında en çok taşıyan bir politik mücadeledir. Ve kendi içinde binlerce taktiği kapsar."

Şimdi böylesi bir kişilik belli bir düzeye geldikten sonra savaşı da, kendisini de son derece yeterli görüyor. Çünkü istediği düzeye gelmiştir, yani doymuştur. Kurumu da tekeline almış ve savaşı böyle geliştiriyor. Kesinikle bu yaklaşım düşman yaklaşımından kurtulmamaktır. PKK saflarında bulunan bir halk militanı böylesi pratiklere girmez, bu tutumları sergilemez. Şimdiye kadar her ne kadar halkın militanlarıyız diyorsak da, bu durumun çok uzağında hareket ettiğimiz mevcut pratiklerden ortaya çıkmaktadır. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi *"ucuz, cüce kişiliklerden kurtulmak"* gerekiyor. Bu kişilikler düşman karşısında yirmidört saat yaşayamadığı gibi, sonları imhadır.

Aslında bunlar bilinmeyen hususlar değildir. Bütün militanlar, komutanlar biliyor, ama pratik uygulama oldu mu, herkes "dediğim dedik, öttürdüğüm düdük" deyip kendini uyguluyor ve bir kez daha gafleti yaşıyor. Sonuçta kaybeden yüce değerler, halk ve parti olmaktadır.

Gelinen aşamada, güçlü komutanlar, savaşı yürütecek, geliştirecek kişilikler çok acil bir şeklide kendini döneme dayatıyor. Zaten kimsenin artık kendisini uygulaması, dayatması vb. tutumlar içine girmesi için zemin de kalmamıştır. Evet, düşman karşısında güçlü savaş komutanları gerekiyor. Bu durum her gün mertek gibi gözümüze battığı halde, neden bir türlü komutanlığın, savaşçılığın gereklerini yerine getirmiyoruz?

Geçenlerde okulda "partiye doğru katılım dersi" üzerinde tartışıldı ve neden doğru katılım sağlanılmıyor sorusu kendini arkadaşlara dayattı. Ve nedeni değindiğimiz gibi, istek meselesidir. Yani şimdi birey düşünüyor: Ben tamamıyla partiye katılsam bütün eski sınıf, toplum özellik ve alışkanlıklarını üzerimden atmalıyım. Ve partiye katılırsam artık tam bir militan özelliklerini ve görevlerini yerine getirmeliyim. Elbette bu da büyük bir kişilik ister. Parti Önderliği *"Aslında mevcut kişilikle bir şeylerin kurtarılması imkansızdır. Bu tarzla bir çorba bile kurtarılamaz, ancak büyük olmayı, güçlü olmayı da bilmek gerekir"* demektedir.

Parti Önderliği, ders çıkartılması gereken canlı bir tarihtir.

Şimdi belki birçoğumuzun dikkatini çekmiştir. Önderliğin çocukluk hikayesi ve annesiyle savaşımı, Cımo ve Mıho'yla kavgaları, oyunları vb. öyküdür deyip geçmemek gerekiyor. Bunlar tarihe ve savaşa damgasını vurmuştur. Kim annesiyle böyle anlamlı kavgalara girişmiştir? Kim daha o yaşta mevcut yaşamı dıştalamış, öyle erkek olmaya karşı koymuş ve yine o yaşta doğaya, dağa sarılmıştır? İçimizde bunu yapan yoktur. Hepimiz kuzu kuzu büyütülmüş; toplumun, ailenin istediği çocuklar olmuşuz. Bu büyütülme tarzı savaşımıza da yansımıştır.

Zaten bunları yaşamadığımız için bu vehameti, gafleti yaşıyoruz. Ama bu böyledir diye kendimizi kararsız, umutsuz kılmamak gerekiyor. Önderlik bizim için başlı başına kazanmanın, başarmanın, zaferin, dilidir.

Bütün bu hususlar bir halk savaşını geliştirmek için önemli hususlardır. Zaten bunlar dikkate alınmadığı oranda doğru bir savaş geliştirilemez ve bizim pratik gerçeğimiz de böyle olmuştur. Şimdi savaşın birçok tanımı; bunun paralelinde komutanın, öncünün birçok tanımı yapılmış ve yapılıyor. Her kişilik kendi çocukluk ve yaşam tarzını ele almalıdır. Bu erdemlere ulaşmak için gereklidir. Onun için derler ki *"geçmişini irdelemeyen geleceğini göremez";* geçmişini irdelemek, doğru ders çıkartılarak olmalıdır. Bizde bu yaklaşım zayıftır. Ya hep geçmişte boğuluyoruz, ya da geçmişi görmeden geleceğe yöneliyoruz. Bu da çoğu zaman yanılgılı olmuştur. Önderlik çocukluk hikayesini niye açma gereği duyuyor? Evet, herkes birçok kez bu soruyu kendine sormalıdır! Ve cevabını vermelidir: Bu, bizim kendimizi göremeyişimizden, anlatılanları anlamadığımızdan dolayıdır.

Bütün bu konular çok kez açılmalı ve özümsenmeli ki, güçlü kişilikler ortaya çıksın. Onun için tekrar açma gereği duyuyoruz. Birçoğumuz bunu araştırma, inceleme gereği duymuyoruz ve bildiklerimizi yeterli görüyoruz. Halbuki ne kadar zayıf olduğumuzu sürekli ortaya koyuyoruz. İyi niyetliyiz, fedakarız, ancak böyle bir düşmana karşı böylesi bir savaşta bu durum çok sınırlı bazı şeyleri belki kurtarır, ama zaferi asla kurtaramaz!

Kürdistan'daki savaşı ele aldığımızda görüyorsunuz ki, doğru bir taktik uygulama yoktur, güçlü bir eylem çıkarmak yoktur. Komutanın özelliği, olan eğitme, örgütleme, denetleme savaşı geliştirme, bizim komuta tarzımızla yarı yarıyadır.

Bir taktik geliştirdik mi, "tamam en iyi savaşı biz yürüttük" diyoruz. Ve bir eylem ile bütün değerlerin üzerine oturuyoruz. Yaşam konusunda birçoğumuz yüzeyseliz ve örgütleme yapamıyoruz, ki Önderliğin en çok önem verdiği bir durumdur. Yaşanan boşluklardan dolayı birçok alanımızda parti yaşamı zedelenmiştir ve bunlar varken hâlâ "biz iyi komutanlarız, savaşçılarız" diyoruz. Kendimize sevdalanıyoruz. Yaptıklarımıza çabuk bayılıyoruz, onun içindir ki iyi yapılanlar bizim, kötü olanlar başkasınındır. Oysa bu çok acı bir durumdur.

Her şeyden önce kendimizi yoklamamız gereklidir; biraz kendimize dürüst yaklaşırsak, birçok sorunun cevabını bulabiliriz. Savaşı, savaşmadan önce kazanmak mutlak uygulamamız gereken tarz olmalıdır, yoksa babadan, dededen kalan savaş tarzlarıyla bir köy bile kurtarılamaz.

“Yok ettik, bitiriyoruz” dedikleri noktada
KURŞUN SIKMADAN BÜYÜK SAVAŞLAR KAZANDIK”

Gazeteci Mehmet Aktaş'ın MED-TV adına Başkan APO ile yaptığı röportaj

“Benim için ölüm çoktan ölmüştür. 'Ölüm' diye bir sorunum yok. Sizler için, halk için, PKK’liler için, yurtseverler için ölümün bir anlamı olabilir. Ben, ölümü kendi kişiliğimde, kendi yaşam gerçeğimde yüzbin defa öldürttüm.”

Baştarafı 24. sayfada

Bunun yanında en kolay kazanılacak birçok savaşı da Kürt gerçekliğinde büyük anlamsızlık, bana göre zırdelilik nedeniyle kaybettik. Böyle oldukça çelişkili bir halk savaşçılığını yaşıyoruz. Bu konuda kendimi oldukça ustalaşmış ve yoğunlaşmış hissediyorum.

Aslında savaş PKK’de anlattığınız biçimde yürümüyor. Bunu bir eleştiri olarak getirmek istiyorum, aydınlara, yazarlara. Bana göre onlar hâlâ PKK’deki savaşın doğasını yeterince anlamıyorlar. Bazı aydınlar, örneğin büyük saygı duyduğumuz bilim adamı İsmail Beşikçi beynini bu işe vermek istiyor, hiçbir önyargı taşımadan. Ama bana göre biraz daha kuşakları yakınen tanısaydı, gerçekleri daha iyi yazabilme gücünü gösterebilirdi. Onun dışında bizde savaşı en yoğunluğuyla yaşayanlar dahi fazla farkedemiyorlar, bu savaşın kayıp ve kazanma nedenlerini, yürüyüş tarzını, temposunu, uslüp-hitap özelliğini bile anlayan yok.

- Bunu aydınlar için mi söylüyorsunuz?

- Hayır, içimizdeki militanlar için de bu geçerli. Aydınlar daha fazla geriden bakıyorlar. Belki bundan sonra biraz daha anlama seviyeleri yükselebilir. Fakat yapımız içinde, özellikle komuta düzeyimiz, militan düzeyimiz, bu konuda daha da büyük bir sığlığı yaşıyor. Bilse de dile getiremiyor, hitaba dökemiyor, tarza dönüştüremiyor. Ama buna rağmen kendi tarzımla insanları (ki, buna, bize en karşı çıkanlar da dahil) savaştırmak benim için hiç sorun değil. Hatta karşı-devrim cehpesinin kuvvetlerini kullanmak benim için hiç sorun değil. Tek başıma da Türk genelkurmayına birçok hata yaptırarak, bu savaşı geliştirmek benim için hiç sorun değil.

Benim için tek ihtiyaç duyulacak şey nefes alış-veriştir, bunun dışında her şey başarıdır. Bu konuda mükkemmel bir tarzı yaklamam söz konusu, geriletilebileceğimi hiç sanmıyorum.

ERBAKAN BANA TEŞEKKÜR ETMELİ

- Yeni bir hükümet kuruldu. Bu hükümete nasıl bir rol veriyorsunuz. Özellikle Erbakan’ın bu dönemde, özel savaş kurmayları tarafından öne çıkartılması neyin işaretidir? Neden Refah ve Doğru Yol hükümeti? Bu konuda yorumunuz ne olabilir?

- İlan edilişinin üstünden oniki saat geçti, çok yeni. Ama buna rağmen iddialı konuştunuz. Genelkurmayın ortaya çıkardığı veya Milli Güvenlik Konseyi’nin yeni bir hükümet denemesi, dediniz. Umarım değerlendirmeniz doğrudur. Eğer böyleyse, ki gelişmeleri belki biraz daha izleyebilseydik, doğruya yakın konuşabilirdik. Ama Türkiye’deki hükümetler deneyimini biz de çok iyi tanıdığımız için, genelkurmayın gölgesini görmemek mümkün değil. Bir hile hükümeti olduğu ortaya çıkıyor. Özel savaşın yeni bir hile hükümeti. Ama niçin bu hile hükümeti? Daha düne kadar bunu sistem içine sokmamak için bu kadar direnen genelkurmay, neden birdenbire çark etti? Bu hangi hilenin savaş kurnazlığının sonucudur? Bunu düşünmüyor değiliz?

Benim son dönemlerde dikkat ederseniz, Ortadoğu’daki olası bir bolklaşmadan bahsetme durumum vardı. Özellikle Türkiye ve İsrail’in geliştirdiği o askeri-stratejik anlaşma ve yine son dönemlerde gelişen Arap zirvesi, genelkurmayın düşüncesinde bazı değişikliklere yol açmış olabilir. Unutmayın ki, genelkurmay genelde benim yaptığım değerlendirmeleri esas alarak taktik geliştiriyor. Ben bir şeye ne kadar saldırıyorsam onu kendisi için hükümet yapıyor, öyle meclis oluşturuyor, öyle partiler geliştiriyor... Şimdi de benzer bir durumla karşı karşıyayız. Ben “bu kadınla, bu Erbakan izdivaç yapmamalı” veya “Erbakan bilmem ne yapmamalı” dediğimden çok kısa bir süre sonra koalisyon oluşturdular. Erbakan, bu anlamda bana teşekkür etmeli. Amacı şu olabilir: Sanırım aleyhlerine dönen Arap kamuoyunun ve kısmen de İran’ı, Erbakan silahıyla nötralize etmek.

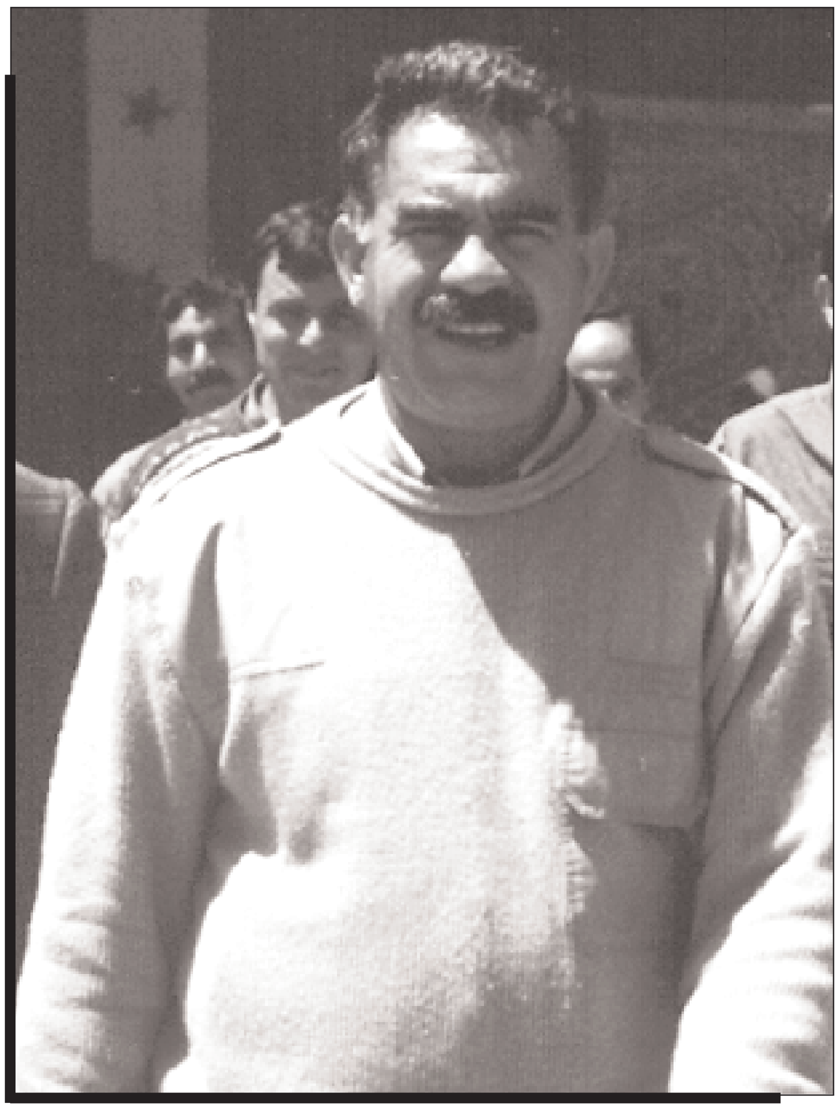

- Erbakan ikna edici olabilir mi? Arap dünyasında ne kadar ciddiye alınır?

- Burada dikkat edilirse, Tansu Çiller, halis-muhlis bir Amerikan yetiştirmesi ve dayatmasıdır. Erbakan da ağırlıklı olarak Suudi kaynaklı bir dayatma.

Dikkat edersek, Suudi’deki bombalama olayı ardından gelişen bir anti-Amerikancılık var. Bunun da bu oluşum üzerinde etkisi olabilir. Yani Refah’ı ılımlı ve Suudi benzeri bir çizgiye getirmek ve daha fazla Amerika’ya bağlamak. Her ne kadar laiklik meselesinde Çiller ile Erbakan çok uzakmış gibi ve birkaç ay öncesinde de, “kesinlikle bir araya gelmeyiz, büyük tehlikedir. Ben göğsümü bu tehlikeye siper ederim” dediyse de, şimdi kol kola girdiler. Bu, Amerikasız gerçekleşen bir olay değildir.

Mısır zirvesinde, benzer bir şekilde Araplar bir araya getirilip, Suriye’yi de içine çekip, sözde “terör” aleyhine, Filistin’deki, Kürdistan’daki ve yine Libya, İran gibi ülkeleri de hedefleyen bir taktik geliştirilmeye çalışıldı. Bunu da yanına çekerek ileri bir adım atmak istiyorlardı. Bu gerçekleşmedi, tersine çevrildi. Şimdi sanırım Amerika, Erbakan ile bunu denemek isteyecektir. Acaba biraz daha (Suudi, hatta Mısır, kısmen Suriye’ye doğru bir yaklaşım gösterdiler), bunların Suriye’ye yakınlaşmasını engellemek, hatta Suriye’yi bunlarla birlikte biraz daha kendi etki alanına çekmek için Erbakan’ı devreye sokmuş olabilirler. Hatta Amerika, buna onay vermiş olabilir. Şimdi sonuç verip vermemesi, önümüzdeki günlerdeki gelişmelere bağlıdır.

Erbakan, Arap alemi üzerinde biraz çalışacak. Suriye’ye gelip gidecek. Bu sefer son dönemlerde, o Çiller’in örtülü ödenek meselesinde olduğu gibi, Suriye’nin içine kadar yansıttığı düşmanca faaliyetleri belki ikinci palana indirecek. Bu sefer, dostluk esprisiyle işte, “su tavizi veririz, yeter ki PKK’yi daraltın. Bizi anlayışla karşılayın...” Bu temelde birtakım ilişkileri, yeni bir diplomasiyi devreye sokabilirler.

Arapların buna kanıp kanmayacaklarını, özellikle Suriye’nin bu konudaki tavrını dikkatle değerlendirmek gerekecek. Benim anlayabildiğim, İsrail’le ilişkilerini köklü ve yeniden bu anlaşmayı bozarak, samimi bir duruma getirmezlerse; Arapları, özellikle de Suriye’yi yanlarına çekmek ve hele hele Kürtlere karşı, PKK’ye karşı kullanmak çok zor. Ama burada genelkurmayın hilesi apaçık. Erbakan’a bu büyük tavizle, PKK’nin Ortadoğu’daki, özellikle de Arap sahasındaki gelişmesini frenlemek için işbaşına getirilmiştir, gibime geliyor.

KÜRK STATÜSÜNÜ ESKİSİ GİBİ KONTROL ALTINDA TUTAMAZLAR

- Gelecekte, özellikle bu bölgesel bloklaşma ve ittifakların daha da derinleşmesi sizce mümkün mü? Örneğin İsrail-TC-ABD’nin Ortadoğu’da oluşturduğu bloka karşı, Suriye-İran’ın başını çektiği cephe arasındaki çelişkiler daha çok derinleşir mi? Burada Kürdistan sorununun etkisi ne olur?

- Bu bloklaşmayı ABD, aslında tek taraflı geliştirmek istemişti. Dikkat edilirse, yine Ürdün’ü yanlarına çekmişlerdi. Suudi ve Mısır’ı da rahatlıkla yanlarına alabileceklerini sanıyorlardı. Sorun Suriye ile sınırlandırılmıştı. Suriye’nin konumu ters tepince, bu bloklaşmayı zayıflatma gibi bir yaklaşım içine girdikleri kanısındayım. Biz de kurtuluş savaşımımızın bu bloklaşmadan epey sonuç çıkaracağını vurgulamıştık. Sanıyorum Türkiye-İsrail bunu gördü ve Amerika ile de bunu değerlendirdiler. “Bu bloklaşmayı frenlemek, ters tepebilir. Sonuçlarını kaldırmayabiliriz” dediler. Dolayısıyla çabaları bundan sonra tekrar silikleştirmek, törpülemek, bazı tevizlerle süreci ileriye yaymak gibi bir konuma da gidebilirler. Bunun yanında İran üzerinde çemberi daha fazla daraltmak isteyebilirler. İran’ın da buna kolay boyun eğeceğini sanmıyorum. Hatta Suriye’nin de, Libya’nın da, Irak’ta buna kolay kolay boyuneğemez. Sürecin için için gelişeceğini tahmin ediyorum. Özellikle Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi etrafındaki oyunların, bu tip manevralarla Kürt statüsünün eskisi gibi kontrol altında tutacaklarını sanmıyorum. ABD’nin aslında en çok korktuğu ve Türkiye’nin de bütün attığı bu son adımların temelinde, bizim yürüttüğümüz savaş vardır. Arap ülkelerine kadar, hepsinin merkezinde, “PKK’yi nasıl yalıtırız, tecrit ederiz?” hesabı vardır. Bunu ABD, İsrail ile birlikte yapmak istiyor. O Çevik Bir’in son manevraları bununla bağlantılıydı. Bunu yapan Çevik Bir en son Çukurca-Hakkari operasyonlarının bizzat başındaydı.

“Genelkurmay genelde benim yaptığım değerlendirmeleri esas alarak taktik geliştiriyor. Ben bir şeye ne kadar saldırıyorsam onu kendisi için hükümet yapıyor, öyle meclis oluşturuyor, öyle partiler geliştiriyor...”

Bunu çok açıkça görüyoruz. Uluslararası alanda yaptığı bütün stratejik anlaşmalar Çevik Bir’i Çukurca’ya kadar getirdi. Bununla ne temelde diplomasi yaptıklarını çok açıkça görüyoruz ve oradaki operasyon da bilidiğiniz gibi fazla sonuç vermedi. Tam tersine dağ gibi bir direnişle karşı karşıya geldiklerini ve ülke içindeki operasyonların da öyle kolay olmayacağını gözleriyle gördüler.

İşte bundan sonra, yeni bir hükümet denemesi diyoruz. Yeni bir diplomasi, politik çerçeve, hafiften bir rötüş diyebiliriz. Hesaplarına göre yeni olanı planlama gibi bir durumları söz konusudur.

Bu önümüzdeki günlerde biraz netleşecek. Acaba ılımlı bir gelişme mi ortaya çıkacak, yoksa (ki Türkiye’deki komplolar ileri boyutludur), bütün bunlar ne sonuç verecek. Biraz da günü gününe inceleyerek, değerlendirme yapmak gerekiyor.

SUİKAST ULUSLARARASI BİR KOMPLOYDU

- Türkiye-İsrail askeri anlaşmasından hemen sonra, sizin şahsınıza yönelik bir suikast söz konusu oldu. Bunu nasıl karşıladınız? Gelecekte bu tür yeni bir saldırıya zemin var mı, böyle bir şeye girişebilirler mi?

- Bu uluslararası bir komployd u, yalnız benimle sınırlı değildi. Özellikle ulusal kurtuluş savaşımımız bütün önemli odakları hedeflenmişti ve uzun bir hazırlığın, en azından KDP ile yaptığımız ateşkesten sonra devreye giren bir planlamaydı. ABD ve İsrail ile yoğun görüşmeler yapıldı, bazı anlaşmalara varıldı. Dikkat edilirse kış boyu muazzam askeri kaydırmalar yapıldı ve bahar aylarına dek bunu bütün basın-yayın gördü, çizdi. Bunun yanında Mesut Yılmaz hükümeti geliştirildi. Buna benzer hazırlıklardan sonra bu büyük operasyon süreçlerine girildi. Eğer geliştirilseydi, bana yönelik son komployla veya sabotajla (ki bu, Suudi’deki bomba kadar etkili bir bombaydı) ve bunun İsrailsiz, Amerikansız geliştirildiğini sanmıyorum. Çünkü Reuters Ajansı, bombanın patlamasından iki saat sonra, *“Gerçekleşti ve Apo öldü”* dedi. Yani bunu buradan alınan bir bilgiyle değil, orada bunu planlayanların verdiği bir bilgiye dayandığını, ben adım gibi biliyorum. Yani bu da üst düzeyde Ankara’dan geliştirilip, Amerika’ya anında bildirilen bir operasyon olduğunu rahatlıkla söylemek mümkün.

Bir İngiliz gazetecisi geldi, *“biz haberi böyle aldık”* dedi.

Ardından Güney operasyonu geliştirildi. Bu operasyonun geliştirilmesi, kesinlikle buradaki suikastin başarı şansına göre ayarlandı. Buradaki başarı, kesinlikle Güney’deki başarıyı da beraberinde getirecekti. Ardından Dersim, Garzan, Amed operasyonları vardı. Bütün bunlar birbirini tamamladığında, aslında yaza ulaşıldığında, tasfiyemizin önemli oranda tamamlanması, bu karşı savaş hamlesiyle yüz yüzeydi. Fakat bunların hiçbirisi onlar açısından başarıya gitmedi.

Unutmayalım ki, genelkurmayın bizzat Çevik Bir’in aylarca yönlendirdiği bir hamleydi bu. Ve ne yazık ki, basın bunu açıkça yazmadı. Halbuki yüzbinler devreye sokuldu, örtülü ödenek bütünüyle bu işe yatırıldı. Ve Mesut Yılmaz’ın ikiyüzlülüğü de burada görüldü. O, bunun Tansu Çiller’den kaynaklandığı biliyordu. Örtülü ödenektir, son hazırlıklardır vs. bu operasyonlar için yapılmıştır. Ama meyvesine kendisi konmak istedi; o gün basın toplantısı yapıp, ilan etmeye çalışıyordu, "büyük adım atıldı" diye. Ve maalesef haber olumsuz olduğu için, basın toplantısında (ki altı-yedi Mayıs oluyor sanıyorum) tek bir kelime söylemeden kalktı ve basın hayretler içinde kaldı: "Hani icraat? Peki neden bir şey konuşmadı?" dedi. Ama toplantıyı yaptı, ki haberi verecekti, haber doğru olmadığı için (ki basın toplantısının yapılacağını da iki, üç gün öncesinden ilan etmişti) kalkıp kaçtı.

- Tansu Çiller, Mesut Yılmaz'ı sizi uyarmakla suçlamıştı. Onun bir gerçekliği var mıydı?

- Mesut Yılmaz, ikili oynadı gibime geliyor. Tansu ve Doğan Güreş'in planladığı işin ürünlerine konmak istedi. Bize haber verip vermemesinden ziyade Tansu'yu kurtaracak formüllere pek fazla yatkın değildi. Tansu'nun da ikide bir, "vereceğim bilgileri bilmem nasıl kullanacak, görüyor musun?" gibi şikayet etmesi de bu nedenledir. Yani aralarında büyük bir çelişki var. Bu çelişki, ta Özal zamanından kaynaklanan bir çelişkidir. Mesut Yılmaz, biraz inisiyatifi geliştirmek istiyor. Çiller-Güreş gibileri ise bunu kesinlikle, kimseye vermek istemiyorlar. Birisi "aslında imha olsak iyidir" ama diğeri de diyor ki, "ben bunu siyasi inisiyatifim için kullanacağım", "önderlik yürüteceğim" diyor. Çelişki bu kadardır. Mesut'un çok iyi niyetli olup olmaması değil, o siyasi sonuçlar çıkararak, kendi liderliği için bunu kullanmak istiyor. Çiller ise, onun başbakanlığını boşa çıkarmak ve kendisini tekrar liderlik koltuğuna taşımak istiyor. Bizim üzerimizdeki kavganın asıl nedeni budur.

- Sayın Başkan ölüme nasıl bir anlam veriyorsunuz? Sizin için ölümün anlamı nedir?

- Benim için ölüm çoktan ölmüştür. "Ölüm" diye bir sorunum yok. Sizler için, halk için, PKK'liler için, yurtseverler için ölümün bir anlamı olabilir. Ben, ölümü kendi kişiliğimde, kendi yaşam gerçeğimde yüzbin defa öldürttüm.

Ama şöyle bir durum var: Halkın o mesajlarında da gördüm. Beni yaşatmak için çırpınıp duruyorlardı, "şöyle yaşatacağız, böyle kolkanat gereceğiz, şöyle geçit vermeyeceğiz..."

> ***"Halk için,***
> ***yaşamak için,***
> ***her şeyimizi ortaya***
> ***koyacağız, büyük***
> ***düşüneceğiz, büyük***
> ***yapacağız. Eskisinden***
> ***daha fazla, hatta eskiden***
> ***bir ayda yaptıklarımızı***
> ***şimdi bir günde yapacağız;***
> ***oniki yılda yaptığımızın***
> ***hepsini onüçüncü yılda***
> ***gerçekleştireceğiz.***
> ***Bu benim kendime,***
> ***halka verdiğim bağlılık***
> ***sözüdür ve yaparım da."***

Ben, burada bir halkn zayıflığını görüyorum.

- Nasıl bir zayıflık?

- Aslında halk kendisini korumak istiyor, kendisini yaşatmak istiyor. Bunu, beni yaşatmakla ifade etmek istiyor. Şüphesiz, ben bu desteği küçümsemiyorum, şükran duygularıyla bağlıyım. Ama bana bu duyguyu da verip, özgücüne tam sahip çıkıyor olsaydı, kendi ayakları üzerinde yürüyecek güçte olsalardı, bu kadar söylemelerine gerek kalmazdı ve söylemezlerdi de. Demek ki, hâlâ bize şiddetle ihtiyaçları var. Nitekim bunu söylüyorlar da. Bu yüzden daha fazla karşılık vermek gerekiyor, halk için yaşamak gerekiyor.

Tabii ki, bunun milyonların özlemi olduğu ortadayken, bizim bunu ciddiye almamamız ve ucuz ölümlere koşmamız da affedilemez bir durumdur. Halk için, yaşamak için, her şeyimizi ortaya koyacağız, büyük düşüneceğiz, büyük yapacağız. Eskisinden daha fazla, hatta eskiden bir ayda yaptıklarımızı şimdi bir günde yapacağız; oniki yılda yaptığımızın hepsini onüçüncü yılda gerçekleştirceğiz. Bu benim kendime, halka verdiğim bağlılık sözüdür ve yaparım da.18

Şimdiye kadar yaptıklarımız buna kanıttır. Halk bundan sonuçlar çıkararak, "özgüç" nedir, "yetişme" nedir, "kendi savaşmın gelişmesi" nedir, "örgütlenme, kurumlaşma, yönetim" nedir ve buna benzer yeterli örgütçüleri, yeterli kişilikleri kendi açısından çıkarma nedir? Bu sorular üzerinde durmamız gerekiyor. Eğer bu gerçekleşirse, ben de korunmuş olurum, dolayısıyla halk da kendisini korumuş olur.

TEK BAŞINA SAVAŞAN HEM ORDU, HEM GENERAL GİBİYİM

- Yani sizin korunma anlayışınız, savaşı geliştirmek.

- Gayet tabi. Biz her zaman böyle düşündük. En ölümcül noktalara geldiğimde, birçok arkadaşımızda şunu görmüştüm: Varsa bir canı hemen verip kurtulacak. En değme militanlarımızın bile, bu sıkışık anlardaki en büyük fedakarlığı, "bin an önce ölelim, fedakarlık yapalım, namusu kurtaralım" anlayışı. Dayanamayanlar da fır olup gittiler.

Benim durumum çok farklı. En zor anlarımda olağanüstü üretici güç olmaya ağırlık verdim. Benim asıl veririm, bu darağacına yakın olduğum süreçlerdir. Dönemecin en zikzaklı olduğu ve darboğazların boğuntuya getirdiği virajlardır. Burada manevra kabiliyetim çok daha yükselir. İş üretmem, yaratıcı düşünmem ve bazı temel ilmikleri dokumam büyük bir süratle ve ustalıkla gerçekleştirilir. Dolayısıyla ben bu süreçlerde daha fazla kazanırım. Benim kazanma tarzım, çoğunun henüz farketmediği, düşünmediği noktalarda olmuştur. Hâlâ da PKK tarihinin kazandırılması anlaşılamamıştır.

Halk savaştı, gerilla savaştı... Saygı duyuyorum, halkımızın da çabalarına, desteğine, gerillasının da... Ama bana göre, bunlar büyük oranda benim savaş planlarımı boşa çıkardılar.

Tek başına savaşan hem ordu, hem general gibiyim. Benim durumum bu. Ve umarım bir gün halkımız da iyi anlar, gerillalar da anlarlarsa, bu kesin zafer olur. Ben, bunun anlaşılması için, son dönemimi olağanüstü veriyorum. Dikkat edilirse, bütün diğer çalışmalara fazla anlam vermiyorum. Kazanma tarzının militan kişiliği, yine halka yaklaşım tarzını ortaya çıkarmak istiyorum.

Halka yönelik fazla şikayetimiz yok.

Halkın katılımı, gelişimi iyi gidiyor. Bunda fazla sıkıntı duymuyorum. Fakat militanlar için aynı şeyi söyleyemiyoruz. Militanların kişilik gerçeklileri çok tehlikeli, çok çarpık. Kısaca bu da tecrübeyle ilgili bir durum. Süreç biraz bunları kaldırabilecek, mevzilendirerek başarıya götüreceğimiz, bana daha doğru gibi geliyor. Diğer ulusal kurumlar, hatta ulusal kongre, mevcut diğer kitlesel gelişmeler, buna göre gelişir. O kadar birincil sorun değildir. Ama militan, komutan, kadro için aynı şeyi söylemek oldukça zor. Şu anda en önemli darboğaz budur. Son yıllardaki çalışmalarım, bunu da yıkılmayacak veya gelişmelere zemin teşkil edecek düzeye kısmen getirdi. Sanırım bundan sonra başarıyı da bu yönlü çalışmalarımız belirleyecektir. Halkın, militanlarımızın gelişiminde bir aşama vardır. Ben, "savaş gelişecektir" dediğimde, daha çok bu çalışmalara güveniyorum. Bunların ürünleri ortaya çıkacaktır.

İLK ÇIKIŞLAR BENİM İÇİN ÖNEMLİ

- Batı gazeteleri, sizin bir liderden çok bir peygamber gibi karşılandığınızı, Kürtler arasında, özellikle militanlarınız arasında bunun böyle olduğu söyleniyor. Ve birçok insan, sizinle görüştüğünde manevi bir rahatlama hissettiğini söylüyor. Siz, kendinizde peygambersel bir yan görüyor musunuz?

- "Modern çağın peygamberi" diyeceksiniz, tamamlayayım. Fakat peygamberlik nedir? Peygamberlik, Ortadoğu halk gerçekliğinde önderliktir.

Peygamber tarihine bakıldığında, siz orada önderler tarihini göreceksiniz.

Ama yine de kendine özgü nedenlerle hepsinin üzerine çok kısa bir süre sonra kötü despotizmler inşa edilmiştir ve yeni peygamberler çıkarak despotizme karşı savaş vermişlerdir.

> ***"İş üretmem, yaratıcı düşünmem ve bazı temel ilmikleri dokumam büyük bir süratle ve ustalıkla gerçekleştirilir. Dolayısıyla ben bu süreçlerde daha fazla kazanırım. Benim kazanma tarzım, çoğunun henüz farketmediği, düşünmediği noktalarda olmuştur. Hâlâ da PKK tarihinin kazandırılması anlaşılamamıştır."***

Dolayısıyla peygamberlerin, despotizme karşı bir çıkış hareketi olduğunu iyi tespit etmek gerekiyor.

Ortadoğu'da despot vardır, bir de peygamber vardır. Firavun vardır, Musa vardır, Roma vardır, İsa ve Muhammed vardır, Zerdüşt vardır, işte Asur imparatorları, Babil imparatorları, Pers imparatorları vardır.

Dikkat edilirse, peygamberler hep haktan-adaletten, aydınlıktan yana olmayı ifade ederler. Şimdi bunlar doğruysa, günümüze doğru geldiğimizde zalimler var, imparatorluklar var, onların valilikleri var, generalleri var. Dolayısıyla eğer halktan yana, buna karşı çıkmaktan bahsedeceksek, bu biraz da Ortadoğu'daki peygamberler gerçeğine bağlı bir biçimde olması kaçınılmazdır.

Refah'ın bile Türkiye'de peygamberler söylemini dile getirmesi, bu gerçeklikle bağlantılıdır. Her ne kadar bunu ikiyüzlüce yapıyorsa da, Ortadoğu halklar gerçekliğine yaklaşmakta bu yöntemin çok etkili olduğunu tespit etmiştir. Şimdi ben bunu ikiyüzlüce değil, hatta klasik dini yaklaşımlarla da yapmıyorum.

Benim için gerekli olan peygamberliğin ister Hz. İsa, Musa, ister Hz. Muhammed'in çıkışlarında olsun, ilk süreçleri çok önemli. Zulme karşı fazla kılıflara bürünmeden, dogmalara sürtüşmeden (ben, bu yüce peygamberlerin başına dogmalarla getirilenleri, bunlara mal etmiyorum), daha sonraki ardılları, münafıklar, (günümüzün sosyalist deyişiyle oportünistler, sapmalar) onların üzerine çok kötü bir şal örttüler, çok kötü bir despotizm örneği geliştirdiler. Bu ilk çıkışlar, bu anlamda benim için çok önemlidir. Halka bağlı olmak isteyen, zalime karşı mazlumun yınında, haksızlığa karşı halkın yanında, eşitsizliğe karşı adaletin yanında, yine köleliğe karşı özgürlüğün yanında yer alanlar, peygamberler gerçeğine, dinler gerçeğine böyle bir yorum getirmek zorundadırlar. Bunu getiremeyenler ve kişiliklerinde temsil edemeyenler, Ortadoğu halkarında, fazla bir kabulleniş göremezler.

Unutmayalım ki, son birkaç yüzyıldır Ortadoğu halklarının üzerindeki egemenlik biçimi yabancı imparatorluklar ve onların bölgesel valilikleri veya general rejimleri biçimindedir. Çok azı hakla bağlantılıdır. Dolayısıyla bunlara karşı çıkmanın çok radikal olması isteniliyorsa tarzın biraz peygamberce olması gerekiyor. Bu da bir siyasal önderliktir, halk siyasal önderliği, halk ideolojik önderliği tarzıdır. Öyle olmasıyla daha fazla başarılı olacağını, tarihi kökenlerine bağlı olarak gelişim göstereceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Ben, bu söylemi, öyle fazla okuyarak değil, öyle İslam tarihini, dinler tarihini çok iyi bilerek de değil, gerçeklerin beni zorlaması, Ortadoğu haklarının kültür, tarih gerçekliği, hatta savaşın ta kendisi beni adım adım peygamberler gibi olmaya itiyor.

Soruyorlar: "Kendini Lenin'e mi daha yakın hissediyorsun, Hz. Muhammed'e mi?" Tarz olarak benim yaklaşımım Hz. Muhammed'e oldukça benziyor. Çıkış, hicret, dönüş, irade olarak, azim olarak, tempo, yoğunluk olarak oldukça benziyor. Hem biçimsellik anlamında, sosyolojik açıdan değerlendirmeleri de marksist-leninist temelde geliştirmekten ve oldukça etkilenmekten geri durmuyorum. Kaldı ki, bunların arasına dağlar örmenin pek mümkün olmadığını, çünkü dönemlere göre bunların da halkların çıkarlarını az çok temsil ettiğini biliyoruz. Bunları birleştirmek, çağımızın biraz peygamberi olmakla mümkündür. Veya bunları birleştirerek, sanırım insanlık için de ileri bir sıçramaya yol açılabilir.

- Bu bir önderlik tarzıdır, diyebilir miyiz?

- Gayet tabi, günümüz insanlığı için, en ezilenler, sömürülenler için ve hatta dünyanın başına felaketi getirenlere karşı temel önderlik tarzıdır. Bunun benimle olup olmaması o kadar önemli değildir. Eğer insanlık sorunları ağırlaşmışsa, dünya büyük tehlikelerle karşı karşıyaysa, böyle önderlerin gelmesi kaçınılmazdır.

Yeni peygamberler mi diyelim, yeni tarikatlar mı, yeni siyasi-felsefi ekoller mi, adına ne koyarsak koyalım, yirmibirinci yüzyıla doğru girişte böyle önderlerin kesin ortaya çıkması gerekiyor. Yoksa bu dünya cehenneme çevrilmiştir. Hiç kimse bu dünyada cennet aramasın. Yok eğer cehennemde de yaşanılmak istenmiyorsa, bunun bir kurtarıcısı, müjdecisi ortaya çıkacaktır.

Ben bu konuda kendimi fazla iddialı, bunun ilk örneklerinde görmek istemiyorum, ama benim tutkum böyle, benim militanlığım böyle. Kendimi bir nevi şahit gibi görüyorum. İnşallah günün zafere ulaşan peygamberi de çıkar.

DAHA BÜYÜK SAVAŞLARIN ÖN SAVAŞÇISIYIM

- Kendinizi bir arayış içinde hissediyor musunuz?

- Muazzam bir arayışçıyım.

Yeni gelişecek olan önderlik kurumunun araştırıcısıyım. Yeni ortaya çıkacak insanlık kurtarıcılarının tutkulusuyum.

Araştırıyorum, tartışıyorum, propagandasını müthiş yapıyorum, örgütleniyorum, ön savaşlarını veriyorum.

Bir yerde, daha büyük savaşların ön savaşçısıyım. Ve bunu ne kadar insanlığa taşırırsam, o kadar önemli. Kaldı ki, ABD'nin o kadar üzerimize gelmesinin de nedeni budur. ABD kendisine göre bir Kürt modeli çiziyor. Kürtlükten dolayı üzerime gelmiyor fazla. Sistemi tehdit eden bazı işleri geliştirmek istediğimi bildiği için üzerime geliyor. Ben bunları bir Amerikalı gazeteciye şu şekilde söylemiştim: ***"Roma imparatoru da, Kudüs'teki İsa'nın peşindeydi. Ben, şimdi Washington'daki imparatorun da, yeni İsa'ların peşinde olduğunu hissediyorum"*** demiştim. Ve bu karşılaştırmayı yapıyorum.

Aramızda bir benzerlik var. Dönemin imparator gücü, bizi bir nolu tehlike ilan etmiştir. Ve bizi bulmak için bütün dünyayı ayağa kaldırmıştır.

Roma generalleri bundan daha fazla çalışmıyorlardı.

Roma imparatoru Neron, bundan daha fazla takipçi değildi. Onlar, belki de günümüzdekilere göre, yedi suyla yıkanmış sayılabilirler. Şimdikileri daha tehlikeli. Dolayısıyla şimdiki kurtarıcıların da çok güçlü olmaları gerekiyor.

Böyle bir araştırıcı, böyle bir ön savaşçı gibi kendimi görüyorum, ama sonuca giden bir şey söylemek çok zor. Kendimi de bununla sınırlandırmıyorum.

Bunları biraz ileri düzeye getirmek isitiyorum. Daha büyüklerinin ortaya çıkmaları için çerçeveler çiziyoruz, çözümlemeler yapıyoruz. Ön hazırlıklar, ön birlik çalışmaları gelişiyor. Eğer ihanete uğramazsa, eğer ajanlaştırılmazsa, düzen kendi yanına çekmezse, bütün dinlerin veya bütün felsefi-siyasi yaşamların başına getirildiği gibi bir sapmaya da yatmazsa, öyle erkenden bu işin gelişme ve başarma şansı o kadar yüksek olacaktır. Çabalar bu yönlüdür, dikkatle incelenmesine de gerek vardır.

Bizi sıradan bir ulusal kurtuluş hareketi olarak değerlendirmek dar bir yaklaşımdır. Günü kurtarıcı, sıradan bir savaşçılık gibi değerlendirmek yine dar bir yaklaşımdır. Bizim çabalarımız çok kapsamlı, çözümlemeler, bütün insanlığı etkiliyecek cinstendir.

"Yeni insanlık doğar mı, bu bir hayal değil mi?" diyebilirsiniz.

Bütün davalar, önce inanılması güç bir hayal olarak başlamıştır. Ama ısrarlı takipçiler, en yıkılmaz denilen Roma'yı bile içten çözmüşlerdir ve her büyük devrim, birkaç kişinin öncü çabalarıyla başlatılmıştır, gelişebilir de.

EN DEĞME POLİTİKACI, BENİM YANIMDA BİR HAYALPERESTTİR

- Sayın Başkan çok hayaller kurduğunuz söyleniyor, doğru mu?

- Hayaller, bu söylediğim tarzdadır. Fakat gerçeklikte de sanmıyorum ki, benim kadar dikkatli adım atan birisi olsun bu dünyada. Çoğu bilir ki, biz sırat köprüsünde politika yapıyoruz. Bu, müthiş bir gerçekliği ifade eder.

En değme politikacı, benim yanımda bir hayalperesttir.

Hatta bizim yapımız içinde hepsi çok dengesiz, her adımında falso, her adımında bir faul olan yürüyüşçüler durumundadır. Ama benim olağanüstü ölçmem var, deneme-sınamam var. Hem ufku, hem atılan her adımı bin defa düşünüp taşınmam var. Adımlarımı ancak öyle atarım.

Ama buna rağmen de hayaller var tabi.

Hayallerle bu takipçiliği çok değişik yürütüyorum. Hayaller biraz farklı gelişir, onların mantığı farklı. Pratikte biraz farklıdır. Bu ayrımı da çoğu yapamıyor, birbirlerine karıştırıyorlar. "Kendini ne sanıyor" diyorlar, ama diğer yandan da pratiğe hiç bakmıyorlar.

Ben çağrı yapıyorum: "Hayaller kadar benim paratik tarzımı neden anlamak istemiyorsunuz" ben yaşayan bir insanım ve yoğun çaba içerisindeyim, emek çabası içindeyim. Günde, hiçbir insan benim kadar örgüt çalışması yapmaz, benim kadar propaganda yapmaz, benim kadar eylem düzenlemez.

> ***"Roma generalleri***
> ***bundan daha fazla***
> ***çalışmıyorlardı.***
> ***Roma imparatoru Neron,***
> ***bundan daha fazla takipçi***
> ***değildi. Onlar, belki de***
> ***günümüzdekilere göre,***
> ***yedi suyla yıkanmış***
> ***sayılabilirler.***
> ***Şimdikileri daha tehlikeli.***
> ***Dolayısıyla şimdiki***
> ***kurtarıcıların da çok***
> ***güçlü olmaları gerekiyor."***

Neden bu görülmüyor?

"Büyük hayaller kuruyor" bilmem, "büyük laflar söylüyor, bu tehlikeli değil mi?" diyorlar. Olabilir, fakat bir de gerçekleşen bir pratik var. Çoğunun hafızaları bile almaz, bir gün bile tahammül edemezler (ki yalnız onlar değil, yapımız bile). Bu açıdan pratik gerçekleşme düzeyimiz ile hayaller kurma düzeyimiz üzerine daha iyi araştırma yapmalısınız, daha gerçeğe yakın değerlendirmeler yapmalısınız. Bazı bilim adamları bunu deniyor.

Bizim yaşamımız, bir belgeler serisi gibidir. Üzerinde durulursa, herkes kendisi için önemli sonuçlara ("hayallerin en iyisi nasıl kurulur?" sorusuna da cevap vermekte de, pratiğin en başarılısı, en değerlisine) ulaşır, unutmayalım.

Türk özel savaşımına karşı tarihte hiç kimsenin bu biçimde dengeli ve başarılı bir savaş yürütmediğini hepimiz biliyoruz. Tarihi bir kısa değerlendirin: Onbin ile, yüzbin ile başlayan isyanlar, üç ayda ve hepsi de darağacında sonuçlanmıştır.

Benim, başlarken noktam sıfırdı.

Tek bir kişi ve tek bir silah yoktu. O zaman bu büyük dengeyi, bu büyük yürüyüşü nasıl gerçekleştirdik? Ben, saygıdeğer yazarlara bunu soruyorum: Bu kendiliğinden mi oldu?

Kürdistan'da kendiliğinden bir yaprak bile kıpırdayamaz. Müthiş bir emek olmadıktan sonra, iyi biliyorsunuz ki, kendi karnını bile doyuramazsın.

Bu ülke yoksulluklar ülkesidir.

Her "benim" diyen bir kişi bile ailesini zor idare eder. Devlete kırk takla atmazsa bir maaş alamaz, alanlar da bir aileyi bile geçindiremezler. En değme memurların bile açlık düzeyini biliyorsunuz.

Peki, ben bu ellibin kişiyi nasıl besliyorum? Bunlar kendiliğinden mi besleniyorlar? Veya "emek" diyeceksiniz herkesin harcadığı. Ama yüzbinler emeğini satıyor, hâlâ neden açlar? Ve hepsi de rezil olmuşlar. Demek ki, burada çok etkili pratik bir çalışma var. Bunu görmek buna saygı duymak gerek. Bence, onurunu satmadan, fiziki olarak varlıklarını ayakta tutabilecek maddi yaşam değeri bulmak müthiş bir olay. Hele hele o kutsal ruha sahip olmak (ki bu da onurdur), çok çok daha büyük bir olay ve bunları gerçekleştirmişim. Bu da böyle kendiliğinden Allah bana hediye olarak göndermemiştir.

Hepsi emekle olmuştur!

İşte sosyalizm budur!

Sosyalist emek tarzının olağanüstü boyutlanması, sonuç vermesi budur. Bunun incelenmesini istiyorum. Ama maalesef işin bu yönüne pek dikkat eden yok. İşte, adı çıkmıştır. Sanki ben adımla iş yapıyorum. Bu dünyada herkes adıyla iş yapabilir, ama ben emeğimle iş yapıyorum ve kimsenin emeğine de tenezzül etmem.

"Karşı-devrim cephesinin kuvvetlerini kullanmak benim için hiç sorun değil. Tek başıma Türk genelkurmayına birçok hata yaptırarak, bu savaşı geliştirmek benim için hiç sorun değil. Benim için tek ihtiyaç duyulacak şey nefes alış-veriştir, bunun dışında her şey başarıdır. Bu konuda mükkemmel bir tarzı yakalamam söz konusu, geriletilebileceğimi hiç sanmıyorum."

Herkes gelir, benim sahamdan güç alır. Dediğiniz gibi, manevi güç alır, maddi güç alır. Geldiniz, bir haftadır buradasınız. Manevi olarak kendinizde yeni hisler uyandığını görüyorsunuz ve karnınız da aç değildir. Yaptığınız iş de bence o kadar tüketici bir iş de değildir. Başka yerde çalışsaydınız, daha fazla terlerdiniz ve sıkılırdınız. Ama bu iş sizi hem onure ediyor, hem de maddi ve diğer birçok yönden tatmin ediyor. İşte, bu sosyalist emeğin niteliğiyle ilgilidir.

Yüce emek, özgürleşmiş emek, insanın kendi kendisine saygısını ve fiziğini geliştiren emek.

Emek üzerinde sömürünün kaldırılması bu tarzla olur. Bunu araştırın, önemli sonuçlar bulacaksınız. Ve ben, bu anlamda "insanlık için kurtuluş imkansızdır" demiyorum. Bana göre çok kısa bir süre sonra, bütün Kürdistan halkını bu muazzam işsizlikten kurtarmak sorun olmayacak. Bu sorun değildir. Hem de üretken, maddi ve manevi yaşamı üretme koşullarına bağlamak hiç sorun değildir. Sistemler onları bu kadar işsiz, verimsiz, aptal, hasta duruma getirmiştir. Ama benim sistemimde kimseyi de öyle fazla çalıştırmıyorum. Ne siyasi, ne de askeri olarak sıradan bir el yordamıyla çalıştırmam vardır. Herkes, maddi ve manevi olarak yaşıyor, üretiyor. Ülkede biraz daha bunun koşullarına sahip olsam, cenneti yaratmak benim için sorun değil.

BENİM VARLIĞIM ÜLKEYE ÇAĞRIDIR, BÜYÜK ULUSAL HAYKIRIŞTIR

- Kürdistan'da büyük bir göç, daha doğrusu göç ettirme yaşanıyor, boşalma var. Birçok Kürt, sizin de, "köksüzleşme, köklerini terketme" biçiminde ifade ettiğiniz bir durumu yaşıyor. Bu konuda düşündüğünüz bir toplum projesi var mı? Ülkeden uzak bir yaşamın geleceği ne olacak?

- Büyük bir savrulmanın, diasporanın yaşandığı bir gerçektir. Kürt halkı da, günümüzde en çok savrulan bir halktır. Bizim kendi hareketimizin bütün zorluklarına rağmen, çok kısa bir süre sonra hicreti, büyük bir dönüş hareketine çevirmemizin de nedeni budur.

Şunun çok farkındaydık: 12 Eylül faşizmi, Kürt halkına ikinci bir Ermeni katliamıyla, mevcut Kürdistan'dan boşalmayı planlamıştır. Bunu hepinizin bilmesinde, halkımızın bilmesinde büyük yarar vardır. 12 Eylül, Kürt halkının Kürdistan'dan boşaltılmasının faşist darbesidir. Ve amansız bir biçimde, onyedinci yılında da bu sürdürülecektir. Buna karşı, çok fazla uzağa gitmeyen bir hicret hareketi düzenledim. Ve ilk andan itibaren, hatta daha çıkmadan da muazzam bir ülkeye dönüşü, yalnız fiziki anlamda değil, düşünce ve duyguda da gerçekleştirdim. Mesela buradayım; sanmıyorum, eğer Kürdistan'da olsaydım bu kadar dönüş içinde olacaktım.

Düşüncede büyük dönüş, duygularda büyük dönüş, yurtseverlik duygusunun ve bilincinin gelişmesinde büyük bir dönüş... Ve özellikle onun savaşla bağlantısı "savaşla dönüş" benim için olağanüstü önemliydi, çekiciydi. Ve hiç kimsenin duymadığı, düşünmediği ve kendini vermediği kadar verdik.

Her şey kaçırtıcıydı bu yıllarda. Bu yıllar, Ermeni hicretinden çok daha zor bir tehcil, bir göç ettirme yıllarıydı. Bir Dersim katliamından sonra yaşanan beyaz terörün, hicretin, iskan kanunlarının yüz katı daha üstünde bir mecburi iskan, göç ettirme yıllarıydı. Birçok halk, Rumlar vs. göç ettirildi, bunlardan da daha tehlikeli bir göç ettirilme hareketiydi. Büyük bir ordu gücüyle ve çok büyük, beyinde ve ruhta bir yabancılaşma geliştirmeyi planlamıştı. Son bu radyo, tv kanallarını da devreye sokarak, inanılmaz bir fiziki, ruhi, düşünsel, politik, kültürel, ekonomik göç ettirilme dayatıldı. Bunu iyi bilmeniz lazım ve umarım ki düşünürler, biraz da bu konuları şimdi daha sağlıklı yazarlar. Ve bizim özellikle bu göç ettirmeye, köksüzleştirmeye karşı eylemimizin, nasıl müthiş bir direnme olduğunu anlarlar.

Fiziki savrulmayı fazla önemsemiyorum, hatta bazı yönleriyle faydalı da olabilir. Ama şu, ruhlardaki çoraklık, benim nazarımda hepinizi o kadar acınacak duruma getiriyor ki, yine bu düşünsel sistemsizlik, dağınıklık, fiziki göçlerden çok daha tehlikeli. Kendi ülkesi konusunda bu kadar duygusuzluk, kendi insan gerçeği karşısında bu kadar dağınıklık, sistemsizlik, benim için akıl almaz büyük öfke kaynağıdır.

Ben bu noktada hayvanlar alemine bakıyorum: Onlar bile yuvalarını böyle kolay terketmezler. Ne kurtlar, ne çakallar, ne yılanlar, ne çiyanlar, zor terkederler yuvalarını, ancak öldürürsen alırsın oralardan. Ve bizim halk da yıllardır bu topraklardaydı, atalarının toprakları, etle-tırnak gibi birleştikleri topraklar... Nasıl oldu da bu büyük felaketi gönül rahatlığıyla karşıladılar. Elbette bu bir özel savaş hilesidir. Çok ustaca geliştirilmiş bir göç ettirme planıdır.

Ben burada özel savaşı görmüyor değilim. Örneğin bir Dersim'in göç ettirilmesinin Dersim katliamı ile bağlantısını, bir Pazarcık-Maraş göçünün Maraş katliamıyla ilişkisini ve en önemlisi de "beyaz terör"ün, özel savaş kurumlarının devreye girişi, benim için netleşmiştir. Ve her ile, her Kürdistan bölgesine bunun nasıl sistemlice, çok ustaca, binbir hileyle ve baskıcı politikalarla dayatıldığını da biliyorum. Buradaki kastım, halkı ucuz suçlamak değildir, ama buna rağmen bu oyun nasıl yutuldu, bu özel savaşın oyununa böyle kendiliğinden, hatta kendinden kaçarcasına nasıl gelindi?

Dikkat edin, halk doğduğu ana topraklardan bu kadar rahatlıkla kaçmaz. Ama bizde, kaçarcasına bir ruhsal, bir düşünsel süreç içine girilmiştir. Kendinden kaçıyor, her şey gözüne bir yılan gibi geliyor, kaçıyor, diken gibi geliyor, kaçıyor. Daha doğrusu psikolojik savaş bu durumu yaratmıştır.

Gidiyor metropol, metropol yetmedi Avrupa, Avrupa yetmedi Moskova, Moskova yetmedi Amerika, London ve sanırım Kuzey kutbu da dense orada da birinci sırada yer alırız. Bu kadar kaçırtılan bir halk durumuna gelmişiz.

Bunun üzerine çok durulması gerekiyor. Bu göç ettirilme sürecine ilişkin değerlendirmeler çok kısırdır, fazla bilimsel boyutta değildir ve edebiyat da işini bu boyutta yapmamıştır. Yine sanat bu konuda duyarsızdır.

Bütün bunların bilincinde olmakla kalmıyorum. Demin de söylediğim gibi tek başına yönlendirdiğim savaşlar var. İşte bu savaşlardan en önemlisi "ruhsal dönüş", "ülkeyi sevme" savaşı, "insanlarımızın değerli olduklarını ispatlama" savaşıdır. Buna benzer olağanüstü çabalar vardır ve bunlar en değme savaşlardan daha önemlidir. Çünkü düşmanın göç ettirmesini düşünürsek buna karşı ortaya çıkan düşünce gücümüz ve benim şu anda heyecan veren kişiliğimin kendisi ortadadır. Benim varlığım her gün ülkeye çağrıdır, büyük bir ulusal haykırıştır. Bunu yüzbinler kendileri yapıyor, bunlar büyük savaşlardır. Cephede on savaş verseydim (ki isyanların çoğunda görülmüştür ve sonuç yenilgi, azmin kırılması, bir daha doğduğuna ve doğacağına da pişman olma, davadan vazgeçme olmuştur), bu sonuçlara ulaşamazdım. Ama şimdi öyle midir? Şimdi benim aldığım tedbirlerimle, bütün çabalarımla "bu ülke de güzel olabilir, biz çok güzel yaşayabiliriz..." umudu verilmiştir. Bunun birliği, bunun heyecanı doruk noktasındadır. İşte bunlar savaştır. Öyle kendiliğinden olmamıştır.

Ben bazı akıl fukaralarına, duygu fukaralarına bunun böyle sandıkları gibi olmadığını söylüyorum. Bütün isyanlara bakın, neden kısa bir süre sonra moralleri o kadar bozulmuştur, neden herkes kaçış haline sinmiştir? Avrupa yaşamı iyiydi ve emperyalizm bu konuda epey tatminkar yaşam koşulları sunmuştu da neden şimdi herkes bunu bırakmak istiyor, "ah vatan!" diyor. Neden daha yüce duygular peşindedir. Bunlar gerçek savaşlardır da ondan. Biz de büyük mesafe almışız. Ve önemlisi de dağların dondurucu soğuğu ile yakıcı sıcaklığında gerilla, belki cebinde bir kuru soğan-ekmeği olmadığı halde yüzbinlerce orduya direniyor.

Bu ruh, bu cesaret nereden verildi?

İşte en büyük savaş dediğim olay budur. Bu yüreksizler neden bir türlü anlamak istemiyorlar? O çok iyi yazarçizerlere söylüyorum, edebiyat yaptıklarını, şiir yazdıklarını sananlara söylüyorum: Sen nasıl bir şair, nasıl bir yazarsın ki, Afrikalı için yazarsın, dünyanın en sıradan direnişçileri için yazarsın da fakat kuru ekmeği bile olmayan, ama müthiş direnenleri, hiç anlamak istemezsin. Bunu artık anlamak gerek! Bunu anlamayanlar Kürtçülük, Kürt yurtseverliği yapamazlar. Bunlar yüreksizdirler ve yüreksizler de ancak zalimlere teslim olurlar ve ancak bu halkın bu duruma gelmesinde rolü olanların kapısında memurluk ararlar.

Ve memurlar ve yüreksizler hiçbir zaman yürekli halk savaşçıları, halk aydınları, halk sanatkarları olamazlar.

Bunu iyi bilmek lazım!

Bunu söylerken, kişi ayrımı yapmıyorum, şunu veya bunu teşhir etmek istemiyorum. Bir ulusal kurtuluş gerçekliğinin doğru anlaşılmasını istiyorum. Eğer varsa bazı yetenekleri, onları kendi ülkeleri ve kendi halklarının çıkarlarına, ister PKK eliyle olur, ister PKK'siz olur, doğru sunmalılar. Bunun için önce doğru anlamalılar, doğru bir yüreğe, bir etik morale sahip olmaları gerekir diyorum. Bu, onların ruhunu, bilincini geliştirecektir. Ve bu da kesin ülkeye dönüşü gerçekleştirecek, köksüzlüğü çok sağlam köklere dönüştürecektir.

Umarım ki, şimdi yazarlarımız bir "köksüzler", bir de "kökleşme" adı altında iki roman yazsınlar. Köksüzlük müthiştir ve her şey koparılırcasına sökülüp atılıyor. Bunun sürecini güzel yazsınlar, çok ciddi bir konu. Hem de teorik incelemesini yapsınlar.

Köylerin yakılması bir köksüzleştirmedir, insanların her düzeyde kaçırtılması bir köksüzleştirmedir.

Ama bir de kökleşme var. Mümkünse bunun da edebiyatını sanatını yapsınlar.

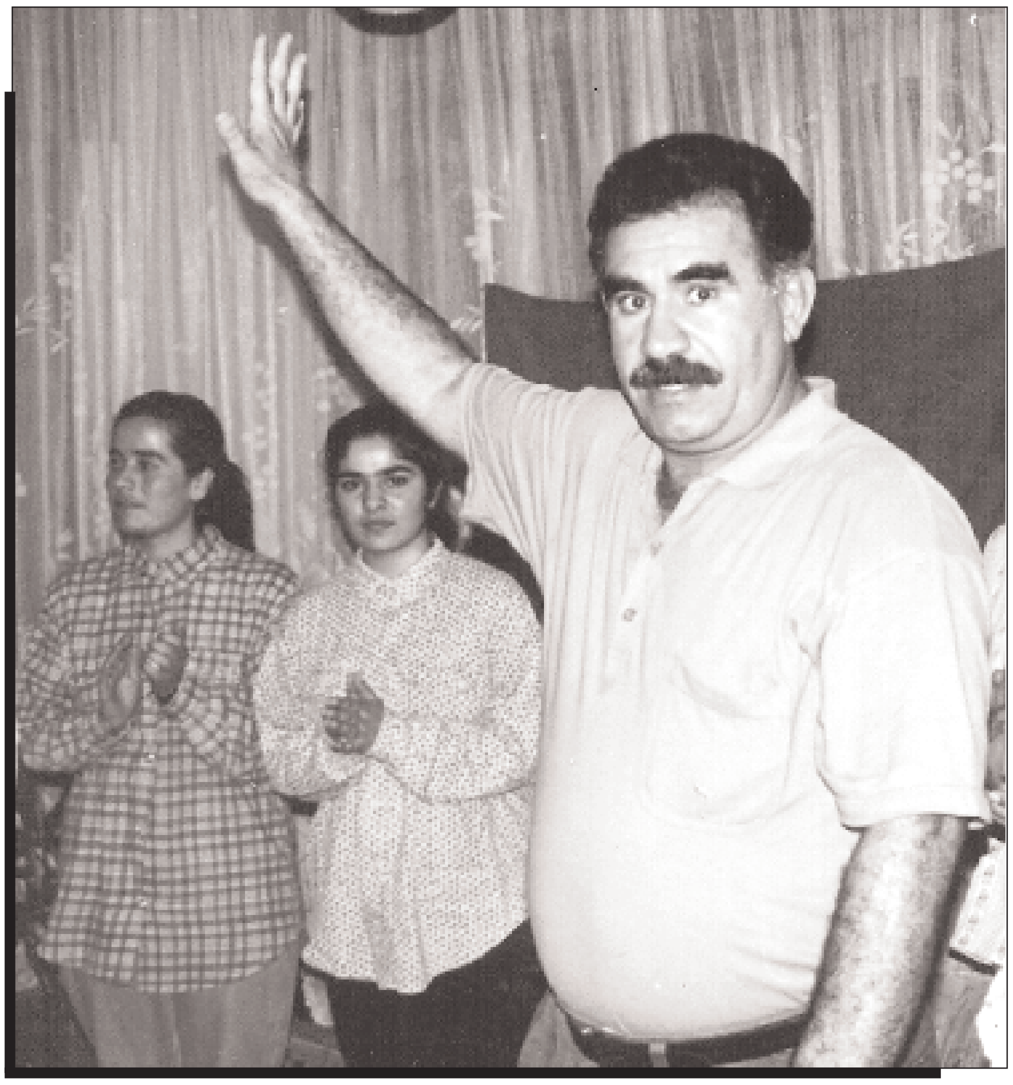

"Muazzam bir arayışçıyım. Yeni gelişecek olan önderlik kurumunun araştırıcısıyım. Yeni ortaya çıkacak insanlık kurtarıcılarının tutkulusuyum. Araştırıyorum, tartışıyorum, propagandasını müthiş yapıyorum, örgütleniyorum, ön savaşlarını veriyorum. Bir yerde, daha büyük savaşların ön savaşçısıyım. Ve bunu ne kadar insanlığa taşırırsam, o kadar önemli."

Bu yeniden kökleşme çok heyecanlı bir şeydir. Beni inanılmaz ölçüde heyecanlandırıyor. Ve büyük tutkularım var. Vatanseverlik varsa bunlar da bunu neden duymuyorlar?

Kürdistan'ın dağlarına, vadilerine ekilmek kadar daha değerli bir şey olabilir mi?

Mezopotamya, Zağros vadileri, ilk ekinin, ilk evcilleştirmenin, ilk yuvanın, insan iskanlarının, insan uygarlığının geliştirilmesinin alanları değil miydi? Ve hâlâ bu, bütün insanlara heyecan vermiyor mu? Peki neden bu tarih görülmüyor, neden bu tarihe göre yeniden, Mezopotamya'da, Zağros vadilerindeki bu büyük diriliş öyküsüne katmıyorlar kendilerini? Onun romanını, onun sanatını, heyecanını neden duymuyorlar? Bitmiş tükenmiş Avrupa, metropol varoşlarında neden kendilerini tüketiyorlar? Ve hatta Kürdistan'da bile neden kendilerini kurutuyorlar? Neden yaşam delisi, neden kendi ülkesinin hastasını ve açık zindanını yaşıyorlar, diye soruyorum! Ve bu yakışmaz diyorum.

İşte burada benim kazandığım savaşlar var. Çok rahatım, çok heyecanlıyım ve bu beni muazzam sürüklüyor, bana her şeyi düşündürtüyor ve bana her şeyi başartıyor.

Başarmak istiyorsanız, işte bu "kökleşme işçileri" gibi bilim proleterleri, büyük heyecan duyun. Arkası çorap söküğü gibi gelir, enerjisi gelir, usta savaşçılığı gelir, gelir ve her gün yeni bir icat yaparsınız. Ve yenilgi de olmaz.

Sürecek

PKK 4. ULUSAL KONFERANS BELGELERİNDEN

ORDUDA ÖRGÜTLENME, MERKEZİLEŞME VE KURUMLAŞMAYA İLİŞKİN

Eğer bir güç belli bir amaca ulaşma mücadelesi veriyorsa, amacına ulaşmak için kullandığı mücadele yöntemi çerçevesinde kendisini bir örgütlülük temelinde düzen ve işleyişe kavuşturması gerekir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin temel dinamiğini oluşturan ARGK’nin de bu temel prensipler çerçevesinde örgütlemesini merkezi bir işleyişe kavuşturması ve kurumlaştırması bir zorunluluktur. Ulusal kurtuluşu savaşımızın geçmiş deney ve tecrübeleri de bize göstermektedir ki, hem nicel ve nitel gelişmeye paralel bir örgütlülüğün oluşturulmadığı durumlarda, hem de savaşın kapsamına denk bir ordu içi örgütlülüğe gidilmediği zaman savaşan güçlerimiz rollerini oynamamışlardır.

Ordumuzu ihtiyaca ve yerine göre örgütlendirme, savaşı önemli başarılara götürdüğü gibi yersiz ve zamansız örgütlenmeler güçlerin atıl kalmasına çürüme ve yozlaşmalarına zemin sunmaktadır.

Ulusal Kurtuluş Ordumuz'un hem savaş kapsamı hem de nicelik ve nitelik yönüyle günümüzde ulaştığı düzey, ordu içerisinde güçlü bir örgütlülüğü gerektirdiği gibi, bu örgütlülüğün sevk ve idare yönüyle giderek merkezileşmesine ve ordu içi kurumlaşmasını zorunlu kılmaktadır. Düşmanın topyekün savaşına topyekün bir devrimci savaşla cevap vermek, ülkenin bütün alanlarına ulaşan ordu birliklerinin koordineli hareketler düzenlemesini, alanların birbirlerine destek sunmasını sağlamak güçleri ihtiyaca göre harekete geçirmek için; ordu örgütünü en alttan başlayarak en üste kadar kendisini bir merkezi sevk idare sistemine kavuşturmasını gerektirir. Şimdiye kadar istenilen düzeyde gerçekleştirilmeyen ve işlerlik kazandırılmayan merkezileşme ve kurumlaşmamaktan dolayı birçok yerde bireyin kendi tarzını esas alması, kendini tekleştirmesi, değişik sınıf özelliklerini konuşturması ve kendisini örgüte dayatması gibi olumsuzlukların yaşanmasına ve bunların da kaynaklık ettiği tahribatlara neden olmuştur.

Bütün bunları değerlendiren 4. Ulusal Konferansımız;

1- 5. Kongremizin ordunun merkezileşme, örgütlenme ve kurumlaşmaya ilişkin aldığı bütün kararların olduğu gibi esas alınması,

2- Güney'de merkez, Doğu-Batı ve Güney karargahlarıyla Kuzeyde ise her eyalette bir eyalet karargahı olmak üzere karargahlaşmada belli bir sınırlandırmaya gidilmesini (güç yoğunluğu ve çalışma düzeyinin artması veya ihtiyaç duyulması halinde merkez karargahın onayı ile alt karargahlar oluşturulur). Ayrıca saha komutanlık ve karargahların merkez karargah tarafından işlerlik kazandırılmasını,

3- Karargahların başta planlama eğitim ve hareket bölümleri olmak üzere etkin işleyen bir savaş merkezi biçiminde örgütlendirilmesi,

4- Karargah yürütmesi genel komutanlık, planlama, eğitim, kurumlar ve YAJK temsilciliğinden oluşurken, kurumların yönetimlerinden de genel karargah yönetimi oluşur,

5- Her karargahta ihtiyaca göre kurumlaşmaya gidilmesini, buralarda görev alanların belli aralıklarla değiştirilmesi,

6- Karargah komutanlarının dışında diğer komutanlıkların özel güvenlik bulundurmamasını, resmi güvenlik görevlilerinin ise sürekli değiştirilmesini,

7- Ordu birliklerimizi salt araziye göre örgütlenme sisteminden kurtarıp ordu hiyareşisine göre alanın önemine, düşmanın konumlanmasına, yürütülen taktik planlamaların uygulanmasının gereği olarak düzenlemesi, karar altına alır.

GÜÇ BÜYÜTMEYE İLİŞKİN

1990'lardan sonra gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz ve onun silahlı savaşımı kitleselleşmiştir. Kitle serhildanlarıyla beraber saflarımıza yoğun bir savaşçı akını olmuştur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde nitel ve nicel olarak büyüyen bir ordu demokratik halk iktidarının tek grantisidir.

Ancak 5. Kongre sonrası hem Güney'de, hem Kuzey'de ordunun büyütülmesi için somut koşullar olmasına rağmen, taktik önderliğin bunu hayata geçirmekte gereken çabayı sarf etmemesi ve bunun zeminini hazırlıyamaması sonucu 5. Kongre'nin belirlediği hedefin çok gerisinde kalınmıştır. Bazı eyaletlerde savaşçı alımı adeta durdurulmuştur. Bazı eyaletlerimizde de bunun imkan ve fırsatlarının olmasına rağmen bunu değerlendirememiştir. Özellikle Güney Kürdistan'da 5. Kongre'den sonra hızla lehimize gelişen siyasi ortam, bir ordu çekirdeğini oluşturmamız için muazzam imkan sunmuştur. Ancak alandaki şüpheci, inançsız, hazır tüketen yönetim ve komuta tarzı, savaşçı alımını yapmadığı gibi katılan yeni adaylarla ilgilenilmemiş ve önemli bir kısmını geri gönderilmiştir. 5. Kongre platformu tarafından dönemsel görev olarak ordunun büyütülmesi hedef belirlenmesine rağmen, taktik önderliğin yaşadığı orduyu büyütmekten çok orduyu tüketme olmuştur. Dönem boyunca yaşanan şahadetler, kaçışlar ve savaş dışı kalmalar ordu da ciddi bir erimeye neden olmuştur. Bu tehlike varlığını bugün de sürdürmektedir.

Günümüz koşulları göstermektedir ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordumuz ARGK bundan sonraki süreçte daha fazla rol sahibi olacaktır. Özellikle Güney'de demokratik halk fedarasyonu garantisi olma rolünü oynarken, Kuzey'den de mevcut Türk özel savaşına karşı tek başarı ve zafer garantisidir. Orduyu büyütmeme doğan bütün tarihi fırsatları reddetmektir. Güç büyütmeye yanaşmayan anlayış ve kişi niyeti ne olursa olsun objektif olarak savaşı yürütmeyi reddetmektir. Özellikle 1995'te orduda yaşanan erime; yapıda bir inançsızlığı geliştirdiği gibi özel savaşı da umutlandırmıştır. Özel savaşı boşa çıkarmak ve orduya taze kan sağlamak için önümüzdeki dönemde özel savaşın yönelimleri ne olursa olsun ve koşullar ne kadar zorlarsa zorlasın, tek yaşama garantimiz ordumuzun büyütülmesi devrimci bir sorumluluk olduğu gibi vazgeçilmez tarihi bir görevdir de. Bütün bunları değerlendiren 4. Ulusal Konferansımız;

1- Partimizin 5. Kongresi'nin ordunun büyütülmesine ilişkin almış olduğu bütün kararların olduğu gibi esas alınması,

2- Özellikle ülkemizin Büyük Güney parçasında doğan imkanları göz önüne alarak başta bayanlar olmak üzere savaşçıların alınması ve bunların özgün konumlarını göz önüne alarak ayrı eğitim kamplarında eğitilmesi ve YAJK örgütünün bu alanda özel çalışması,

3- Şimdiye kadar kırsalda uygulanan askerlik yasasının bundan sonra şehir baskınları ve yol kesme eylemleri sırasında durumu uygun olanların (yönetmenlikte belirlenen esaslar dahilinde) askerlik yasasıyla orduya alınması,

4- Büyük Güney ve Botan'da alınan savaşçıların ağırlıklı bölümünün Kuzey'e aktarılması,

5- Bütün mücadele sahasında iki yıllık **ARGK'yi büyütme ve donatım kampanyasının** açılması,

6- Her eyalet savaşçı alımını, sadece kendi ihtiyaçlarını değil, genelin ihtiyaçlarını düşünerek güç büyütmenin temel bir görev olduğunu bilerek savaşçı alınmasına önem verilmesi, karar altına alır.

ASKERİLEŞME VE KOMUTANLAŞMAYA İLİŞKİN

Orduda nitelik askerileşmekte ifade edilir. Askerileşmek gelişen savaşın bütün ihtiyaç ve istemlerine cevap verebilecek bir formasyona ulaşmaktır. Öz ile biçim birliği, söz ile eylem bütünlüğü örgütlenme düzeyi, her koşula uyabilme esnekliği askerileşmenin diğer yanlarıdır.

Savaşta hem yaşamak hem de kazanmak için askerileşmek ve askeri bir kişiliğe ulaşmak zorunludur. Gelişen savaşımızda düşman olgusu karşısında azami düzeyde sonuçlara ulaşmak için halk ordumuzdaki niteliği geliştirmek zorundayız.

Mevcut durumumuz ve savaşın sonuçları ordumuz bünyesinde askerileşmeye karşı bir direnişin olduğunu göstermektedir. Gerek doğaya ve kazalarda verilen kayıplar bunun açık göstergesidir. Yine silaha hakimiyet, savaş araç-gereklerini kullanmadaki yetersizlikler de görülmektedir. Bunun en temel nedeni de bütün partide özgülde ordumuz içinde eğitimin ihmal edilmesinden ortaya çıkmıştır.

Askerleşme ve onunla bağlantılı olarak komutanlaşma sorununun giderilmesinin silahlı güçlerimizin bir sistem içinde şekillendirilmesi ve bir bütün olarak ordunun gereklerine uyarlanması olmazsa olmaz kabilindedir. Sivil toplum içindeki bütün alışkanlıkların, bireysel şekillenişlerin ve ilişki tarzlarının boy verdiği bir askeri güç savaşın gereklerini yerine getiremez, savaşamaz ve giderek dağılır.

Bugüne kadar savaşım tarihimizde bir ordu düzenimizin yaratılamaması; amaçsız asi, avare, grupçuluk, politikayla bağını koparmış salt askeri yaklaşımlar, parti öncülülüğünün giderek yitirilmesine ve sonuçta halkın başına bela grupların doğmasına yol açmışlar.

Parti öncülüğü ve doğru komuta esaslarının getirilmesinin savaşımımızda düşmandan çok zararı kendi ellerimizle kendimize vermemize yol açmıştır. Emir komuta düzeni içinde askerinden en üst komutanına kadar irade, karar ve uygulama bütünlüğü olmadan hiçbir savaş kazanılamaz.

Bu anlamda ordu düzeni yaratmak onun güçlü eğitimi ve tavizsiz bir uygulama ve uygulatma düzeyiyle olacaktır.

Özellikle askerileşmekte biçim yönünü geliştirmek ve yine bazı askeri yetenekleri kazandırmak için verilen askeri eğitimlere ve geçmişi aşmayan tarzla yaklaşıldığı belirtilmiştir.

Ordumuzun temel sorunlarından biri de kurumlaşma ve komutanlaşma sorunudur. Bu alanda önemli sorunların yaşandığı bilinmektedir. Özellikle komuta ve yönetimlerde keyfi, bireyci, kolektivizme gelmeyen, kuralların aşındırıldığı, tüzük ve yönetmenliklere keyfi yaklaşıldığı bilinmektedir. Komutanın atanmasında partileşme düzeyi, askerileşme düzeyi ve bir bütün olarak siyasal, sosyal ve kültürel düzeyin dikkate alınmayarak atamalar yapıldığı görülmektedir. Atamalarda bireylerin daha çok kendi ölçülerini esas aldıkları da görülmüştür.

Parti öncülüğünün ve eğitiminin ordu içinde temsili ve yürütülmesinde en büyük rolü oynaması gereken siyasal komiserlik kurumuna doğru bir yaklaşım sergilemediğimiz gibi başarılı bir pratik uygulama içine girilmediği de pratikte görülmüştür. Ruhta, kişilikte savaşı yaşamayan; oportünist, lafazan gibi kişilikler temelinde yapılan bazı görevlendirmeler; ayrıca siyasi, eğitsel çalışmaları küçümseyen geri, feodal komutanların gerekli desteği sunmayan tarzı boşa çıkartıcı yaklaşımları bu kurumu pratikte işlemez duruma sokmuştur. Siyasi komiserler ise bu anlayışlara boyun eğme, kendi görevlerine sahip çıkmama tutumlarından dolayı ordu sistemimizde öngörülen bu kurum görevleri boşa çıkartmıştır.

Bütün bu gerçekliklerden hareketle 4. Ulusal Konferansımız;

1- 5. Kongre'nin askerileşme ve komutanlaşmaya ilişkin aldığı bütün kararların esas alınmasını,

2- Parti merkezinde bir kurmaylık eğitim programının hazırlanmasına,

3- Bütün gerilla güçlerine askeri beceri ve fiziki güçlenmeyi sağlayacak bazı hareketleri refleksleştirecek komando tipi askeri eğitimin verilmesi ve süreklileştirilmesini,

4- Bütün komutanların görev başında olması, yedek komutan adı altında birliklerde güç bulundurulmamasını,

5- Manga ve takım komutanlarının askeri özellikleriyle birlikte ideolojik-politik ve örgütsel düzeyinin esas alınmasını,

6- Birliklerde siyasi komiser aynı zamanda birinci takım komutanı görevini üstlenir. (Bölükte, bölük komutan yardımcısıdır.)

7- Görevden alma ve göreve getirmede yönetmenlik esaslarının mutlaka uygulanmasını,

8- Komutanların eğitimine özenle önem verilmesini,

9- Birliklerin düzeylerine göre iç eğitim ve örgütlenmelerinin geliştirilmesini karar altına alır.

SAVAŞ TARZI ÜZERİNE

Son iki yılda savaşımımız, geçmişle kıyaslanmayacak bir yoğunluğa ulaşmıştır. Düşman özel savaşı tırmandırarak gerilla ile kitle bağlarını birbirinden koparmaya çalışmış, alan tutma taktiğiyle temel üs alanlarını sınırlandırarak, gerillanın verimli çalışmasını engellemek istemiştir. Böylece kitleden, yeni katılımlardan, lojistikten vb. koparacağı gerillayı marjinalleştirip iktidar gücü olmaktan çıkarma planını uygulamaya koymuştur. Düşmanın bu planından çok, bizim savaş yaklaşımlarımız, temel savaş gereklerini yerine getirmeyişimiz bize zarar vermiştir.

Savaşan güçlerimizin düşmanın durumunu ve planlamasını adım adım izlemekten geri geri kaldığı gibi, parti çizgisini, temel taktik esasları anlamayan ve sorgulamayan, sığı-geri düzeyi, savaş üzerinde gerekli yoğunlaşmadan uzak oluşu ve dolaysıyla kendi gücüne uygun düşmanın planlamasını boşa çıkartabilecek bir tedbirlik geliştirmesinden uzak kalmasını doğurmuştur. Bunu sonucunda daralma yaşanmış, kitle bağları zayıflamıştır. Savaşın gelişim düzeyine göre kendisini donatmayan kişi ve birimler erimekten kurtulamamış, köye dayalı rahat yaşam zeminini ortadan kalkınca ideolojik-politik olarak geriliği yaşayan bazı komuta gücü bir inançsızlık ve kararsızlığı yaşanmıştır. Hiçbir zaman gücümüz tam bir inançsızlık ve kararsızlığı yaşamıştır. Hiçbir zaman gücümüz tam verimli çalıştırılmadığı gibi tek düze eylemliliklerde ısrar edildiğinden anlamsız kayıplardan kurtulunamamıştır.

Bütün bunlar bize gösteriyor ki, savaşa, askerliğe kendiliğindenci, keyfi yaklaşımlar terkedilip, doğru çizgi ve taktikler doğrultusunda belli bir doktrin, plana göre savaşımın esas alınması gerektiği ortaya çıkmıştır. İnançsızlığa götüren, parti çizgisi ve askeri ölçülere gelmeyen komuta tarzının mutlak anlamda aşılmasının zorunluluğu ortaya çıkmıştır.

Düşmanın yaratamaya çalıştığı daralmaya karşılık yayılma ve derinleşme taktiği esas alınmalıdır. Açık, kontrolsüz, hiçbir tedbire dayanmayan, uygun olmayan araziye dayalı yığılma şeklindeki üs anlayışı terkedilmeli, buna karşılık gizli, yeraltı sisteminin geliştirildiği üst alanlarında doğru bir savunma anlayışı hakim kılanmalıdır.

Çok eylem yapıp, az sonuç almaktansa, yapılan eylemin sonucunu almak kadar, savaşı savaştan önce kazanmak ilkesi esas alınarak eyleme yaklaşmdaki kendiliğindenci, tek düze, birbirinden kopuk, tacizi aşmayan tarz mutlaka aşılmalıdır.

Gelinen aşamada savaşa yeni bir boyut kazandırma gerekliliği ortaya çıkmıştır. Cesaret ve fedakarlık kadar, bilincin ve savaşan güçlerimizin bütün avantajlarını azmi ölçüde kullanarak düşmanın zayıflıklarını görüp değerlendirecek bir düzey yakalaması zorunluluktur.

A) Teknik Taktik

“Bizim hangi savaş tarzıyla bu ülkede özel savaşı büyük bir başarısızlığa uğratacağımız ortaya çıkmıştır. Bu ne bir isyan, ne bir cephe savaşıdır, ne bir hareketli savaştır. Gerilla savaşıdır.” Parti Önderliği.

Halk savaşının temel tarzı gerilla savaşıdır. Gelişen gerilla, gelişen savaştır. Gerilla ordumuzun kendisini yetkinleştirmemesi gerilla yaşam ve taktiklerini yaratıcı bir tarzda uygulanmaması, savaşımımızın istenilen düzeyde gelişmemesinin temel nedenidir. Halkımızın kurtuluş savaşında tek savaş yönteminin gerilla olduğu gerçeği ortaya çıkmış olmasına rağmen gerillayı daraltan, geriye çeken, gerillayı yetkince kullanmayan ve yine gerillayı salt bir politik uzlaşıcı güç olarak gören ve çarpıtan tutumların varlığı tespit edilmiştir. Son yıllardaki savaşım deneyimimiz dikkate alındığında üsse dayalı yayın ve gelişkin, yine kitleyle bağlarını sıkı sıkıya kurmuş bir gerillacılığın bizi başarıya götüreceği açıktır. Ve bu gerçek Parti Önderliği'nin talimatlarında da ortaya konulmuştur. Savaş pratiğinde yaşanan kayıpların ve kaçırılan fırsatların özünde kof bir köylü savaşını aşamayan gerilla tarzından kaynaklandığı bir gerçektir. Gerillanın hareketlilik, gizlilik ve yaşam ilkelerine bağlı kaldıkça kazanımlar elde edildiği görülmüştür. Gerilla tarzından kopan silahlı güçlerin savaşı geliştiremeyeceği, hatta kendilerini erimekten kurtaramayacakları anlaşılırken, gerillada yoğunlaşma, yeni taktikleri hayata geçirmenin de esasıdır. Hâlâ en temel sorunumuz; gerilla tarzını yetkince uygulamamaktır. Bundan dolayı daha önce tespit edilen hareketli savaşın yaygınca uygulama koşullarından uzak olduğu ortaya çıkmıştır.

Gerilla tarzı doğru uygulandığı takdirde, oldukça yaratıcı ve esnek, genişleyebilir yaklaşımları içerir. Bu anlamda temel gerilla yaşam ve taktik esaslarından uzaklaşmamak koşuluyla her alan, birim kendi özgülüne uygun tutum belirlemekte zorlanmamalıdır. Bu doğrultuda, inisiyatif elde olduğu sürece bir gerilla gücü iç içe de yoğun bir savaşı sürdürebilir. Mevcut alan genişletilerek, güç ve eylem sayısı arttırılarak bir gün verdiği bir savaşı, bir aya da, on güne de çıkartabilir ve böylece cephe genişletilmiş olur. Adına ister koordineli savaş, ister hareketli savaş denilsin, yapılan gerilla savaşıdır. Bunun için ne uygun koşul ve sürelerde hareketli savaş denemeleri, hatta mevzi tutma savaşları da sürdürmek mümkündür. Sonuç olarak uzamış ve genişlemiş bir gerilla çizgisi, kendisini dayatıcı bir gerçek olarak ortaya koymaktadır.

Bunun için 4. Ulusal Konferansımız;

1- Temel taktik olarak yaratıcı, zengin gerilla tarzını ortaya koyar. Bunu dıştalayan yaklaşımları mahkum eder. Bunun yanında gerilla yaşamı ve taktik esaslarından uzaklaşmamak şartıyla her alanın özgün koşullarını dikkat alan bir savaşın geliştirilmesini,

2- Şimdiye kadar gücümüzün tam kapasite ile kullanılmamasının, savaşın düzeyini oldukça geri bıraktığı, bundan dolayı bütün gücün verimli kullanılmasını, savaşın düzeyini geliştirdiği kadar gerilla ordusunu yetkinleştireceğini göz önüne getirerek kapsamlı hareketlerin planlamasını,

3- Bütün güçlerimizin her türlü gerilla-savaş taktiğini uygulayabilecek takım ve birlik düzenlemelerine göre örgütlendirilmesini,

4- Savaşı kazandıranın, yaşam tarzı olduğu bilinciyle hareket edilerek, yaşam çekici kılınıp her türlü savaşımın verebileceği ve her an harekete hazır bir askeri düzeyde tutulmasını,

5- Gerilla birliklerinde hareketlilik ve gizlilik esastır. Hareketliliği engelleyecek ağırlıkların uygun tarzda düzenlenmesini, gizliliği bozacak tutumların ise her zaman mahkum edilmesini,

6- Gerilla hareketlerinin özünde hile olmalıdır. Düşmanını yanıltarak, sonuç alınacağı bilinerek davranılmasını, karar altına alır.

B. Savaşın üslendirilmesi

“Gerilla üslenmeyi mutlaka doğru temellerde yakalamak zorunda. Genişliğine, derinliğine, yeraltı-yerüstüsüyle çeşitli manevra olanaklarıyla birlikte üslenmeyi yapmadan gerilla sıçrama yapamaz, ordulaşamaz ve savaş tarzını geliştiremez.” Parti Önderliği

Gelinen aşamada ülkemizin yüksek dağları savaşımımızın temel üs alanlarıdır. Temel üsse bağlı olmayan gerilla, istediği kadar direnşin, düşmanın sayı ve teknik üstünlüğü karşısında tutunamaz. Bu durumu farkeden düşman, oldukça yüklenip gerillayı temel üs alanlarından uzaklaştırma çabası içinde olmuştur. Fakat bundan da önemlisi, doğru üs anlayışına ulaşmayan çarpık, yetmez anlayışlar savaşa zarar vermiştir. Bu nedenle geçmişte olduğu gibi ya koçer tarzı, ya köye, ovaya dayalı, ya da dağda köyü yaşatan, lojistiğe dayalı olan rahat yaşam anlayışından kaynaklanan ve birçok eyaletimizde yersiz kayıplara yol açan yanlış üslenme tarzını mahkum eder.

Bütün bunlar değerlendirildiğinde, düşmanın ulaşamayacağı üs alanlarında konumlandığı kadar, dağın yaşanılır bir alan haline getirildiği, yeraltı sisteminin oluşturulduğu, altyapısının geliştirildiği doğru tarz oturtulmalıdır.

Bunun için 4. Ulusal Konferansımız;

1- Her gerilla birliği konumlandığı noktayı yaşanabilir ve savaşılabilir hale getirilmesini,

2- En büyük savaşların temel üs alanlarında verilebileceği göz önüne getirilerek en az altı aylık bir planlama ve hazırlığın yapılmasını,

3- Güney'de üslenme bölgelerimizde “kurtarılmış alan” espirisinin esas alınmasının, Kuzey'de ise kızıl üslerin yaratılması, hem kurtarılmış alan, hem de kızıl alanın büyütülüp derinleştirilmesinin hedeflenmesini,

4- Tutulacak üs alanları derinliğine ve genişliğine araziyi kontrol altına alacak ve birbirini savunacak, çeşitli manevra olanaklarına imkan kılan yeraltı sistemi, altyapı oluşumu geliştirilmiş bir tarzın oturtulmasını,

5- Üs veya konumlanma alanlarında düşmanı açık tarzda karşılamaktan vazgeçilmesi gerektiğini,

6- Mevcut üs alanlarına sıkışılmaması, sürekli yeni üs alanlarına ulaşmanın esas alınması, yine konumlanmada üzerinde bulunan arazinin tümünün iyi kullanılması gerektiğini,

7- Dar alanlarda fazla gücü üslendirmekten kaçınılmasını, geniş manevra alanlarının önceden düşünülmesinin ve tedbirlerin alınmasını,

8- Son dönemde düşmanın geliştirdiği teknik sisteminin birçok kayba yol açtığı göz önünde bulundurularak sistem hakkında elde edilen bilgiler doğrultusunda hareket edilmesini, “uygun arazilerde ... hareket edilmesi bilinen hakların kullanılması gibi” bunları dikkate alarak üslenmelerinin geliştirilmesini, karar altına alır.

C. Yayılma

Yayılma esasları: Gerilla savaşının en önemli ilkelerinden biri olan yayılmadır. Düşmanı çeşitli cephelerde zorlamak, savaşı yaymak, bu temelde onun sayı üstünlüğünü, tekniğini ve esas olarak askeri stratejisini boşa çıkarmak için uygulayacağımız temel bir taktiktir. Güçlerin belli noktalarda aşırı yoğunlaşıp kalmalarını önleyerek adım adım geniş alanlara açılımını ve savaşın yaygınlaştırılmasını ifade eder. Bu açıdan zamanında yayılmayan, ülkenin bütün alanlarına derinleşmesine ve genişlemesine açılmayan bir savaş her zaman boğulmaya ve yenilgiye uğramaya açıktır. Bu durum dikkate alındığında mevcut savaş düzeyimizle yaratılan alanları korumak kadar, savaşı sonuca da götürebilecek bir yayılma esası gözetilip düşmanın geri hattına bile taşırılma ve yayılma sürekli olmalıdır.

Ama bazı alanlarda yayılma sağlanırken, bazı alanlarda gerekirse taktik gereği geri çekilmelidir. Bu geri çekilme daha ileriki bir sağlıklı yayılma için temel oluşturmalıdır.

Bunun için 4. Ulusal Konferansımız.

1- Her eyaletin yayılması gereken alanlara ulaşmasının temel taktiğin oturmasında belirleyici rol oynadığının bilinmesini,

2- Her yayılmanın planlı olması gerektiğini,

3- Her yayılmanın bir taktik amaca hizmet etmesi ve koşulların doğru tespit edilerek yapılmasını,

4- Başarısız yayılma girişimlerinden ders çıkarılması, yeni, yaratıcı, kazanımcı yaklaşımlar esas alınarak oturtulmasını,

5- Bütün bırakılan mevzilerin yeniden doldurulmasının daha yaratıcı biçimde ele alınmasını,

6- Yayılma yapılacak alanlarda önceden belli bir hazırlık yapılmalı, keşif ve istihbarata dayanarak yapılan yayılmanın daha sağlıklı olacağını, karar altına alır.

D: Savaş taktikleri ve vuruş tarzı

“Vuruş tarzında tutum parti ruhu ve parti çizgisinin işlerliğidir.” Parti Önderliği

Doğru bir vuruş tarzını belirleyebilmek için savaş sanatı üzerinde oldukça yoğunlaşmak kadar; kendi gücünü nerede, ne zaman ne kadarla yapabileceğini iyi bilmek, yine düşmanını da adım adım izlemek gerektiği açıktır. Bu konularda oldukça zayıf kalan savaş güçlerimiz sonuç alıcı vuruş tarzından uzak kaldıkları gibi, tıkanmış, tacizi aşamayan tek yönlü, yaratıcılıktan uzak, kendiliğindenci bir konuma düşmüş bunun sonucunda da yer yer hak edilmeyen kayıplarda yaşanmıştır. O halde sonuç alıcı, savaşı hamleci bir tarzda geliştiren vuruş tarzına ulaşmak için yönelme, koparma ve imha etme ruhunu, gücü iyi düzenleniş, çekici kılınmış bir gerilla yaşamından almalıdır. Ayrıca savaşı, savaştan önce yapılan hazırlıklarla kazanma ilkesi gözetilip, vuruş tarzına hakim kılınmalı, bu amaçla eylemlere kesinlikle gerekli hazırlık, plan yoğunlaşma yapıldıktan sonra yönelmek gerektiği ortaya çıkmıştır. Kazandıracak vuruş tarzı ancak böyle oturtulabilir. Bunun için 4. Ulusal Konferansımız;

1- “Savaş tarzımızda başarı esastır.” Bunlar başlıca:

- Örgüt bilinci.
- Amaca bağlılık.
- Askeri disiplin.
- Arazi.
- İklim.

Bu koşulların doğru değerledirilmesi, iyi kullanılması gibi, düşman ile kıyaslanıp harekete geçmek ile olabileceğini,

2- Temel taktik gerilla olduğuna göre; pusu, sızma, baskın, sabotaj, suikast taktiklerinin yaratıcı uygulanmasını,

3- Düşmanın taktik edilmiş hedeflerine yönelmektense, ya tedbirsiz, açık veren hedeflere yönelinmesi, bunun yanında tutulmuş, mayınlanmış, yeraltı sisteminin geliştirildiği üslenme sahalarına çekilerek, verilecek savaşların esas alınmasını,

4- Çok eylem yaptığımız halde az sonuç almamızın sebebinin tek yönlü, birbirinden kopuk eylem anlayışı olduğu belirlenmiş, geliştirilen her eylemin diğer bir eylemi beslemesi, diğer bir eyleme ön hazırlık niteliği taşımasını,

5- Kesinlikle her eylemin gerektirdiği hazırlık süresinin değerlendirilip yerine getirildikten sonra yönelinmesi, bunun dışındaki eylem anlayışının mahkum edilmesini,

6- Eylem için eylem yapma, üstten dayatma zorunluluğu ile yapılan eylem anlayışlarından sıyrılarak, planlı, araziyi, iklimi, gücü oldukça kullanabilen, koordineli gerilla hareketlerinin geliştirilmesini,

7- Savaşı taktik bir aşamaya ulaştırmanın bir aracı olarak şehir baskınlarının gündemleştirilmesi gerektiği zaman ele geçirilen şehirlerde birçok malzemeye el konulması veya tahrip edilmesi, savaşçı çıkarılması, kısa süre de olsa elde tutulmasının hedeflenmesini,

8- Düşmanın hareket ve üslenme tarzının, bizim vuruş tarzımızı değiştirebileceği bilinerek düşmanın sürekli izlenmesini,

9- Vuruş tarzımızın hızlı, çabuk, sonuç alıcı, koparıcı, yaratıcı ve fethedici ruhu esas alması gerektiğini,

10- Vuruş tarzımızın salt tekniğe dayalı değil, esas olarak taktiğe dayanması ve bununla birlikte bütün imkanlardan yararlanması (bentler, çukur yöntemleri, bubi tuzakları, molotof ve diğerlerini bilmesini),

11- Operasyona çıkmış bir düşmana karşı hazırlıklarımız yeterli değilse bunu boşa çıkarmanın en iyi yolu; araziyle baş başa bırakmaktır. Fakat esas alınması gereken bütün hazırlıkların yapılıp düşmanın yetkince karşılanması, özellikle düşmanın arazide yıprandığı göz önünde bulundurularak operasyon sonrasını iyi değerlendirilmesi gerektiğini, uygun koşullar yakalandığı taktirde operasyon kolları kuşatılıp tümden imha etmenin gözetilmesini.

12- Güçlerin dağılma-toplanma ilkesi göz önünde bulundurularak uygun koşullar iyi gözetilip, güçler bir araya getirilerek, koordineli bir biçimde birçok taktiğin uygulandığı, dönemsel devrimci harekatlerin düzenlenmesini,

13- Geniş bir alanı kapsayan kapsamlı yol pusulamalarının geliştirilmesini,

14- Savaş tarzımızda donanım ve lojistiğin kendi olanaklarımız kadar düşmandan sağlanmasını,

15- ...,

16- Önemli siyasal sonuçlara yol açacak turizm işletmeleri, yüksek gerilim hatları, fabrika ve diğerleri,

17- Siyasal ve ekonomik hedeflerden yararlanmak esastır. Düşmana açıktan hizmet eden, ilişkiye gelmeyen hedeflerin ise vurulmasını, karar altına almıştır.

SOSYAL YAŞAM VE KÜLTÜR FAALİYETLERİNE İLİŞKİN

İnsanlaşma sosyalleşme ile başlar. Üretimdeki gelişmeler yaşama yansıyarak onun sosyal ilişki boyutunu geliştirir. Şekillenen sosyal ve kültürel yaşam düzeni, kişilik oluşumunun temel kaynağıdır. Derin sosyal ve kültürel bir yapıya sahip olmayan kişilikler devrimi gerçekleştiremezler.

Sömürgecilik Kürdistan’da yaşamı sadece ekonomik, askeri ve siyasal olarak değil, bizzat sosyal ve kültürel olarak da ağır bombardıman altında tutarak felce uğratmıştır. Kürdistan’da halk gerçekliğinin bir adı da, dağılma ve çürümedir. Kişilikler oldukça bağımlı, kendine güvensiz ve pasif bırakılmıştır. Sosyalleşmenin önündeki bütün yollar kapatılarak geri bir yaşam tarzına mahkum edilmiştir. Kürdistan’da sömürgecilik aileyi temel bir antisosyal, anti-siyasal kurum olarak her şeyin üstünde tutarak, bütün yüce değerlere tercih ettirmiştir. Kişilikler, aile ve toplum denetimi altında istikrarlı bir yaşamdan oldukça uzak, kendi iç dinamizmini kaybederek yenilgili, teslimiyetçi bir yapıya bürünmüştür.

Bütün sömürgeci katliamlara karşı, parti ve ordu araçlarının toplumumuz için temel dönüştürücü rolü yeterince anlaşılamamış, sosyal yaşamla olan bağlantısı somut ilişkilerle oturtulamamıştır. Oysa, Parti Önderliği'nin genel anlayışı sosyal yaşamı düzenleyerek toplumu buna çekmekir. Önderlik bu anlamda Kürdistan’da yeni yaşamın yaratıcısı, öncüsü ve yürütücüsüdür.

Bugün Kürdistan’da gerilla, PKK’de gelişen yüksek sosyaliteyi topluma yayma noktasında yeterince yaratıcı olamıyor ve sosyal yaşamı yeniden düzenlemekte gerilikler aşılamıyor. Pekçok anlamda maddi ve manevi kayıpların önemli bir nedeni de oturtulamayan bu sosyal, kültürel yaşam gerçekliğimizdir. Sosyal yaşamın temel sermayesi olan savaş ve onun bütün koşulları bu anlamda devrimci yaşamı hakim kılmak zorundadır. Maalesef gerillada kayıplarımızın gerçek bir nedeni hâlâ köye dayalı yaşam tarzıdır. Yaşanan yoğun çaba ve fedakarlık düzeyine karşılık kaba, geri bir yaşam tarzından kurtulunamadı. Bu anlamda bir sosyal yaşam projesi zorunludur. Parti Önderliği’nin yaşamına anlam verilmeden savaş sorunlarının çözülemeyeceği sosyal yaşamın geliştirilemeyeceği ortadadır. Asosyal, ideolojiden yoksun, siyasallaşmayan ve dolayısıyla partileşemeyen kişilikler kaybettirmeye mahkumdur. Gerillada kısa sürede yaşam umudunu yitiren, tıkanan, yeteneklerini ortaya çıkaramayan, morali ve coşkuyu yaratamayan gerçekliğin kaynağında da bunu görmek gerekir.

İlkeli yaşam, değerlerin temel koruyucusudur. Bu anlamda “bir PKK’li nasıl yaşar, nasıl örgütlenir, kendini nasıl yaşam gücü haline getirir” sorularına gerillanın dağda en sağlıklı cevabı vermesinin koşulları vardır ve bu vazgeçilmezdir. Yaşamı geriye çeken dar, ilkel, ahbap-çavuş ilişki ve yaşam tarzı yerine, uygar, bağımsız, yaratıcı bir yaşam tarzını hakim kılmak, bu anlamda kültür sanat cephesinde de bir devrimi gerçekleştirmek, temel savaş sorunlarının çözümünde önemli bir halka olacaktır. Yeteneklerini körelten ya da açığa çıkarmayan, bu yönlü bir gelişmeyi önüne koymayan öncülük yapamaz. Mevcut örgütsel yapımız kültür ve sanatın savaşla bağını henüz tam kuramamıştır. Savaşın sanata kaynaklık etmesi, sanatın da savaşı sıçratacak etkilemesi gerçekleşmemiştir. Edebiyat ve sanatta gelişme oldukça sınırlıdır. Böyle görkemli bir devrimle güçlü eserlerin yaratılması gerekirken, egemen tarz popülizm olmuştur.

Gerilla bütrün yaşamı bir sanatçı inceliğiyle yaratır. Oysa gerçekliğe yansıyan oldukça kaba ölçüler, yüzeysel, devrimci moral ve sanattan uzak yaklaşımlardır. Bu yönlü yeteneklere küçümseyici gözle bakma, dıştalayıcı yaklaşımlardan dolayı, süreçle bunların körelmesine yol açılmaktadır. Devrimci yaklaşımın yerine hakim olan, köylü ya da küçük-burjuva yaklaşımıdır. Bu anlamda ulusal kültürün, sosyalist kültürün geliştirilmesi esastır. Edebiyatın önü açılmalı, tiyatro, sinema vb. geliştirilmelidir. Her türlü sanat etkinlikleri feodal ve burjuva etkilerden arındırılarak sosyalist bir içeriğe kavuşturulmalıdır. Bu anlamıyla mevcut kurumların işletilerek eğitim çalışmalarının sosyal-kültürel ihtiyaçları giderecek ölçüde yürütülmesi gerekmektedir. Kurumların savaş kaçkınları veya oportünist kişiliklerden değil, savaş ruhu olan devrimci bir niteliğe kavuşturulması önemlidir. Bütün kurum çalışmalarının ana merkezi ülke olmalı, her şey halkın birlik ve özgürlüğü için yapılmalıdır.

Sonuç olarak, halkımız gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte ideolojik, ekonomik ve siyasal hedeflerine, sosyal yaşamı; moral, ruhsal gelişmeleri yaratarak ulaşacaktır. Parti Önderliği’nin yaşam tarzı esas alınarak başarıyı sağlama almak mümkündür.

"İlk kez ateş ve gece, onun alevinde yazıyorum"

Şehit Jiyan (Zeynep Erdem) yoldaşın yarım kalan günlüğü...

Bırakılan yerde yeni bir sayfaya başlamanın güzelliği. Fazla zaman kaybetmeden. Diğer defter umarım kısa süre içerisinde önderliğin eline geçer. Bir an önce göndermenin telaşı vardı.

Tabii değişik yorumlar da yapıldı. Aşırı duygusal, çocuksu. Önderliğe göndermeyi bir cesaret işi olarak yorumlayan da oldu. Şu konuda haklılık payı olabilir: daha geniş değerlendiren, daha çözümleyici olan, daha güzel anlatabilen bir aktarım olabilirdi. Yine kurumuş çiçekler… İnsan düşündüğünde... Kurumuş bir dağ çiçeğini al, önderliğe gönder! Ama benim için farklı bir anlamı var, anlatamıyorum. Bunu Önderliğin anlayacağından eminim.

Sabahın 10'u… Arkadaşlar eğitimden sonra BKC atışına gittiler, operasyona hazırlık için. Ses öylesine güzel geliyor ki…

Baharda Gabar'la başlayan operasyon şimdilik Cudi ile son buldu. 19 Temmuz'da filolarla gücümüzün havadan-karadan bombardımanı ile Cudi'yi kuşatan düşman, arkadaşların büyük direnişi ile karşılaştı. Düşmanın korkunç yönelimi sonucu alanı bırakan arkadaşlar, geri çekilme yaptı. Savaşta 4 şehidimiz dışında kaybımız yok. Ama geri çekilme sırasında gruptan kopmalar sonucu kaybolan 15 arkadaş var. Ve birkaç gün önce aldığımız habere göre gruptan kopan 6 arkadaş düşmanın eline sağ geçiyor. Bespin Taburunda kulak kesme, işkence sonucu arkadaşları katlediyorlar. Onlardan yalnızca biri kurtulmuş, arkadaşların yanına ulaşmış. Kurtulması ilginç. Onun da tek kulağını kesmişler. Neyse… Gruptan Yılmaz, Gabar, Behdinan arkadaşlar direnmişler, Salim çözülmüş.

Bazen basit şeyler üzerine kaybediyoruz. Yılmaz arkadaşın bu tarz şahadetini kabullenmek zor.

7 Ağustos 1994

Saat 10'a çeyrek var. Elimde el feneri ile, manganın hemen yukarısında, kalabalıktan uzak yazıyorum. Aslında her zaman bu saatlerde arkadaşlar uykuda olurlardı. Ama bu gece önderlik sahasından Serdıl ve Norşin, Gabar'dan Çiçek, Mardin'den Mızgin arkadaşlar kadro eğitimi için aktarılmayı bekliyorlar. Bu yüzden herkes sohbet ediyor.

Karargah eğitim bölüğü ve güvenlik birimi operasyona hazırlık için Haftanin'den ayrılıp Metina'ya gittiler. Diğer güçler de operasyon hazırlığı içindeler.

Bir bayan bölüğü oluşturuldu. Baharla birlikte başlayan operasyonlarda bütün alanlardan Haftanin'e geri çekilmeler, ağır gücü ve özellikle bayan arkadaşları burada bırakınca, epey güç birikti. Şilan'ın takımı ile birleştirilince iki takımlık bir bölük oluşturuldu. Bölük komutanı da Zelal arkadaş. Savaşa hazırlık için tepelerde mevzi kazımı, cephane ve erzak hazırlığı yapacaklar.

Cudi'deki büyük operasyon sonucu güçlerin hepsi buraya geri çekildiler. Şu an bulunduğumuz noktaya Bedri arkadaşın bölüğü geldi. Karargah bu noktadan ayrıldıktan sonra Cemal arkadaş, güvenliği ve cephane birimi ile bizim manga kalmıştı. Arkadaşların gelmesiyle nokta, eski canlılığına kavuştu.

Karargahtan ayrıldım. Besta'ya, hareketli tabura gidecek mangadayım. Uzun süredir ayrılma istemim sonuçta -geç de olsa- gerçekleşti. Korkuyorum; yürümemekten, fiziki engel olmaktan ve bunun sonucu olarak başaramamaktan. Ama başarmaktan başka çarem de yok. Ve başarmalıyım.

26 Ağustos 1996

Haftanin'den ayrılıp Kela Memê üzeri Besta'ya geldik. Bir takımlık güçle; iki arkadaş (Rozerîn, Xuryas) Amed'e, bazı arkadaşlar Gabar'a geçecekler; şehir faaliyetleriyle birlikte daha önce taburda yer alan ve kurye arkadaşlardan oluşan grubumuz dün akşam saat 7.30'da arkadaşlara ulaştık.

Bulunduğumuz nokta Serik"ta (Sergê Muhammedê Oso) birçok bölge gücü toplanmış. Kimi geçiş için, kimi eylem için, kimi de geri çekilmiş.

Besta'dan ayrılıp Haftanin'e gittiğimizde yol boyunca olayları diğer deftere aktarmıştım. O zaman en çok etkileyen Mıjin'in boşaltılmış hali ve Haftanin'deki geçmiş izleriydi. Ama bu geçişte boşaltılmış Mıjin'in yanında, evleri yakılan ve yıkılan Mıjin ve Besta'nın yemyeşil bıraktığımız alanları ve köyleri şimdi simsiyah, yanık. Her yer yakılmış. Ve Hâlâ yanan yerler var…

Düşmanın çirkefliğine, acizliğine iğreniyorsun! Ve arkadaşların durumu: bir aya yakın erzaksızlar. Ekmek yok. Tütün, şeker vb. ihtiyaçları arkadaşlar espri konusu yapmış, renkleri unutulmuş. Gereksinim, düşmanın arta kalan erzakları. Hangi tepe ele geçirilirse bırakılan erzaklar arkadaşlarca toplanıp yeniliyor. Hepsi çok zayıflamış ve bitkin görünüyorlar.

30 Ağustos 1994 / *Besta*

Neye, nerden nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Uzun zamandan beri beklediğim ve istediğim hareketli taburu nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

Birkaç gün önce (27 Ağustos) arkadaşlar Xırbıkê Besta Taburu'na saldırı düzenlediler. Eylem başlar başlamaz bir arkadaş (Cemal) mayına basıyor. Ve saldırı-kuşatma olarak planlanan eylem, düşmanın bize darbe vurmasına neden oldu. Beş değerli yoldaş şehit ve beş arkadaş ağır yaralı.

Arkadaşların eyleme gidiş tarzı beni düşündürmüştü. Aç gittiler. Erzak yoktu yanlarında ve hepsi moralsizdi. Benim için eylem baştan başarısızdı. Ardından ikinci ve üçüncü gün yine bazı kollardan saldırı ve yine kayıplar yaşandı. Nasıl anlatayım bilemiyorum. Biraz çarpıldım. Her an şehit haberi ve her taraf yaralı. Anlam veremiyorum.

Bunun yanında taburdaki arkadaşlar dağıtılıyor. Dicle ve Besê Amed'e; Türk arkadaşlar (Ilgaz, Rojin, Cahide, Mahir, Şiyar, Kemal) DHP çalışmaları için Haftanin'e çağrıldılar. Arkadaşların buradan ayrılmalarına sevindim. Çünkü hepsi çok yıpranmıştı. Özellike Besê. Ta başından beri zorlandı ve zorladılar. Fiziki olarak epey yıpranmıştı.

Kardeşimi (Şiyar) gördüm. Bana kardeşlik yaparak "niçin buraya geldin?" dedi. Yeni olmasına rağmen, savaşı benden daha çok kavramış.

Şu an Piro'nun eteklerinde konaklıyoruz. Sanırım bütün gücü toparlayıp yeni bir düzenleme yapacaklar. Kanımca Cemal arkadaşın hemen tabur yönetimine müdahale etmesi ve faaliyetleri durdurması yerinde olur. Eğer böyle devam ederse kimse kalmayacak.

Bunlara dayanamıyorum!..

4 Eylül 1994 / *Besta*

Yapılan düzenlemeyle Fazıl arkadaşın bölüğüne geldim. Cemal arkadaşın müdahalesi (telsizden) sonucu, iki gün toplantı yapıldı. Xebat arkadaşın yönettiği toplantıda yönetim dışında kimse konuşmadı. Gerçi Cemal arkadaşın ilettiği eleştiriler, Xebat arkadaşın sorunları dile getirişi ve yönetimin bazı açıklamaları, pratik sürecin yetmezliklerini ortaya koydu. Ama yapıdan tek bir arkadaş konuşmadı. Düşündürüyor, ya içte büyük bir tepki, ya toplantılara inançsızlık, çözüm olunamayacağı düşüncesi, ya boşvermişlik, umursamızlık... Ne olursa olsun, sağlıklı bir durum değil.

Bu süreçte, bayan arkadaşları biraz izledim. En çok ilgi gösterilen, umut beklenilen ve birçok kadronun bulunduğu bayan bölüğünden, şu sonucu çıkardım; kadın, kendi ayakları üzerinde durmadığı sürece, sırtını başkalarına dayadığı sürece boşuna… Yani istenen özgür kadın kişiliğinin özünü oluşturamayız.

Gerçi arkadaşların yarattığı birçok değer de var. İnkar etmiyorum. Savaşçı yapısının harcadığı emek! Bunları derleyip toparlayıp bir süzgeçten geçirmek gerekir. Kongre bu sorunu daha da aydınlatacaktır.

Besê ve Dicle'nin Amed'e gönderilmesi önderliğin talimatı ile durduruldu. Sara arkadaş Gabar bölüğüne gönderildi.

8 Eylül 1994 / *Garısa*

Bulunduğumuz bölük, Kela Memê'de kuşatmaya alınan düşman için Serik'e takviye gönderildi. Bizim manga ve yaralı arkadaşlar burada kaldı. İstanbul'dan dört Türk arkadaş geldi. İkisi bayan, birkaç gün yanımızda kaldılar. Dün yeni katıldılar ve yaralı arkadaşlarla birlikte Haftanin'e gönderildiler. Yolda epey zorlanmışlar. Garzan eyaleti, başta almıyor. Bunlar uzun süre diretiyor. En son Batman'da arkadaşların yanında bir aya yakın kalınca, arkadaşlar Garzan üzeri buraya gönderiyorlar. Yol boyunca pusu, çatışmalarla karşılaşıyorlar. Aç susuz kalmışlar. Dersim grubunun yanlış yaklaşımları. Ama gözlerindeki parlak inanç, olanlardan fazla etkilenmediklerini gösteriyorda. Şimdiden Botan'ı Karadeniz'e taşırma planı yapıyorlar.

Kaldığımız noktanın az ilerisinde Garısa'dan Müslüm arkadaşın bölüğü kalıyor. Erzağımızı onlardan alıyoruz. Biraz şeker, biraz un. Yakında boşaltılmış korucu köyü var, Novyona Şêx. İki yıldır terkedilmesine rağmen veriminden bir şey yitirmemiş. Üzüm, erik, nar, ayva, ceviz vb. meyvaları alıp getiriyoruz. Yoksa arkadaşların çoğu erzaksızlıktan düşerlerdi.

Yaralı arkadaşlar için üzülüyorum. Yaraları fazla ağır değil, ama burada tutulmaları çok anlamsız. Burada tedavileri amaçlanıyor, ama arkadaşların bir öğün karınlarını doyuramıyoruz, zorlanıyorlar.

Kaldığımız noktaya sık sık top ve havan atışları yapılıyor. Dün erzağa giden biri kaçmış. Düşman Gırê Helizê tepesini de tutmuş.

Ve bir yandan dün akşam yağmaya başlayan yağmur. Sığınak ve naylon yok. Bakalım arkadaşlar ne yapacaklar.

Saat öğlenin 12'si, yine yağmur başladı.

14 Eylül 1994 / *Çırav*

Çırav'ın en yüksek tepelerinden birindeyiz. Eylem için bölüğümüz buraya geldi. Şimdi bir mangalık güçle, bayan arkadaşlarla birlikteyiz. Tepenin başında, tam karşıdan ve uzaktan görünümü ile küçük bir kasabayı anımsatan, çeteleriyle ünlü Şırnak. Hemen yanında TRT Fındık ve tam karşıda Mılê Kerê Taburu. Şırnak'ın hemen altından uzanan yolun kenarında asi ve yalnız görünümüyle Çiyayê Serxwebûn. TRT Fındık'ın uzantısı Gabar Dağı.

Gabar'ın dışında olmak, insanda kuşatılmışlık hissi yaratıyor. Ama Çırav'ın sert, çıplak ve keskin kayaları insana korunmanın da güvenini veriyor. Bu arazide büyük çatışmalar yaşanmış. Çoğu kez düşman girip çıkmış. Bu son operasyonda da yine birçok tepeyi ele geçirmiş. Kaldığımız tepede de mevzileri, konserve kutuları ve çöplükleriyle uzun süre kaldıklarını gösteriyor.

Tepeye az bir erzakla geldik. Burada da erzak sorunu. Ama sabah bir mevzide et ve patates konservesini bulan Çiçek arkadaş, hemen en küçük arkadaşımız Beritan'a verdi. Yalnızca mercimeğimiz var. Yağ yok, ekmek yok. Arkadaşlar erzak için noktaya gittiler. Biraz bulgur almak için. Ama buradakiler bizimkileri bitirdikleri gibi başka bir şey de vermemişler. Dicle ile Beritan morali bozuk dönerken, yolda yine düşmanın attığı konserveleri bulunca, gülen gözlerle yanımıza geldiler. Beritan şaka yaparak; "bak heval, arkadaşlar bizi düşünmeyince Allah bizi düşündü" dediğinde gülmeye başladık.

Manga komutanımız Rojda, elinde dürbünüyle Şırnak'taki evini izliyor. Ünlü çete Alixan Tatar'ın kızı. Arkadaşlar 1992'de Şırnak'ta caddede yürürken bir grup çete çocuğuyla birlikte kaçmış. Son sürece kadar hep eve dönme istemi varmış. Şimdi vazgeçmiş görünüyor. Babasını anlatıyor; arkadaşları nasıl katlettiğini, halka nasıl işkence yaptığını… Ama diyor şimdi durumu iyiymiş. İçimden affedemeyeceğimi söylüyorum. Ama siyasi çıkarlar için belki parti affeder. Ne yapalım!

Çırav'a gelişimizi anlatmak istiyorum. Zorlu bir yolculuktu. Serik'e giden arkadaşlar noktamıza gelince birkaç gün geçtikten sonra Çırav'a hareket ettik. Arkadaşlar yine çok yorgun ve bitkindiler. Uzun bir zamandan beri unumuz yok. Novyonê Şex köyünden getirdiğimiz erzaklarla, üzüm vb. meyve ile idare edebiliyorduk. Bu da tek başına insanın beslenmesi için yeterli değil tabii. Buna rağmen bölüğümüz Bes-

Jiyan hevalin albümünden

ta'dan Çırav'a onbeş saatte nefes almadan geldi. Büyük bir direniş. Benim açımdan da öyleydi. Başta biraz mesafe açtım, ama mangadaki arkadaşlar yardım edince fazla ciddi sorun çıkmadı. İnsan müthiş eziklik duyuyor.

Tabii yol boyunca Fazıl arkadaşla, diğer arkadaşlar arasında bazı sorunlar yaşandı. Tekmilde Fazıl arkadaşın üslubu ve yaklaşımlarına eleştiriler geldi. Aslında taburun sorunlarını ele alırken erzak sorunu bir kenara itiliyor. İradeden ve direnmeden bahsediliyor. Ama bazı akadaşlarımız insan unsuru dışında hiçbir şeyimiz olmadığını bilmiyorlar herhalde. Çünkü bu güç 3-4 aydır bunu yaşıyor. Ve bu sorun arkadaşlar üzerinde epey olumsuz etkiler yaratıyor.

Diğer yaklaşım sorunlarını, geçenlerde takım komutanı Bedran arkadaşla biraz tartıştık. İzlenimlerimi, eleştirilerimi ve böyle sürerse doğacak sonuçları söyledim. Arkadaş tartışmaya açık biri. Köylü kökenli olmasına rağmen kendisini epey yetkinleştirmiş. Önderliğin çözümlemelerini kavrayış düzeyi, anlama-yorumlama ve pratiğe geçirmede bizim birçok aydınımıza taş çıkartır. Kendisi de sorunların farkında. Ama sanırım tek başına güç olamıyor. Yine de çabasında ısrarlı. Yapıdaki bazı sorunları iletince, ikinci gün Fazıl arkadaş, bayan arkadaşlarla ilk defa tartışmaya geldi.

Şuna üzülüyorum. Savaş çok zorlu fakat bu zoru yenebilecek, ya da karşısında duracak komuta kişiliklerimiz çok zayıf, çok zayıf.

21 Eylül 1994 / *Garısa*

Garısa'nın en yüksek tepesi Gırê Niske tepenin en üst kısmı yarım bir mercimek tanesini andırdığı için, bu adı almış. Tam karşısındaki tepedeyiz.

Çırav'daki Memiran eyleminde bir şehit, üç yaralı verdikten sonra fazla bir başarı da elde edemedik. Karakol ve köye taciz, iki tepeye baskın ve yollar daki pusu ile planlanan eylem fazla sonuç alıcı olmayınca, düşman ertesi gün Çırav'a operasyona çıktı. Garısa, Gabar, Bizim ve Çırav'ın gücü hemen geri çekilme yaptı. Önce bazı güçler tepeleri tuttu. Bizim takım da (Dîrok, Bedran ve Newroz) bazı noktalara yerleştik. Bizim manga ile (Dîrok) çatışmaya girdik. Çatışmak çok zevkli. Dîrok'un savaşçı ruhu var. Genç bir arkadaş, yarası daha tam iyileşmeden yerini aldı. Zeki ve gelişmeye açık. Düşmanın hemen diğer tepelere girişi gibi olmadı. Daha sonra yine Garısa'ya geri çekilme yaptık. Tabii yine aç ve susuz. Özellikle susuzluk bizi çok zorladı.

Bazen bölüğümüzün hareket tarzını, Amerika'daki buzağı sürülerinin yürütülüş tarzına benzetiyorum.

Tabii ardından yine toplantı. Birisinde gündem yalnızca sigara. Eylem ve çatışma toplantısı da öyle: Planlamada da hiçbir hata yok, ama saldırıya giden arkadaşların eksikliği!

Toplantıda bu yaklaşımı eleştirdim. Arkadaş fedakarca ve çok tedbirli yaklaşıyor. Ya da tedbir adı altında gücü müthiş yıpratıyor. O yüzden gelen eleştirilere fazla anlam veremiyor. Ya savunmaya geçiyor, ya da kabul edip önünü almada yetersiz kalıyor.

Garısa'ya bütün güçler yığılınca (Çırav'da da ayağımıza gelen düşmana sonuç alıcı darbeler vuramayınca) operasyon burada da başladı. Yine haydi tabana kuvvet. Pratiğimiz böyle.

Arkadaşlar darbe vurunca düşman, akşama doğru kısmen geri çekildi.

3 Ekim 1994 /*Çırav*

Garısa'dan sonra yeniden Çırav'a geldik. Burada da eylem planımız Eruh baskını. Düşmanın Haftanin'e yönelme planlarını boşa çıkarıp engellemek ve 1984'teki Agit arkadaşın eyleminden sonra yönelinmeyen Eruh'a eylem planı yine istenilen sonucu vermedi. Ve bölüğümüzün çok değerli, yaşlı manga komutanı Numan arkadaşı şehit verdik.

Numan arkadaş İstanbul katılımı, evli ve çocukları olan yaşlı bir arkadaşımızdı. Yeşil, duru gözleri ve beyazlaşmış saçları ile ortama, her yaştan insanın savaşabileceği olgunluğunu hakim kılıyordu. Arkadaşlar arasında fedakarlığı ile tanınıyor. Acı olan, arkadaşlar şehire girerken ilk başta giriyor. Ve geri çekilme esnasında, düşmanın attığı pusuda A-4 kurşunları onu buluyor ve cenazeyi orada bırakıyorlar.

Eylem sırasında yine bazı arkadaşlarla noktada kaldım.

Eylem sonrası hemen Gabar'a geçtik. Benim ve diğer arkadaşlar açısından epey zorlu bir yolculuktu. O kadar çok düştüm ki... Ay ışığı yok ve yol bir felaketti. Şu an her tarafım ağrı içinde.

Gabar'ın birçok yerinde düşman olduğu için, şu an kaldığımız noktada hareketsiz, gecenin olmasını bekliyoruz. Erzağımız yine yok.

7 Ekim 1994 / *Gabar*

Eylem dönüşü…

Gidiş telaşı bir başkadır. Düzenlemeden sonra herkes cephane ya da bölüğümüz için ayakkabı arama telaşında. Varsa bir parça ekmek yenilir. Manga-manga, takım-takım hareket ederek geceye doğru eylem yerine varılır.

Bu eylem de sonuçsuz ve yine bir şehit. Aras arkadaş. Ve 10 yaralı. Dördü bizim bölükten.

Sabahın erken saatleri, gün yeni ağarmak üzere. Arkadaşlar grup grup geliyor. Bu sefer daha fazla kan var. Yüzlerde, yeleklerde, şalvarda kurumuş kan ya da katılaşarak damlayan kan. Gözler uykusuzluktan içe çökmüş, saçlar darmadığınık. Yüzlerdeki ifadeyi, gözlerdeki bakışı daha çok eylem sonucu belirliyor. Yine burukluk… Yaralılar çok, onu görüyorum. Ama diğerini sormaya dilim varmıyor, utanıyorum. Ve o sesi duyuyorum: "Aras Şehit".

Savaş iğrenç!..

14 Ekim 1994 / *Gabar*

Saat 4'e yaklaşıyor. Akşam için ateş yakıyoruz. Kocaman, kızıl rengi insanın içinde yaşam sevgisinin kıvılcımlarını veriyor. Dağda bir gerilla için ateşin anlamını anlatmak zor. Uzun, güzel bir filmi izler gibi bıkıp usanmadan yanan ateşe bakabilirsin. Hiç usanmadan saatlerce, uzun bir film izler gibi…

Akşamları soğuk, ateş yakmak yasak. Hayıflanıyorum. Kahrolsun!

Bir haftada gelişen olaylar, dört bayan arkadaşımızdan oluşan (Hedar, Zekiye, Rojda, Nergis) takım yönetiminin kaçması ve Azime arkadaşın şahadeti; yine yapılan bölük toplantısı.

Bölük sorunları artan şiddetiyle devam ediyor. Üstten alta kadar çözümsüzlük. Ve sonuçtaki patlama: Dört bayan arkadaşın kaçışı. Haftanin'e, Cemal arkadaşın yanına.

Bayan ordulaşmasının bu sürecinde hoş bir tavır değildi. Tepki topladı. Yine bayan arkadaşların örgüt sorunları karşısındaki darlığı, zayıflığı, çözümsüzlüğü, bir güçlüye sığınma istemi… Taburdaki bayan arkadaşların birçoğunda bu yaklaşım var. Sanırım kökenini Sozdar arkadaştan almış. Olayın diğer yönü ise bölük sorunlarına uzlaşıcı kalmama, yanlış da olsa bir tavır, bir tepkidir. Güç yetiremedikleri için "partiden yardım isteme" şeklinde yorumluyorum. Arkadaşlar yanımdaydı. Kısmen sorunları koyup tartıştık. Ben de bu güç olmamayı yaşıyordum. Ama onlardan bir tavır da beklemiyordum. Her şey çok kısa bir anda oldu.

Bugün Sara arkadaş yanımıza geldi. Ben bölüğe geldikten sonra o Gabar'a geçmişti. Bugün biraz sorunları konuşup arkadaşlarla tartıştı. Uzun zamandan beri diğer gelişmelerden haberimiz yoktu. Onları aktardı. Ve önderliğin geniş kapsamlı talimatlarını anlattı. Okuyamadığım için üzüldüm. Basından ayrılırken üzüldüğüm tek nokta bu. Önderliğin talimatlarını izleyememek. Sanırım bölüklerin genelinde böyleymiş. Fazla ulaştırılamıyor. Ya da geç ulaştırılıyor. Ve Azime arkadaşın, birkaç gün önce, bir havan parçası ile Garısa'da şehit düştüğünü söyledi.

Azime arkadaş…

Kış sürecini karargahta birlikte geçirdik. Hatta bir ara yer darlığı nedeniyle ikimiz bir mangada kalmıştık. Dicle ile bana bazen uzun uzun geçmişini anlatıyordu. Sonuçları, hatta sevgilerini (özel) anlattı. Kimi zaman güldük. Kimi zaman küçük bir çocuğun annesinden masal dinlemesi gibi, tarihi olayları dinledik. Yılların verdiği bir birikim vardı. Tam bu birikimleri aktaracağı zaman bir havan parçasıyla gitmek… İnsan kabullenemiyor.

Zelê sürecinde epey kişiliğini açmıştı. Tartışmacıydı. Özel şeylerini anlatması bile bazı şeylere ulaştığını gösteriyordu. Çünkü bu özellik bizde fazla gelişmemiştir. Özellikle bayan arkadaşlar kapalı bir kutu gibidir.

Uzun yıllardır saflarda kalmasına rağmen daha güçlü kişilik özellikleri de olabilirdi. Bazı konularda eleştirilerimi iletmiştim.

Bölük toplantımız oldu. Detaylarına inip anlatmak istemiyorum. Bölükte fazla emek harcayamadığım için (çünkü uzak görevlere gidemiyorum, eylemlere katılamıyorum, ağır yük kaldıramıyorum. Günlük yaşamı kurtaranlar da bunlar) fazla ucuz yaklaşıp, ağır eleştiriler yapmak istemiyorum. Ne kadar emek harcarsan, o kadar söz hakkın olur ve gerçekçi olur. Yaptığın değerlendirmeler-, ve o ölçüde ciddiye alınırsın. Ama ben yine de kendimi tutamadım, eleştirdim. Yapının uzlaşmacı yaklaşımlarından nefret ediyorum. Aslında Kürtlerin bir özelliği; arkadan konuşmayı severler, ama insanın yüzüne bir şey söylemezler. Bunu bana da çok yaşattılar. Samimi değil, dürüst değil. İnsanı öfkelendiriyor.

16 Ekim 1994 / *Çiyayê Bızına*

Dün, düşman daha önceden bıraktığı, Şehit Osman Tepesi'ne çıkınca Ari arkadaşın bölüğü ve bizim bölük, tepelere çıktı.

Tepedeyken Fazıl arkadaş telsizle beni istemiş; "ayakkabılarını bırakıp gelsin!" demiş. Ayakkabılarım yeni, ayakkabısı eskiyen bir arkadaşa verince Besê bana darıldı. Onun ayakkabaları da parçalanmıştı. Yürüyemiyordu da. Fazıl arkadaş: "Kısa bir süre için Çiyayê Bızına'ya gideceksin. Hem çekilmesi gereken önderliğin talimatları var, hem de bugünlerde fazla hareket olacak" deyince bir şey söyleyemedim. Artık yürümek benim için bir korku oldu. Başbelası olmak kötü. Sanırım yaşamımda isteyip de başaramadığım tek şey güzel yürümek. Zayıflıktan nefret ediyorum. O yüzden eyleme, görevlere gönderilmiyor, hep noktada kalıyorum. Bu da beni daha zorluyor.

Aslında zorlanacağımı biliyordum. Ama az da olsa, sıradan da olsa başaracağımı düşünüyordum. Fakat zorluğu şu ki, var olan yaklaşımlar beni tümüyle işlevsiz bıraktı. Sessiz oturuyorum. Bazen kendime kızıyorum. Bunca yıldan sonra bir savaşçının görevini bile yapamamak… Sessiz olmak, utanıyorum… Neyse, bu konuyu daha sonra uzun uzun yazacağım. Yani kişi devrimdeki rolünü iyi bilmeli, ona göre mevzilenmeli. Nerde daha iyi, verimli, daha başarı kaydedecekse onu yapmalı. Bu konuda bireylerin yetersizliği olduğu gibi, yapılan düzenlemeler de yerinde olmuyor.

Şu an Çiyayê Bızına'da cephe karargahındayım. Suikast birimleri, faaliyet yürüten arkadaşlar ve milisler. Halka biraz yakın olmak insana daha çok moral veriyor. Fakat dinlediğim kadarıyla boşaltılmış köylerden arta kalan halkın durumu, Cizre, Silopi Mardin vb. yerlerin durumu çok kötüymüş.

27 Ekim 1994

Saat 11.30, ateş yanıyor. İlk kez gece, onun alevinde yazıyorum. Birkaç gün önce sigarayı bile gizli içerken, şimdi kocaman alevli ateşler. Hem de 4-5 bölüğün yaktığı ateşler. Kaldığımız nokta, en güzel, şehrin görkemli ışıklarına taş çıkartacak cinsten.

Görevden ve tepeden gelen arkadaşların hepsi uyumuş. Hemen ateşin etrafında bir çember… Kimi uyanır uyanmaz hemen soğuğun etkisiyle ellerini ateşe uzatıyor. Kimi de hızla şütiğini açıyor. Kiminde bazı iniltiler. Kimi anlaşılmaz konuşmalar yapıyor. Kimi kefiyeyi iyice dolamış, kimi kefiyesiz bir halde diğerine iyice sokulmuş.

Göreve giden arkadaşların morali bozuktu. Bazıları boş dönmüş, birkaç arkadaş da yine kurtlu undan getirmişler. Tepeciler muharebeden, muharebenin tadını çıkarmış.

Yerler yağan yağmurdan ıslak, naylonumuz yok. Meşe ağacı yaprağı toplayıp yere sermişiz. Gökyüzü kara bulutlarla dolu, her an yağmur yine yağabilir.

Arkadaşların yağ tenekesi üzerinde yaptığı ekmek nedeni ile çıkan ses karanlığı parçalıyor. Ve nöbetçilerin öksürük sesi…

Ateşli gecelerin tadı başkadır bizim bu dağlarda.

29 Ekim 1994

Gece; ateşin önündeyiz. Onbir arkadaş tam bir çember oluşturmuşuz. Eyleme gitmeyen arkadaşlar, Şemrex, yaralı Kawa, Çavgun, Küçük, Eylem, Xelat, Emgihan, Hêvi, Beritan, Leyla ve ben.

Cemal Arkadaş Haftanin'den Çırav'a gelince sonbahar sürecini iyi ve güçlü bir eylemlilikle kapatma planı yaptı. Sanırım şu an Gabar'da 6 bölük var. 3 Bölük (bizim bölük de) eylem yapacak. Diğer üç bölük de alana mevzilenerek, düşmanın alana girme olasılığı karşısında darbe vuracak.

Bölükte yapılan düzenleme sonucu (tabi ben yeni düzenlemede yokum) arkadaşlar saat 2.30'da hareket ettiler. Biz de noktada kalan arkadaşları, bütün eşyaları toplayıp yola koyulduk. Ancak gitmemiz gereken noktada arkadaşları bulamadık. Ve biraz aradıktan sonra uygun bir yere ateş yaktık. Erzağımız (unumuz, şekerimiz, tütünümüz, pelimiz) yine yok. Noktadan getirdiğimiz kurtlu pirinci pişirerek eylemden dönen arkadaşlara bırakacağız.

Pirinçte o kadar çok kurt vardı ki, aç olduğumuz için büyük bir iştahla yedik. Doyduktan sonra insanda bir tiksinti yaratıyor. Ateşi fazla gürleştiremiyorum, yazarken zorlanıyorum.

31 Ekim 1994

Öğlen, saat 1'e geliyor. Spiviyon'un yakınında bir noktadayız. Eylem sonrası grup toparlandı. Bilanço 4 şehit, 12 yaralı. Bizim bölükten 3 şehit, 10 yaralı. Şehit arkadaşlar Kemal, Cemşit, Fidan'dı.

Öfkeyle duygularımı yazsam belki anlam verilemeyecek, duygusal yaklaştığım sanılacak. Savaş gerçekliği denilecek. Gerçekliği biliyorum, savaşın acı, kan dolu olduğunu da. Ama bizim en küçük kaybımızın büyük adımlara dönüşmesi gerektiği açık. Sonuçta, özü ile partiye hizmet eden her şeye bir şey söyleyemem. Ama bu tarzın bizimle ilgisi yok. Çünkü sonuç kayıp.

Bu süreçte epey zorlanıyorum. Kaldıramıyorum. Noktaya yaklaştığımda 10'a yakın arkadaşın kanlı giysileri, uzanmış halleri, şehitleri taşıyan arkadaşların ise baştan sona kan olan, kuruyan kanlı giysileri… Korkunç bir ortam.

Ya şehitlerin ismi duyulunca! Kemal Peyamlı küyünden, altın değerinde. Belkide hiçbir şeye değişilmeyecek, dünyanın hiçbir şeyine değişilmiyecek görünmeyen özü, özlülüğü, saygınlığı, cesareti, fedakarlığı, olgunluğu, ağırlığı… Birçok şeyi sıralasam bitmez. Biraz parti eğitimi alsaydı, gelecekte çok daha güçlü bir kişiliğe ulaşabilirdi.

Ya Cemşit, ya Fidan?

Kızıyorum, öfkeleniyorum. Ama sonra da utanıyorum. Sen yap, sen düzelt, güç ol, değiştir! "Dur" de bu gidişata. "Böyle yapın" de. Eminim dinlerler. Evet baştan beri beklenen de bu. Zayıflıklardan nefret ediyorum!..

1 Ekim 1994 / *Çırav*

Dün yine zorlu bir yolculukla Çırav'a geldik. Bizim bölük ve Şoreş arkadaşın yeni oluşturulan bölüğü.

“Yok ettik, bitiriyoruz” dedikleri noktada
KURŞUN SIKMADAN BÜYÜK SAVAŞLAR KAZANDIK

Gazeteci Mehmet Aktaş'ın MED-TV adına Başkan APO ile yaptığı röportaj

> ***“Biz, öyle birçok savaşı kazandık. Ve birçok Kürt hareketi için yanına bile yaklaşılması mümkün olmayan bu savaşların, bu mücadelelerin içine biz, inanılmaz bir ustalıkla girdik ve kazandık. Bunun yanında en kolay kazanılacak birçok savaşı da Kürt gerçekliğinde büyük anlamsızlık, bana göre zırdelilik nedeniyle kaybettik.”***

Mehmet Aktaş: Hiç öğrencilik döneminizde Ortadoğu’ya gelmiş miydiniz Başkanım?

Başkan APO: Hayır, bu ilk ve son.

- Ortadoğu’ya alıştınız değil mi sayın Başkan?

- Hayır bizim fiziğimiz burada, ama hücrelerimize kadar ülke sorunları, toplumsal çözümlemeler, savaş... Yani şu anda ay’da da olsam hiç farketmez.

- Sizin için takip etmek zor olmuyor mu, bu kadar gelişme oluyor?

- Bilakis, çalışma yoğunluğundan uzak düştüğüm zaman çok rahatsız oluyorum. Öyle alışmışım ki, dayanamıyorum, yaşayamıyorum. Böyle bir psikolojik durum içindeyim.

- Onyedi yıldır Kürdistan’dan uzaksınız. Yaşadığınız bir sürgün mü, bir hicret mi, buna nasıl bir isim vermek gerekiyor?

- İlginç bir durum. Ne klasik sürgün, ne de klasik bir hicrete benziyor. Yalnız Hz. Muhammed’in Medine çalışmalarına oldukça benziyor.

- Bunun dönüşü yakın mı?

- Yaşamımızın bir sonucu, mesafeler, zeminler kavramını, anlamını yitirmiştir. Yine süreç, anlamını yitirmiştir. Her şey adeta bir anda ve bir noktada yoğunlaşıyor.

- Bu yakınlığı nasıl sağlıyorsunuz? Bunun bir politik yanı, duygu yönü mü var, nedir bu yakınlık?

- Mücadele, savaş gerçekliği, bir irade keskinliği ve düşünce yoğunluğudur. Yoğunluğu ve keskinliği geliştirdin mi, mesafeler anlamını yitirir. Süreçler de, aylar da bir yıla sığdırılır. Biraz da bunu yaptık. Müthiş bir yoğunlaşmayla mesafeleri sildik. Ayrıca bir an’a o kadar yüklendik ki, bizim için aylar, bir günden ibarettir. Bu biraz da önderlik gerçeğindeki yoğunlaşmayla bağlantılıdır. Diğer bütün günlerin, aynı doğruları söylemekle birlikte yoğunlaşmayı yaşamamaları, süreçleri çok rahat karşılamaları, onlar için günleri aylar gibi uzatıyor. Biz bunu biraz tersine çevirdik. Onlar, mekanları da gezegenlerarası gibi uzatıyor.

- Her şey çok acımasızca gelişiyor, çok yoğun gelişiyor. Bütün bu olanlar içinde acı çekiyor musunuz? Sizin çektiğiniz acıya nasıl bir isim verilebilir?

- Onu ileride edebiyatçılara bırakmak gerekebilir. Fakat kendime göre çok farklı bir dünya oluşturmuş durumdayım. Bunu tanımlamak gerçekten zor. Böyle acı, üzüntü yok, fakat başarılı çalışma tarzı çok egemen, başarı önünde engel teşkil eden bütün tutum ve davranışlara karşı öfke egemen. Ama aynı zamanda da olağanüstü bir yaşam bağlılığı, yaşamın yüceltilmesi egemen. Yıkma kadar yapmaya büyük bir tutku egemen. Ben buna olağanüstü, çok seçkinci bir yaşam diyorum ve bu yaşamı da hiçbir şeyle değiştireceğimi sanmıyorum. Dünyayı tepside önüme sunsalar, tenezzül bile etmem.

BENDEKİ OLAĞANÜSTÜ GENÇLİK ENERJİSİDİR

- Bu enerjiyi nereden buluyorsunuz? Bu savaş başladığından beri üç cumhurbaşkanı, birçok genelkurmay başkanını eskittiniz ve Türkiye’de birçok hükümet değişti, hâlâ siz Kürt cephesinin başındasınız ve yeni bir hükümet eskitmeye hazırlanıyorsunuz. Bu enerjiyi nereden buluyorsunuz?

- Bunun bir halkın yaşam gerçeğiyle bağlantılı olduğu kanısındayım. Kürt halkının, Kürdistan halkının ve hatta buna benzer halkların içinde bulundukları, oldukça yaşam dışı koşulları, onların yaşamlarının neredeyse katliam sıralarında geçmesi bende olağanüstü bir ilgi düzeyi yaratıyor ve bu ilgi müthiş bir çekicilikle bütün gücümü, bütün enerjimi ortaya çıkarmamam beni zorluyor.

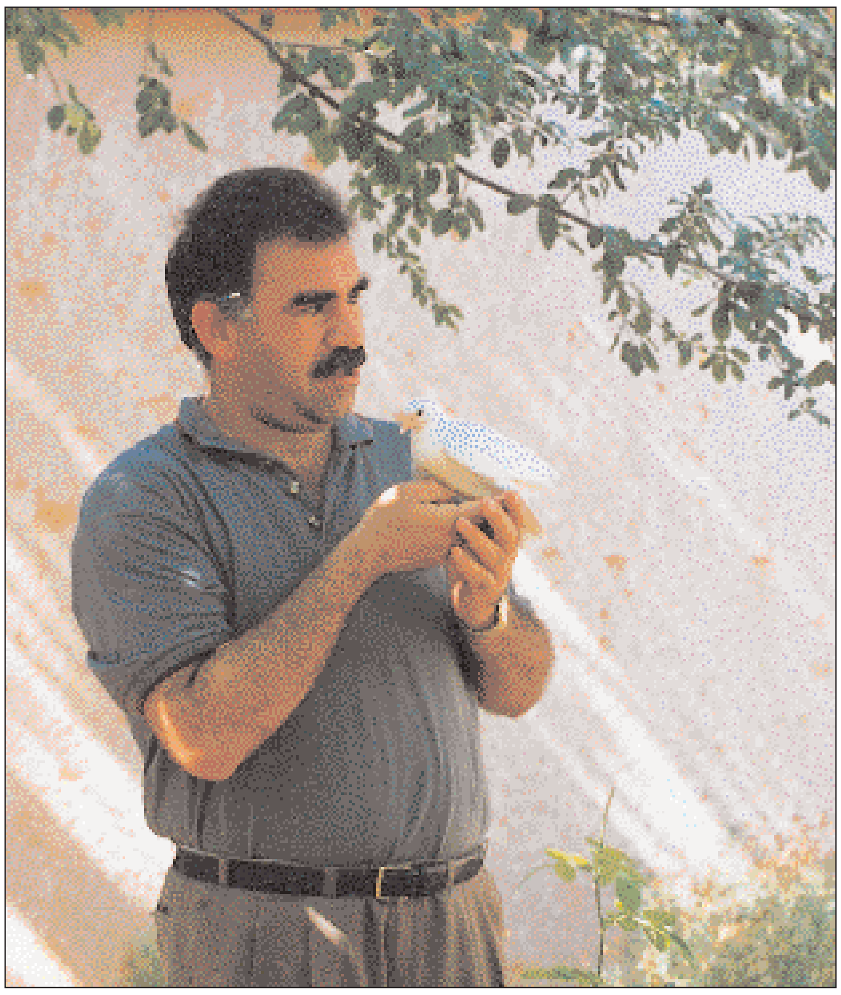

Öyle sanıyorum ki, bir kişi amacına ne kadar bağlı olursa kendisine gerekli olan enerjiyi kesinlikle ortaya çıkarır. Zaten ben bu noktada şu sloganı ileri atmıştım: *“Gerekirse bir insan kendisini atom bombası seviyesine getirebilir.”* Ben bu kavramı boşuna söylemedim. Ve şu anda sahip olduğum enerjiyle bir atom gücü kadar sonuç ortaya çıkardığım kanısındayım. Bu öyle abartmalı, ucuz bir slogan değil.

Tekrar vurguluyorum: Eğer bir kişi kendisini mutlak kazanılması gerekli bir davanın amaçlarına amansız yatırırsa, o bir atom bombasıdır. Onunla başedilmesi imkansızdır. Bir de olağanüstü yapma gücü vardır. Bu kavramlar benim için çok önemli. Buna kendimi yatırdım ve şu anda benim bir enerji sorunum yok. Denilebilir ki, eğer bu amaca bağlılık düzeyim olmasaydı, ben şimdi çoktan zavallı bir ihtiyar durumuna gelmiştim.

Geçen gün bu yeni oluşturulan bakanlar listesine baktım, televizyonda. Hepsi tek tek gözümün önünden geçti. Çoğunun doğum tarihi 1950-1955 civarında. Benim doğum tarihim 1948. Hepsini inanılmaz ölçüde yaşlı buldum, dökülmüşler pul pul. Kendime baktım, bu ne haldir, dedim, bu ne genç durmadır. Kıyaslama yaptım yine dünya üzerinde. Onlar bütünüyle devlete dayanarak yaşıyorlar, ama onlardaki bu kadar çöküntü. Dünya üzerinde irili ufaklı bütün devletler, günlük olarak önümüzü kesmek istiyor ve buna ben olağanüstü gençlik enerjisi diyorum.

KENDİMİ 21. YÜZYILIN POLİTİKACISI OLARAK HAZIRLIYORUM

- Kendinizi aynı zamanda geleceğin politikacısı olarak görüyor musunuz?

- Bir Alman yazarın deyişiyle, kendimi 21. yüzyılın politikacısı olarak hazırlıyorum. Bu ikibin yılına kadar olan süreci geçici bir politik dönem olarak, işleri idare etme, geçiştirme dönemi olarak değerlendiriyoruz. Ama asıl başarılacaksa, eğer başarılacaksa ve özellikle temizlik işlerini, yıkılış işlerini kirleri, başta halkımız gerçekliğinde olmak üzere, sildikten sonra olağanüstü bir yapma işini 21. yüzyılın başlarında (eğer tabi yaşarsak), kendime verdiğim söz, bunu çok çekici boyutlarda yapabileceğime inanıyorum. Tasarılar, projeler benim için hiç sorun değil. Çevre sorunlarından tutalım, yeni toplumun sözü çok edilen fakat ne kapitalizmde, ne de sosyalizmde pek gerçekleştirilemeyen, sosyalizmin demokratik inşaasında sadece kaba sınıf baskısına karşı değil, ulusal baskıya karşı değil, yaş kategorileri, cins kategorileri arasındaki, oldukça üzerinde durulması gereken eşitsizlikler ve bundan kaynaklanan çirkinlikler konusunda da ve bugün kavramlar düzeyinde tartışılan birçok şeye çözüm gücü olacağımıza inanıyorum. Bunun hazırlıkları, bunun beni amaç olarak bağlaması ileri düzeydedir.

- Ben size Özal’ı sormak istiyorum. Özal’ın ölümünün birçok konuşmanızda “talihsizlik” olduğunu söylemiştiniz. Buna üzüldünüz mü?

- Şimdi, benim bu konunun üzerinde fazla durmamın nedeni; kendi taktiklerimiz açısından değil de oldukça örtbas edilen, vurdumduymazlığa getirilen veya hiçbir yazar-çizerin de cesurca üzerine gidemediği, kocaman reisicumhur olmuş bir kişinin, bu devlete otuz-kırk yılını vermiş böyle bir kişinin, en üst düzeyde Osmanlı saraylarındaki entrikalara bile taş çıkartacak bir biçimde o duruma getirilmesi, benim için oldukça ciddidir. Ve ben bunun devrimci bir görevden ziyade bir araştırma, bir yetersizlik sorunu, bir kişisel sorun olarak ele alıyorum. Neden gerçekler böyle örtbas ediliyor? Bir kişiyi böyle düşürdükten sonra neden cesur bir gazeteci bu olayın peşine düşmedi? Bu açıdan ilgi yüksek ve takip ediyorum.

- Türk siyasi yaşamında şu anda Özal’ın yerini tutabilecek, geleceğin, sizin de muhatap olabileceğiniz bir lider görüyor musunuz, var mı böyle bir lider?

- Ufukta öyle bir kişilik gözükmüyor. Karmaşa büyük, belki bu karmaşadan bazı durumlar ortaya çıkabilir.

- Sayın Başkan, 1984’ün 15 Ağustos’unun atılan ilk kurşununun üzerinden oniki yıl geçti. PKK’nin bugünkü geldiği yerden memnun musunuz, bu hareketin lideri olarak?

- Benim için çok memnun olmak veya olmamak diye bir sorundan ziyade, amaca bağlı olmanın gereklerini ne kadar yerine getirip getirmediğimiz önemlidir. Dolayısıyla bundan memnuniyet duyup duymadığımız sorun edildiğinde, şüphesiz çok büyük öfkelerle, kızgınlıklarla veya hiç kabul edilmez yaklaşımlarla (ki ben bunu düşman için söylemiyorum. Kendi içimizdeki gerilikler, anlayışsızlıklar için söylüyorum), dolu dolu geçmesine rağmen halkın çıkarlarına imkan sağlayabilecek, onun özlemini, onun savaşımını imkan dahaline sokabilecek bir gelişmeyi, onun her türlü olanaklarını ortaya çıkarmaktan tabii ki memnunum. Benim daha da iddialı bir çalışmaya iten de esasta başarılarımdan çok, başarmanın imkanlarının eskiye kıyasla çok fazla olmasıdır. Tam istediğim başarmayı ne halk için, ne parti için, ne ulusal kurtuluşun birlik-bütünlüğü için bunu ileri düzeyde sağladığımı söylemek mümkün değildir. Ben bu konuda yine büyük öfkelerle işlerin üzerinde duruyorum. Ama olumlu olan yan, şimdi her kesimin de farkına vardığı gibi inanılmaz imkanlar ortaya çıkarılmıştır. Gerek PKK’lileşme için, gerek ulusal birlik-bütünlük için, hem kavram, hem kurumlaşma düzeyinde Kürdistan büyük bir rönesansı yaşıyor, yeniden doğuşu yaşıyor. Bu heyecan vericidir, umut vericidir ve yaşam kaynağımız da budur zaten.

GENELKURMAYA BİRÇOK HATA YAPTIRARAK, SAVAŞI GELİŞTİRMEK BENİM İÇİN SORUN DEĞİL

- Kürdistan devriminde gerilla hâlâ önemli bir yer tutuyor. Diğer dünya devrimlerine bakıldığında, halk savaşlarının çok uzun sürmediği görülüyor. Kürdistan’da bunun uzun bir süreç aldığı gözlemleniyor. Bu zor olmuyor mu?

- Hiç şüphesiz, diğer halk savaşlarıyla fazla benzerlik arzetmeyen bir savaş gerçekliğini yaşıyoruz. Bu zorlukları yine, hiçbir halk savaşıyla kıyaslanamaz ölçüdedir. Hiçbirisine de objektif koşullar anlamında olsun, gerekse irademizle yarattığımız Kürt gerçekliği, hiçbir halkın gerçekliğine benzemiyor. Fakat her olgu ve olayda olduğu gibi burada da bazı avantajlar vardır.

Düşmanın en amansız politikasının, düşmanın başarısızlığı için kullanılma ustalığına ulaşılmıştır. Onun tam da “bitiriyoruz, yok ettik” dediği noktada, belki de kurşun sıkmadan çok önemli savaşlar kazanılmıştır.

Tarihin o en ünlü Çin generali var; Sun, o derki: *“En değerli savaşlar, hiç kayıp verilmeden kazanılan savaşlardır.”* Biz, öyle birçok savaşı kazandık. Ve birçok Kürt hareketi için yanına bile yaklaşılması mümkün olmayan bu savaşların, bu mücadelelerin içine biz, inanılmaz bir ustalıkla girdik ve kazandık.

> ***“Yaşamımızın bir sonucu, mesafeler, zeminler kavramını, anlamını yitirmiştir. Yine süreç, anlamını yitirmiştir. Her şey adeta bir anda ve bir noktada yoğunlaşıyor.”***

● *Devamı 17. sayfada*